

9

കാവന കാളവൃദ്ധി

കുട്ടംഖം - വൈലോഷിള്ളിക്കവിതയിൽ

- കെ. പി. ശക്രൻ

★ ഡോ. പി. കെ. വാരിയർ

★ നീലമേരു മധുസുദനൻ നായർ

2000

സ്റ്റീസ് - എക്സാമാർ

കാവറ കാളമുടി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ ബുദ്ധി)

പുസ്തകം 3

ലക്കം 1

ആഗ. - ഓക്ടോ. 2000

ഉപദേശക സമിതി

എൻ. പി. മുഹമ്മദ്
എം. എൻ. വിജയൻ
എം. അച്യുതൻ

പത്രാധിപസമിതി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ
ഡോ. എം. ആർ. രാഹ്ലവവാരിയർ
കെ. പി. ശങ്കരൻ
കെ. പി. മോഹനൻ
എം. എം. സചീവൻ
വി. പി. വാസുദേവൻ
മനോജ് രാജൻബാബു
അസീം താനീമുട്ട്
എ. സി. ശ്രീഹരി
ചായം യർമരാജൻ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകട്ടേസ്

(ഒജി. 440/92)

കോട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

മുൻകുറി

ലേവനങ്ങൾ

കുടുംബം - വൈലോപ്പിള്ളികാവിതയിൽ
 ആയുർവ്വേദവും ഗൈത്രിതയും
 ചുരുണ്ടപുഷ്ടം
 ഉപഹാസമുക്തകങ്ങൾ
 അച്ചൻ ആനപ്പുറത്തായിരുന്നോ?

കെ.പി. ശക്രൻ
 ഡോ. പി.കെ. വാരിയർ
 കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ
 പറവുർ സി. ലതികാനായർ
 എ.എ.സി. സചീനൻ

കവിത

ഇന്തിളിഞ്ഞേ പിടിയിൽ ഒരു മാവ്
 നീ
 ബഹുഭാഗം
 വെറുമെരു പോഴൻ
 ഓർക്കില്ല
 ആകാശങ്ങൾ
 അത്താണി
 അവസരവാദി
 രജുകവിതകൾ
 ഒരു ചെറുനാളം
 എൻ്റേ ചെരുപ്പ്
 താലബന്ധം ജന്മഗുഹ
 ദൈവം

പി. നാരായണകുറുപ്പ്
 ശ്രീകാന്ത് എൻ. നമ്പതിരി
 മധു ആലപ്പട്ടം
 നീലപേരുർ മധുസുദനൻ നായർ
 തകൻ പി. തൊളിക്കോട്
 പി. വിജയകുമാർ
 വി. പദ്മാവതി
 വിഷ്ണുപ്രസാദ്
 ഹരി ആനന്ദകുമാർ
 ആവിടന്ത്യുർ വാസുദേവൻ
 പി. ഹരികുമാർ
 കെ. രാമകൃഷ്ണൻ വാരിയർ
 അഷ്ടംവൈദ്യൻ വൈദ്യമം ചെറിയ നാരായണൻ നമ്പതിരി

പായന

കന്തപ്പുറത്ത് കുറുകിയ പാൽ
 ഹൃദ്രാഗ ചികിത്സാ വിദർഭനും ഭാഷാ ശാസ്ത്രവും
 വായനാമുറി, കത്തുകൾ, മുജജഹസ്മ്യതി

സി.എ. വാരിയർ
 കെ.ജി. കാർത്തികേയൻ

**കവർ ഡിസൈൻ : പ്രസാദ്
 കവർച്ചിത്രം : ശ്രീരാഗ് കെ.**

മുൻകുറി

കവന കൗമുദി യുടെ വരിസംഖ്യ (വാർഷികവരിസംഖ്യ: 60.00രൂപ. ബാങ്ക് ക്രമീഷൻ: 15.00 രൂപ) ഇനിയും അയച്ചുതന്നിട്ടില്ലാത്ത സുഹൃത്തുകളുണ്ട് വരിസംഖ്യ അയച്ചുതരാൻ വൈകി എന്ന് അവരെ ഒരിക്കൽകുടി ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

കവനക്കൗമുദി ഇത്തവണയും വൈകി. ഇത്തരമൊരു പ്രസിദ്ധീകരണം, അമാസമയം മുടങ്ങാതെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്ന സാഹസത്തിനു പറിക്കിലെ പ്രായോഗിക വിഷമതകൾ തിരിച്ചറിയുന്നവരോട് എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ല. ഏകിലും അത് ഒരോഴിക്കഴിവാകുന്നില്ല. സമയം തെറ്റാതിരിക്കാൻ പറമാവധി ശ്രമിക്കുന്നു എന്ന് മാത്രം പറയരും.

പ്രോഫ. ജി. കുമാരപിള്ളയെ അനുസ്മരിക്കാതെ ഈ കുറിപ്പ് തുടർന്നെന്നാണുതാൻ കഴിയുന്നില്ല. മലയാളകവിതയുടെ ദീർഘവിസ്താരത്തു തസാനുവിൽ, കാലാകാലങ്ങളിലെ കാറ്റത്തിളക്കാതെ ഉണ്ടനു കത്തിനിന്ന് ഒറ്റക്കൽവിള്ളക്കായിരുന്നു പ്രോഫ. ജി. കുമാരപിള്ള. ജീവിതകാലംമുതൽ ചമ്പലസാലാഹിമനം: എന്നു പതരിപ്പോകാനിടയാവാതെ, ആദർശഗുഡിയുടെ വിരൽത്തുവിൽ നടന്നുപോയ ഒറ്റയാൻ . കവിതയിലും സാമൂഹികജീവിതത്തിലും. ഗാന്ധിയൻ ധർമ്മിരതയും ആര്ജുവാദും ആയിരുന്നു, ആ ജീവിതത്തിന്റെ അടക്കാളി : കവിതയുടേയും. അപ്പോൾ, ആ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിരിക്തമായിരുന്നില്ല, ആ കവിതയും പറയാം. അങ്ങനെ വിശ്വാസിപ്പിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും കവികൾ മലയാളത്തിൽ വേരൊരുംനേണ്ടം തോന്നുന്നില്ല.

ഗാന്ധിജിയുടെ വെളിച്ചം ഉള്ളിലോർത്തുകൊണ്ട് ഇന്നൊരു കവിതയെഴുതിയാൽ, ജി. കുമാരപിള്ളയുടെ പൊരുളിയുന്ന ഒരു സഹൃദയന് തോന്നാം -ഈത് കുമാരപിള്ളയെക്കുറിച്ചുള്ള കവിതയാണമ്പോൾ എന്ന്. പ്രകടമായ ഒരു ഗമകവും അതിനാവശ്യമില്ല. 1980- റെ ഞാൻ ഗാന്ധിജിയെ കണ്ടു- തുള്ളുരിനടുത്ത് വിലങ്ങൻകുന്നിൻ മുകളിൽവെച്ച് (എൻപത്തൊന്നിലായിരുന്നുവോ? കുത്രുമായി ഓർമ്മയില്ല, തീയതി) തുള്ളുർ -കുന്നംകുളം മഹാവിഭി (High- Way) യിൽ നിന്ന് വിലങ്ങൻകുന്നിൻ മുകളിലേയ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് വളഞ്ഞ് കയറുന്ന ചെറുപാത. ഏറെറും കയറുന്നതിനു മുൻപ്, ഒരു വളവിൽ ഒരു ഷാപ്പ്. അതിന്റെ ഇട്ടിപ്പടി കത്തേ ഒരു കുത്രിയിരിപ്പ്- കുമാരപിള്ളയുടെ നേതൃത്വത്തിന്ത്തന്നേമാത്രം പത്രതാപത്രണങ്ങാപേര്. അതുകഴിഞ്ഞ്, വിലങ്ങൻകുളം ലെത്തി, ഏതോ പാറപ്പുറത്തിരുന്ന് ഞങ്ങളെന്നതാക്കയേണ്ട സംസാരിച്ചു. അപ്പോഴാണ് - നമ്മുടെ, അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു യുവകവി അവിടെ കുന്നുകയറിയെത്തിയത്. ആടിയാടി. കുമാരപിള്ളയുടെ മുൻപിലെത്തി നിന്ന് പ്രോഡർ അയാൾ വാചാലനായി. നിംഭിശണ്ഠ വാക്കുകൾക്കാപും, നിന്ന് കാലിലും അയാൾ ആടിയിരുന്നു. കുന്നിൻമുകളിലെ ചുടുപിടിച്ചുവരുന്ന കാറ്റിൽ ഉറക്കളെള്ളുന്നാറും പുരം. തീപ്പട്ടിയുരുച്ചാൽ അന്തരീക്ഷമാകുക ആളിക്കത്തും ഏന്നെന്നതിന്കും തോന്നാണി. കുർത്ത കൽച്ചീളുകളിൽ കാലമർത്തിച്ചവിട്ടിനിന്ന് കുമാരപിള്ള, കവിയെ ചേരത്തുനിർത്തി, ആ തോ

ശ്രീൽ തടവിക്കാണ്ട് ഏറെ മുദ്രവായി മൊഴിഞ്ഞു: സാരമില്ല.... സാരമില്ല...

ഗാസിജി, ഏരെന്തേ കണ്ണമുന്നിൽ! ആ കാൽത്തൊട്ടു നിറുക്കാൻ വെയ്ക്കാൻ കഴിയാതെ, സ്ത്രാംബിച്ച്, എന്നും.

കുമാരപിള്ളയുടെ ഗാസിയൈകവിതകളുടെ സമാഹാരമായ ‘ശതാബ്ദങ്ങളുടെ ശഖാഭം’ പ്രകാശനചുടങ്ങിൽ വെച്ച്, ആദ്യപ്രതി കൈയിലേറുവാങ്ങാൻ സുകൂതം ലഭിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ, എന്നീരംഗം അനുസ്മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗാസിജിയെ നേരിട്ടുകണ്ട ആ മുഹൂർത്തതം എഞ്ചാർക്കാൻ കൂടി ഓർക്കേട്ടു, അർമ്മയിൽ, ആ കാല്യുകൾ തൊട്ട് നിറുക്കിൽ വെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക:

ആയിരം കുറിശിക്കൽ

ചോരവാർന്നൊലിപ്പു നീ

ആയിരംകാതം മുന്നിൽ

പാണ്ണയുപോവത്തും നീയോ?

2000 -ഒക്കോബെർ 12, ഏൻവിയുടെ പതിനൊന്നാം ചരമദിനമായി രൂപീകൃതിയായി അനുസ്മരണസമേളനങ്ങളും, ഏൻവി സാഹിത്യപുരസ്കാര സമർപ്പണവും, ഒക്കോബെർ 14,15 (മനി, തായൽ) തീയതികളിൽ, തിരുർ തുഞ്ചൻപറമ്പിൽ വെച്ച് നടന്നു. ശ്രീ. എം.ടി. വാസുദേവൻനായരുടെ പ്രസിദ്ധരചനയായ ‘ഐഷ്ഠലക്’ ഏന്ന കമാസ മാഹാരമാണ് ഈ വർഷത്തെ ഏൻവി സാഹിത്യപുരസ്കാരത്തിന് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടത്. ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രമുഖ ഏൻവി സാഹിത്യപുരസ്കാരം നല്കിയത്, മഹാകവി ഒളപ്പമെന്നുയുടെ ‘ജാലകപ്പക്ഷി’ ഏന്ന വിശിഷ്ട കാവ്യ സമാഹാരത്തിനാണ്. 1993 -ൽ. തുടർന്നുള്ള വർഷ ആളിൽ, പ്രാഥ.എം. പി. ശകുള്ളിനായർ(ചരിത്രവും ചാരംരൂപും), എം.മുകുന്ദൻ(ദൈവത്തിന്റെ വികൃതികൾ), മാധവികുട്ടി (നഷ്ടപ്പെട്ട നീലാംബരി), ബാലാമാനിഅമ്മ(നിവേദ്യം) ഡോ.എം. ലീലാവതി(ആദിപ്രസരാപദ്ധതി-മലയാളത്തിൽ), കോവിലൻ(തടക്കം) ഏന്നിവർക്കാണ്, ഏൻവി സാഹിത്യപുരസ്കാരം നല്കിയത്.

ട്രസ്റ്റിന്റെ ഒരുദ്യാഗിക ഭാരവാഹികളുടെ കൃതികൾ ഏൻവി പുരസ്കാരത്തിന് പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണ്, ട്രസ്റ്റ് തുടക്കത്തിലേ ഏടുത്തിട്ടുള്ള തിരുമാനം. എന്നും രണ്ടും തലങ്ങളിലായി രണ്ടു ജയ്ജിഞ്ചപാനലുകളുണ്ടാക്കി, അംഗങ്ങളിൽ നിന്ന് നിർദ്ദേശം സ്വീകരിച്ച്, മുന്നുകൂടി തികളിലേയ്ക്കാതി, ഈ മുന്നുകൂടികൾ അവസാന ജയ്ജിഞ്ചക്കു മുൻപാക്കി സമർപ്പിച്ച് അന്തിമത്രിയുമാനന്തത്തിലേതുകയാണ്. അനുവർത്തിച്ചുപോന്ന പുരസ്കാര നിർണ്ണയരീതി. കവിത, നിരുപണം-പഠനം, നോവൽ, ചെറുകമ ഏന്നീ നാലു വിഭാഗങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും പെട്ട കൃതികൾ ഓരോക്കാളിത്തിൽ ഏന്ന മുറയ്ക്ക് പരിഗണിക്കുന്നു. അനുസ്മരണസമേളനങ്ങളും കൂടി:

‘സ്വാതന്ത്ര്യസകലപം - മലയാളകവിതയിൽ’ ഏന്ന, ഏറെ കാലിക പ്രസക്തിയുള്ള വിഷയമാണ് ഈ തവണ സമാഹിതിൽ

കൈകാര്യം ചെയ്തത്. സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന സങ്കല്പം വിശദവും സമഗ്രവും വിദ്യാധരവുമായവതരിപ്പിച്ച് ആമുഖഭാഷണം നടത്തിയത് ശ്രീ. പി.ഗോവിന്ദ പ്ലിള്ള യായിരുന്നു. തുടർന്ന് രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം ഷോ.വി.സുകുമാരനും, സ്വാതന്ത്ര്യവും കൊള്ളൊണിയ ലിസവും ഷോ.കെ.പി. മോഹനനും, ‘സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലെ മുല്യസകല്പം’ വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പുതിരിയും അവതരിപ്പിച്ചു. ഡോ.എം. ആർ. രാജവ വാരിയർ ആധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ച സമിനാർ തികച്ചും സജീവമായി. കവനക്കൗമുഖിയുടെ അടുത്ത ലക്ഷ്യത്തിൽ, ഈ സമിനാർ ഭാഷണങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന് കരുതുന്നു.

ഒംഭാം ദിവസം കാലത്തുനടന്ന പുസ്തകപ്രകാശനം, ഈ വർഷത്തെ ആനുസ്ഥാനിക്കേണ്ട സാമൂഹികമല്ലാണ്. കേന്ദ്രസാഹിത്യങ്കാദമി, “ഭാരതീയ സാഹിത്യഗില്പികൾ” (Makers of Indian Literature) എന്ന പരസ്യരയിൽ (പ്രസിദ്ധീകരിച്ച NV Krishna Warrior എന്ന ശ്രമം (രചന : കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ) ഡോ. ജി ബാല ഫോഹൻതുമി, ആദ്യപ്രതി, എൻവിയുടെ സഹയർഹമിണി പി.വി. ലക്ഷ്മികുട്ടിവാരസ്യാർക്ക് നല്കി, പ്രകാശനം ചെയ്തു. ശ്രമം സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ട്, ശ്രീമതി എൻവി സാസാരിച്ചു. വിഷ്ണുനാനാരായണൻമമ്പുതിരി ആശാസനേർന്നു. തുടർന്ന്, പി. വസ്ത്വലയുടെ ആധ്യക്ഷ്യത്തിൽ നടന്ന അനുസ്ഥാനരണ്ടാം സംഘമേഖലയുടെ നാമത്തിൽ, ഡോ. ജി ബാല ഫോഹൻതുമി അനുസ്ഥാനരണ്ടാം പ്രഭാഷണം നടത്തി. അധികാരത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്ന വിഷയം ഡോ.തസ്വി, അതലസ്പർശിയായ തരുത്രെ പ്രഭാഷണത്തിൽ, സമർപ്പിക്കാൻ സമർപ്പിക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഇതു പ്രഭാഷണവും, അടുത്തലക്കം കവനക്കൗമുഖിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ.

ഉച്ചതിരിഞ്ഞു നടന്ന കവിസമേളനത്തിൽ മഹാകവി അക്കിത്തം ആധ്യക്ഷനായിരുന്നു. സുഗതകുമാരി, വിഷ്ണുനാനാരായണൻ നമ്പുതിരി, പാലുർ, സി.എ.വാരിയർ, പി.പി.കെ പൊതുവാർ, പി.എം.പജളിപ്പാർക്ക്, കരി സുച രാമചന്ദ്രൻ, മണാസുർ രാജൻബാബു, എം.എം.സചീറുടുടങ്ങി മുപ്പത്തോളം കവികൾ കവിസമേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. പുരസ്കാര സമർപ്പണം സംഭവിച്ചു. പാർമശ്രീ ഡോ. പി.കെ. വാരിയർ പുരസ്കാരം സമർപ്പിച്ച് സംസാരിച്ചു. ശ്രീ.കെ.പി.ശക്രൻ, ഷൈരലക്കി ലെ കമകളുടെ സാമൂഹികതകൾ ഈ പേരിന്തുകാണിച്ചു. മഹാകവി അക്കിത്തവും ആത്മാരാമനും ആശംസ കളർപ്പിച്ചു.

എൻവിയുടെ ആട്ടക്കമയായ ചിത്രാംഗം, കോട്ട ത്ത് കുൽ പി.എസ്.വി നാട്യസംഘം, അതിവിദ്യാധരമായി രംഗത്തവതരിപ്പിച്ചത് ഈ വർഷത്തെ അനുസ്ഥാനരണ്ടാം സമേളനങ്ങൾക്ക് ശേരോചനകുറിയായി.

തുഞ്ചൻപറമ്പിലെ അമുതപുർണ്ണമായ സാംസ്കാരികിക്കം അനുസ്ഥാനരണ്ടാം സമേളനങ്ങളുടെ സാമൂഹികതയിൽ അടിത്തറ. തുഞ്ചൻ സ്ഥാരക പ്രവർത്തകരുടേയും മറ്റു സുഹൃത്തുകളുടേയും സൗഹ്യം ട്രസ്റ്റിന്റെ മുതൽക്കൂട്ടിന്.

എൻവിയുടെ പേരിൽ അർമ്മപുർണ്ണമായി ചിലതുചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചു എന്ന തോന്നലിൽ, തള്ളന മനസ്സിന് ആശാനം.

പോയ എടുവർഷം കൊണ്ട് എൻവി സാഹിത്യപുരസ്കാരം റബ്ബു താഴവട്ടം പുർത്തിയാക്കി. ഇതിനിടെ പലകോണുകളിൽ നിന്നുമായി, ടെല്ലിരേൾ സുഹൃത്തുകളായ നിരവധിപേരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ലഭിച്ചത് ചേർത്തുവെച്ച്, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, ‘എൻവി സാഹിത്യപുരസ്കാരം’ എന്ന സംഖ്യാനന്തരക്കുറിച്ചുതന്നെ ഒരു പുനശ്ചിന്തനം നടത്തിയാ ലെൻ എന്ന തോന്നുകയാണ്. 25,025 രൂപയും ശില്പവും കീർത്തിപ. തവിലും കൂഷംജിനവുമടങ്ങുന്നതാണ് എൻവി സാഹിത്യപുരസ്കാരം. ഇത്തരമൊരു പുരസ്കാരം നല്കുന്നതിനേക്കാൾ സഹായവും സപ്രയോ ജനവുമായി ടെല്ലിന് നിർവ്വഹിക്കാവുന്ന ഭാത്യം, കാലിക്കപ്പാക്കിയുള്ള സാമൂഹിക- സാംസ്കാരിക- സാഹിത്യാദിവിഷയങ്ങളിലേതെങ്കിലുമാന് തിരഞ്ഞെടുത്ത ഗൗരവ സഭാവമുള്ള ചർച്ചകൾ സംഘടപ്പിച്ച് ചർച്ചാ പ്രബന്ധങ്ങൾ സമാഹരിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച് ഉപരിചർച്ചകൾക്ക് കളമാ രുക്കുകയും അങ്ങനെ ഓരോ തുറയിലും പരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് വഴിവെ കൂകയും ചെയ്യുകയാവില്ലോ? നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പുരസ്കാരങ്ങൾക്ക് ഒരു കുറിവുമില്ല എന്ന യാമാർമ്മത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശ്വാസിച്ചും? എൻവിയുടെ പേരിൽ, കുറൈക്കുടി ക്രിയാത്മകമായി ചെയ്യാവുന്ന ഒരു പ്രവർത്തന പദ്ധതി, അതാവില്ലോ? ടെല്ല് സുഹൃത്തുകളായ കൗമുഡി വായ ന കാർക്ക്കണ്ണാംതന്നെ ഇക്കാര്യത്തിൽ വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. പുരസ്കാരത്തിന്റെ അടുത്താളവട്ടം ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുൻപ്, നിലവിലുള്ള സാംഖ്യാനത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ വേണ്ട ക്രിയാത്മകമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഏഴുതി അറിയിക്കുന്നത് സഹായകമാവും. ഓരോ വർഷവും അനുസ്മരണ സമേളനത്തോടനുബന്ധിച്ച്, തികച്ചും ഗൗരവസഭാവമുള്ള ചർച്ചകൾ സംഘടപ്പിക്കാറുണ്ട് എന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. അത്തരം പ്രബന്ധങ്ങൾ സമാഹരിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം ടെല്ലിന്റെ പ്രവർത്തനപരിപാടിയിൽ ഇപ്പോൾ തന്നെ ഉണ്ടാനും ഓർക്കുന്നു. എന്നാൽ, കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ, ചർച്ചാസമേളനങ്ങളുടെ സംഘാടനം തന്നെ ഒരു വിധം നടത്തിപ്പോന്നത് ഏറെ സാമ്പത്തികക്ഷേണ്ടങ്ങളെ നേരിട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, ടെല്ലിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പുനഃസംഖ്യാനന്തരക്കാമായ അത്യാവശ്യവും അർമ്മപുർണ്ണവും ആവുമെന്നതോന്നലാണ് ഈ കുറിപ്പിന്റെ പേരണ.

കവനക്കുമുബി യുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം തന്നെ നിലനിർത്തിപ്പോ വേണ്ടതുണ്ടോ എന്നും ആലോചനാവിഷയമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ലക്കം, മുന്നാം വാള്യത്തിലെ ആദ്യത്തോന്നകിലും, ഇവിടെ പുർണ്ണ വിരാമമിടുന്നതിൽ സാങ്കേതിക വൈഷ്ണവങ്ങളാനുമില്ലാണോ.

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ.

കുടുംബം - വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയിൽ

(പ്രമേയം ഏതോ ആവശ്യ, ഇരുവശങ്ങളിലേയ്ക്കും പുണ്ണിൻഡി, അതിന്റെ നിജ സ്ഥിതി ആവിഷ്കരിക്കുക എന്ന നിഷ്ഠം ഇവിടെയും വൈലോപ്പിള്ളി പുലർത്തി മിരിക്കുന്നു)

കെ.പി. ശക്തൻ

തന്റെ പ്രശസ്തമായ ഒരു കവിതയ്ക്ക് വൈലോപ്പിള്ളി ‘ഗൃഹപുരാണം’ എന്നു പേരിടിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ട്? സ്വന്തം ഗൃഹത്തിന്റെ പുരാണമാണോ ഈ കവിതയിലെ പ്രമേയം? നേരിട്ട് അങ്ങനെന്നയാണ് എന്നു കരുതാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നുവെച്ചാലോ: പ്രസിദ്ധമായ വേഗാരു മാതൃകയുണ്ടോ മലയാളത്തിൽ, അയ്യപ്പസിക്കരുടെ ‘കുടുംബപുരാണം’, അതിൽ കാണുന്ന മട്ടിൽ ഔജുവല്ല വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ഈ കവിതയിൽ പേരും പ്രമേയവും തമിലുള്ള പൊരുത്തം. ഇവിടെ,

പണ്ട് അമ്മയിൽനിന്നു കേൾക്കായ ഒരു സംഭവത്തിൻ്റെ ആവ്യാസം എന്ന നിലയിലാണ് കവിതയുടെ സംഖിയാനം. തഹസിൽദാരായിരുന്ന തന്റെ അശ്വാവൻ, ഇളംകുന്നപ്പുഴയിൽ അപരിചിതമായ ഒരു വീടിൽ, ഇരുട്ടി ഇത്തിരി വെക്കി ചെന്നുകേരാൻ ഇടയായി. നികുതിപിരിവിനു നടന്ന നേരം തെറ്റിയതാണ്. ഇനി അന്നു ബോട്ടില്ല; അവിടെ തങ്ങുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. വീടുകാർ തുടക്കത്തിൽ നിന്നുഹകരിക്കുന്നതായി തോന്തിച്ചു; തങ്ങൾ സാധുകൾ; സ്ത്രീകൾ, തനിച്ചും. കോലായിൽ പായ തനാൽ നായകളുടെ ശല്യം കാണും എന്നാക്കേയായിരുന്നു വാദം. അമ്മാമൻ കുപ്പുരേകയോടെ അപേക്ഷിച്ചു; സാരമില്ല. പായയോടൊപ്പം ഒരു രാമാധനം പുസ്തകവും വിളക്കുംകൂടി കിട്ടിയാൽക്കൊള്ളാം. നിത്യവായന മുട്ടിക്കരുതല്ലോ... അവ വന്നു. 'ദിനനാള്'മായ ചിഹ്നിന്നിയുടെ മുന്നിലിരുന്ന് അശ്വാവൻ രാമാധനാത്തിലെ ദിപ്പത്തമായ ഒരു ഭാഗം ആലപിച്ചു. ആ ആലാപം വീടുകാരെ മാത്രമല്ല, ചുറ്റുമുള്ള നാട്ടുകാരെയും ആകർഷിക്കായായി. ആശ്രമവാസികളെപ്പോലെ അവർ അതു കേടുന്നുണ്ട്. പിന്നെ തെങ്കാരും പറയാനുണ്ടാം വിട്ടിനകത്ത് അതാഴവും സൽക്കാരവും പൊടിപൊടിച്ചു.

ഈതാണ് 'ഗുഹപുരാണ'ത്തിലെ പ്രമാഘണം. ഇവിടെ വേണ്ടെങ്കിൽ ഗുഹത്തിലെ പുരാണം വീടിൽ നടന്ന വിസ്മയകരമായ കമ എന്നു മാത്രം തലക്കെട്ടിന് അർമ്മം കല്പിക്കാം. അതുപക്ഷേ കവിയുടെ വീടല്ല, കമാപാത്രം സംഗതിവശാൽ ചെന്നുകേരുന്ന വേരാരു വീടാണ്. ഈ അർമ്മം അത്യുന്നം ഉപരിപ്പുവമ്പത്രേ. അല്പപംകൂടി ചുഴിഞ്ഞുചെന്നാൽ ഈ ചൊന്തയാന് ചുരുൾ നിവർത്തുന്നതായി അനുഭവപ്പെടാം. കേരളത്തിൻ്റെ ഗുഹപുരാണം എന്ന നിലയിൽ രാമാധനം കിളിപ്പാട്ടിനുള്ള അടുത്തകരവും അപ്രതിരോധ്യവുമായ ശക്തിയാണല്ലോ ഈ കവിത യമാർമ്മത്തിൽ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നത്. കേവലമായ സാഹിത്യംശിരയ മാനദണ്ഡമാക്കുകയാണകിൽ മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിനായേന്നെങ്കിൽ പക്ഷേ ഒരുപക്ഷേ ഒന്നാം സ്ഥാനം. പക്ഷേ പല വിശാസങ്ങളുടെയും പിൻബലത്തോടെ അതിന് ഗുഹങ്ങളിൽ നിത്യപാരായനം നിരസിക്കപ്പെട്ടു. ഭംഗിക്കാണ്ഡു കൂഷ്ഠം ഗാമ, ഭക്തിക്കാണ്ഡു ഭാഗവതം - ഒക്കെ ഒരുംവരെ ഉപചരിക്കപ്പെട്ടും പോന്നു. എന്നാൽ രാമാധനാത്തിൻ്റെ പ്രാഥാണ്യം അസാന്നിഗ്രാഹിക്കുമ്പോൾ നൃലഭ്യവുമാകുന്നു എന്നതിന്തെ കേരളത്തിലെ അനുഭവം. ഈ നാട്ടിലെ ഗുഹപുരാണമേൽ എന്ന ചോദ്യത്തിന് നൃായമായും ഒറ്റ ഉത്തരമേ ഉള്ളൂ; രാമാധനം തന്നെ. വെറുതെയല്ല 'ഗുഹപുരാണ'ത്തിൽ കവി വിനൃസിച്ച ഒരു കല്പന വിശ്രഷ്ടിച്ചും ശ്രദ്ധയമാവുന്നത്:

'കട, ലപ്പുറം, കായലിപ്പുറം, ഏതെങ്കിൽപ്പീലി-
മടലെവബാടും ഞാനുനീളുമാനാടിൻപുറം
'ഇടിവെട്ടിടും വല്ലും വിൽമുറിഞ്ഞാച്ച കേട്ടി-
ടിളക്കി മയിൽപ്പേടപോലെ'യാളും കൊൾക്കേ...."

രു നാടുമുഴുവൻ അതിന്റെ വരിഷ്ഠകവിയുടെ വാങ്ങമയത്താൽ വശികരിക്കപ്പെട്ടുന്നതായുള്ള ഈ സുചന തുലോം സുനിബഹമായി തിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അധ്യാത്മരാമാധനം കിളിപ്പാട് നമ്മുടെ നേനസർഗ്ഗി കമായ ശൃംഗാരാണമായി മാറിയതിനേന്താണ് വൈലോപ്പിള്ളി വാഴ്ത്തു നീത് എന വ്യാവ്യാനം അനുപപനമല്ല എന്നു കരുതാവുന്നതാണ്.

ശൃംഗാരാഡ പരിഞ്ഞാലോ - പഴയ മുറയനുസരിച്ച് അതിനൊരു കാരണവർ വേണം. കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികതയുടെ ശൃംഗത്തിൽ ആരെയാണ് കാരണവരായി അവരോധിക്കേണ്ടത് എന്നത്, നേരത്തെ നിരിക്ഷിച്ചതുപോലെ, വാദത്തിനു വകയില്ലാത്ത സംഗതിയാകുന്നു. എഴു തത്ത്വാന്തരം രംഗപ്രവേശത്തോടെ ആ സംഗതി സർവരണ്ജകമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. തന്റെ കവിതയിലെ ഇരുഖ്വിംബങ്ങളിലുടെ വൈലോപ്പിള്ളി ഇത് അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ‘സ്ഥാനമാം പുക്കപ്പാട് മണ്ണാണ്ണത്തിൽ’, ‘തുനില വിളക്ക്’ - ഇവയാണ് ആ ബിംബങ്ങൾ. അമ്മാവന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം വീടുകാർ കൊടുത്ത വിളക്കിനുതന്നെ, അതിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ രാമാധനം വായിക്കാൻ ആരംഭിച്ചതോടെ, രൂപാന്തരം വന്നു എന്നാണെല്ലാ ഇതിലെ അഭിമതം, എഴുത്തച്ചൻ സ്വന്തം സംഭാവനയിലുടെ മലയാളത്തിലെ കാവ്യസംസ്കാരത്തിനു വരുത്തിയ സർഗ്ഗാത്മകമായ പരിണാമത്തിന് ഇതു ഒന്നാപകമാവുന്നു. അങ്ങനെ കേരളിയസംസ്കാരത്തിന്റെ ശൃംഗത്തിന് എഴുത്തച്ചന്മാർ പിതൃബിംബം എന്ന് എറ്റുപറയുന്ന ഈ കവിതയ്ക്ക് ‘ശൃംഗാരാണം’ എന്നു പേരിട്ടേണ്ടി ശൃംഗത്തിന്റെ പഴമ, അതുവഴി മഹിമ, എന താങ്കപര്യം പേരിനുവന്നോള്ളും.

എന്നാൽ, ഇതൊക്കെയായാലും, സ്വന്തം ശൃംഗത്തിന്റെ പഴമ, മഹിമ, എന വശവും വൈലോപ്പിള്ളി സ്വപർശിച്ചു പോവുന്നു എന്നതതെന്തെ വസ്തുത. തിവാടിത്തഖോജണം വ്യത്തികെട്ട് ഏർപ്പാടാണെന്ന് തനിക്കാരാധ്യനായ ഇട്ടേരിയപ്പോലെ വൈലോപ്പിള്ളിയും വിശസിച്ചിരിക്കാം. ‘കടൽക്കാകകൾ’ പോലുള്ള രചനകളിൽ രു അമ്മാവനെ അയവിക്കുന്നത് അടക്കിപ്പിടിച്ചു അപദാസത്തോടെയാണ് എന്നു വിചാരിക്കയുമാവാം. എങ്കിലും ‘ശൃംഗാരാണം’ത്തിലെ അമ്മാവൻ വ്യത്യസ്തനാകുന്നു. ‘മഹാപ്രഭാവൻ’ എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് മറിച്ചുരു ശക്ത്യക്ക് സാധിക്കാത്ത വിധത്തിലാണ്. അദ്ദേഹം ഇളംനാവിൽ അക്ഷരം കുറിച്ചുകൊടുത്തു എന്നതാണ് ‘കവിയായ് ഭാവികാ’ൻ തനിക്കുള്ള അവകാശം. തന്റെ കാരണവരിൽനിന്നു കൈവന അക്ഷരഭേദം യാത്ര സാംസ്കാരിക കേരളത്തിന്റെ മുഴുവൻ കാരണവരായ എഴുത്തച്ചൻ കാലംക്കൽ സമർപ്പിച്ച് പെരുമപ്പെട്ടുതാനതോടെ ‘ശൃംഗാരാണം’ത്തിന്റെ ഉത്തരവബന്ധത്തിൽ കവി ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം, വലിയൊരു കാരണവരുമായി ഇണക്കാനുള്ള നിമിത്തം എന നിലയ്ക്കാണക്കിലും, തന്റെ കാരണവർ അവിടെയുണ്ട് എന വരും മരനുകൂടാ.

വൈലോപ്പിള്ളിയെ പറിക്കുമ്പോൾ ഈ അംഗം അനുപാതമോ യാത്രതോടെ പരിഗണിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. കുടുംബത്ത് നെന്ന കുറച്ചു

മാത്രം പാർത്തിട്ടുള്ള ആളാവും അദ്ദേഹം എന്നുവേണം അനുമാനിക്കാൻ. (സന്തം വഴി ഉരുത്തിരിഞ്ഞതിനു ശേഷം എന്നാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്) കുടുംബം എന്ന അഭിമാനം, ഏകില്ലും, ഇടയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിൽ തുടി കാതിരുന്നില്ല. തൃപ്പൂരിലെ വാടകവിട്ടിൽ വല്ലപ്പോഴും ചായ സൽക്കൻ ക്കുന്നേബാൾ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഉള്ളിയപ്പും - ഒക്കെ, 'ഇതു വിട്ടിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന വിവരമാണ്' എന്ന വിവരങ്ങളേതാടെ സമർപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സന്നോഷമായിരുന്നു. പഴക്കംകൊണ്ട് സ്വാദുകുറഞ്ഞിരിക്കും; പക്ഷേ ഞാനാ വിഭവങ്ങളിൽ രൂചിപ്പുപോന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബവോധമായിരുന്നു. കല്യാരിലെ വിട്ടിൽ അദ്ദേഹം തന്നെ ഒത്താഴയെ ടുത്ത് ഓരക്കലേ ഞാൻ പോയിട്ടുള്ളൂ. എനിക്കു പരിചയമായപ്പോ ഫേയ്ക്കും അദ്ദേഹമേ വിട്ടിൽപ്പോകുവിരുള്ളോ! എന്നാലും എന്നാകുളത്ത് തന്റെ സപ്തത്തി സമേളനത്തിനിട ഞങ്ങളാൽച്ചിലരെ (വേരെച്ചിലരെ തന്റെപുർവ്വം ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട്!) വിട്ടിൽ കൊണ്ടുപോവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് വലിയ ഉത്സാഹമായിരുന്നു. 'മാസം'ത്തിലില്ലേ 'അക്കണ്ണത്തെ മാവ്', അതുനേരിട്ടു കാട്ടിത്തരാം - ഇങ്ങനെയാരു നിമിന്നെന്നാക്കാണ്ക് എന്ന പ്രത്യേകം പ്രലോഭിപ്പിക്കയും ഉണ്ടായി. വിട്ടിലെത്തിയപ്പോഴോ, അതു കാട്ടിത്തരുന്നതിനേക്കാൾ കൗതുകം ഞങ്ങളെ ഉള്ളട്ടുന്നതിലായിരുന്നു. മിതമായ വിഭവങ്ങളേടു ഒരു വിരുന്ന്. അത് കുടൈനിന്നു വിളി സ്വീകാര്യത്തിലും വിളിപ്പുന പെങ്ങളെ ഞങ്ങൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിലും എല്ലാം ഒരു കുടുംബനാമരൈ കുറും വിരും പ്രകടമായിരുന്നു. (എനിട്ടും തെതരിൽ ഇത്തിരി വെള്ളേമാഴിച്ചതിന്റെ പേരിൽ പെങ്ങളെ ശകാരിച്ചത് എന്ന നേര സങ്കാചിപ്പിച്ചു. മുന്ന് എന്ന മുന്നറിയിപ്പിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ആറാളുകൾ അപ്രതീക്ഷിതമായി ഉള്ളാൻ എത്തിയതിലെ നില്ലൂഹായത അദ്ദേഹം വക്കവെച്ചില്ല എന്നതുന്തെ വസ്തുത. അമവാ, 'സന്ദേഹാധികാരംകാരണഭോഷം' എന്ന് താൻ നിപുണമായി വാക്കിൽ കൊരുത്തിട്ടുണ്ടോ, അങ്ങനെന്നയാനായിരുന്നു കുടുംബനാമനേക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സകലപ്പം എന്നു സമാധാനിക്കാം.) ഒക്കെക്കുടി, വെല്ലോപ്പിള്ളിക്ക് കുടുംബം എന്ന അഭിമാനം ഉത്തേജകമായിരുന്നു എന്നുഹിക്കാനാണ്, ഏറെ ഉപാദാനങ്ങളില്ലെങ്കിലും, എനിക്കില്ലോ.

ഇത് കുടുംബം എന്ന പഴയ അവിഭക്ത ഐടനയോടുള്ള നിലപാട്. അതിന്റെ ഉൽപ്പന്നമാണെല്ലാ താൻ. ഇവിടെ അഭിമാനമാണെങ്കിൽ, ഇതിന്റെ പുതുസമാനരമായ അണ്ണുകുടുംബത്തിനു നേരേ വെല്ലോപ്പിള്ളിയിൽ നിരഞ്ഞുതെളിയുന്നത് ആദർശപരതയാണ് എന്നു തോന്നുന്നു. ഏറെ നീണ്ട അഭിലാഖാലട്ടത്തിലും പെരുത്ത, ഏതു ഭാസ്ത്രത്തിനും നിത്യജീവിത തത്തിൽ ഫലിപ്പിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളൂ, 'അടുത്തടിവെച്ചു തൊടുവാൻ നോക്കുന്നേബാൾ ആകലേയ്ക്കു പായും വെളിച്ച്'ത്തിനു തുല്യമായ, ആദർശപരത. ഇതിന്റെ ആധിക്യവും ഇതിനെത്തിരെ ധാമാർമ്മ തത്തിന്റെ കാരിന്നവും ആവാം, പലർക്കും അറിയാവുന്നതുംപാലെ, വെല്ലോപ്പിള്ളിയുടെ കുടുംബജീവിതം വ്യാപകമായി കുളിരുവിരിക്കാം

ഞത്തിനു കാരണം "എങ്ങനെ യോജിക്കാനാണെന്നുടെ സകല്പവും നിന്നുടെ ധാമാർധവും" എന്ന് അദ്ദേഹം നേരിട്ടു ചോദിക്കുന്നുണ്ടോളോ, അത് അർമ്മഗ്രഡമാവാം.

എന്തായാലും ആ ഭാസത്യം വേണ്ടതെ ധന്യമായില്ല എന്നുണ്ടോ, എങ്കിൽ എന്താക്കെയാവാം ഹേതു എന്നാനും ചികഞ്ഞുനോക്കുകയല്ല, ഭാഗ്യവശാൽ, എൻ്റെ ഭാത്യം. പിന്നെയോ, കുടുംബം എന്ന സ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ച് അമുഖം സഭാഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ അവിടവിട ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ചില സകല്പങ്ങളെ പേരിനൊന്നു വകഞ്ഞുവെയ്ക്കുക മാത്രമാണ്. പേരിന് - അതെ, പുർണ്ണമായ ഈ പേരുകൾ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല എന്നുതന്നെ.

രണ്ട്

അറുപത്തൊന്ന് ഏതാണ്ടവസാനം തൊട്ട് അറുപത്തേഴ്ച ആദ്യം വരെ ഞാൻ തൃപ്പൂർണ്ണിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ കാലം. ആ നാലബുക്കോളിത്തെ ധന്യതകളിലൊന്ന് വൈലോപ്പിള്ളിയുമായി വളരുന്ന സൗഹ്യദമ്പത്രേ. മറ്റു ചില വലിയ ഏഴുതുകാരായിട്ടും അപ്പമൊക്കെ ഞാൻ ഇടപഴകായ്ക്ക യില്ല. അവരിൽ ചിലരുടെ സാന്നിധ്യം ആരാധനാമയമായ ഒരു നില്ക്കും തയിലേയ്ക്ക് നയിച്ചിരുന്നതായഭേദം എൻ്റെ അനുഭവം. വൈലോപ്പിള്ളി മാറ്റുരോടുള്ള സമർക്കമാവട്ട, വളരെവേഗം, ഇത്തരം നില്ക്കുത്തെയെ നിർമ്മാലമാക്കുന്ന മെമ്പ്രതി, മമത - അങ്ങനെയാനിലേയ്ക്കു വഴിമാറി. അദ്ദേഹത്തോട് ഞാൻ ധാരാളം സംസാരിച്ചിരുന്നു എന്നല്ല വിവക്ഷ. ഓന്നാ മത്, അത് എൻ്റെ പ്രകൃതമല്ല, പിന്നെ അദ്ദേഹവും ഞാനും തമ്മിലുള്ള പ്രായഭേദം പരിഗണിക്കയും വേണമല്ലോ. സുഹൃത്ത് എന്നല്ല, ശിഷ്യൻ എന്നെ ഞാൻ ഭാവിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാലും, ഇടയ്ക്കു ചടക്കം ബാധിക്കുന്ന ചില നിമിഷങ്ങളിലെഴികെ, എന്നും ചോദിക്കാനും പറയാനും പാകത്തിലുള്ള വിശ്വാസം അദ്ദേഹം എങ്ങനെന്നേയാണും എന്നതുകൂടി നിങ്ങൾ ഒരു ആത്മായവും സാന്നാനവും കണ്ണെത്തുന്നു. കുടുംബത്തിൽ എത്തിയാ ലഭ്യത കുളിർമ്മ, കുഴന്നും മരിഞ്ഞും കിടന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാടകവിട്ടിൽ നിങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്ക് സ്വഭവത്താസ്വരത്തിൽ അകാരണമായി അഴിന്തുചിതറുന്ന പഴയും പരിഭവവും അതിനു കൗതുകം കുടുന്നു....

സകാര്യമായ ചില അംശങ്ങൾ ഇവിടെ അയവിറക്കുന്നത് ഈ സംഖാദത്തിനുള്ള അന്തരീക്ഷം ചമയ്ക്കാൻ സഹായകമായേയ്ക്കാം. എനിക്ക് അന്ന് ഇരുപത്തബ്യു തിക്കണ്ണതിട്ടില്ല. അനുജനും അനുജത്തി മാരും സ്കൂളിലും കോളേജിലും പറിക്കുന്നു. അവരുടെയാക്കെ പാലന്ന എന്ന ബാധ്യതയും കോളേജിലെ പണിയും ഭാവപൂർണ്ണതയുമായി

ഞാൻ എഴുയ തോതിൽ കൂട്ടുംബം കൊണ്ടുനടത്തുന്നു. അവിവാഹിതൻ. ഈ പശ്ചാത്യലം പലപ്പോഴായി മാറ്റുൾ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞതാണ്. എന്നിട്ടും ഒരിക്കൽ എന്നോടു ചോദിച്ചു : "ഈകരക് ഇനി വിവാഹിതനായിക്കുടെ? എന്തിനാ വെച്ചുതാമസിപ്പിക്കുന്നത്?...." ഞാൻ ഇത്തിരിസ്കോച്ചിപ്പോയി എന്നതുസ്ഥാപിച്ചു : "ഈനാലും നട സുചിപ്പിച്ച വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രേരണയോടെ സംഗതികൾ, വിശദികരിച്ചു: ചില ചുമതലകൾ എത്തുക്കണം; അനുജത്തിയുടെ വിവാഹം ആദ്യം നടത്തണം... ഒക്കെ അനുഭാവപൂർവ്വം ശ്രദ്ധിച്ച ശേഷം മാറ്റുരുടെ ഉപദേശം: ഇതൊന്നും വിവാഹം നട്ടുന്നതിനു നീതികരണമല്ല. (ഇങ്ങനെ നീണ്ടുപോയാലുംതെന്ന ദുരന്തത്തിനു ദൃശ്യാന്തമായി സുന്ധാരം അനുഭവം സുചിപ്പിച്ചതു വിടുക; അതിലിടു വിന്ന്തരിക്കുന്നത് വിഹിതമാവില്ല.) എന്നല്ല, വിവാഹം എററിവെകിക്കാതിരിക്കുന്നതാവും വിവേകിത. തുടർന്ന്, ഇന്നു പഴയനായി തളളാവുന്ന ഒരു വീക്ഷണവും താൻ അവതരിപ്പിക്കയുണ്ടായി: ഖാല്പ് വിവാഹത്തിന് എന്തായാലും വിശ്വഷിച്ചൊരു ഭംഗിയുണ്ട്. കളിക്കുട്ടുകാരയി വധുവരഹം ഇഴുക്കം കൈവരട്ടെ; വഴിയേ അവർ ദാനവതു തിരിക്കേ ഇനിപ്പു കണ്ണടത്തിക്കൊള്ളും....

വെവലോപ്പിള്ളിയുടെ വീക്ഷണത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളോ ഞാൻ അത് ഉടനെ അനുസരിച്ചില്ല എന്ന വശമോ ഇവിടെ പ്രസക്തമല്ല. പ്രസക്തം, അദ്ദേഹം ഇതു സംബന്ധിച്ചു പ്രകടമാക്കിയ പ്രചോദകമായ ഉത്സാഹം ഓന്നാതെ. ശാന്തത്തീയമായ ഒരു നിയോഗം ആ ഉത്സാഹത്തിനു പിന്നിൽ തുടർച്ചിരുന്നതായി ഇന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നോൾ തോന്തിപ്പോ വുന്നു.

"ചെറുമൈനിണായ്ക്കായിസ്ഥാഗരം തീർപ്പുമാതാ-
വിരുപ്പുവിനു വേണ്ടി വസന്തം ചമയക്കുന്നു
പുഴുവെപ്പുംവാറ്റയായുട്ടപ്പിക്കുന്നു, മാനിൻ
വഴിയേ തിരുമണക്കെസ്തുരിമണം ചേർപ്പു"

എന്ന് പ്രശ്നതമായ ഒരു പ്രകരണത്തിൽ (ഉജ്ജലമുഹൂർത്തം) താൻ നിർബന്ധിച്ചില്ല, പ്രകൃതിയുടെ പ്രേരണ, അങ്ങനെയോന്ന് എത്രോ അളവിൽ തന്നെ തരളനാക്കിയിരിക്കാം.

"തൻപ്രിയസീതക്കുട്ടി രാമനെ വേശക്കുന്നതെ,-
അമധ്യാദിമാനപുളക്കം പുണ്ണനില്പ്"

എന്നാണാല്ലോ ആ പ്രകരണത്തിന്റെ സമാപനം. ഇതിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമാർ അദ്ദേഹം പിന്നെ മുന്നാലുകൊള്ളത്തിനു പിരുക്കേ എൻ്റെ വിവാഹത്തിനു വന്നു. വാസ്തവപൂർവ്വം അനും സംസാരിച്ചതും എൻ്റെ കൊരു സമ്മാനം തന്നതും മറ്റും എൻ്റെ വെയക്കതികമായ ചാരിതാർധ്യം എന്ന നിലയ്ക്കു മാറിനില്ക്കരു. പക്ഷേ വിവാഹത്തോടും അതിലും

വികസിക്കുന്ന ജീവിതത്തോടും അദ്ദേഹത്തിന് ഇങ്ങനെ സർഗ്ഗാത്മകമായ ഒരു നിലപാടുണ്ടായിരുന്നു എന്നത് നിസ്സാരമല്ല.

എറെപ്പേര് ശ്രദ്ധിച്ചു എന്നതിനു തെളിവില്ലാത്ത ഒരു ഗൈതകമുണ്ട് "കയ്പവല്ലറി" എന്ന സമാഹാരത്തിൽ. (എത്തുകാരണം കൊണ്ടോ, സമ്പർശം എന്നു സകലപ്രിക്കപ്പെടുന്ന സമാഹാരത്തിൽ അതിനു സ്ഥാനം നല്കിക്കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ ഇനി അതു പ്രായേണ വിസ്മ രിക്ഷപ്പേട്ടേയ്ക്കുമോ എന്നു പേടി...) 'കനി' എന്ന ആ ഗൈതകത്തിൽ ഏത നൃഭവത്തിനാണ് കവി പ്രതികാരമകമായ ആവിഷ്കാരമരുളുന്നത്, അറി ഞ്ഞുകൂടാ... 'ദാഹവും വിശ്വസ്തം കൊണ്ടുഴിനുന്ന പമികനായ താൻ ഭാഗ യേയത്താൽ ഒരു കനകക്കനി നേടി' എന്ന സ്വയം അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ട് ഇതാരംഭിക്കുന്നു. നിറം, മണം, മുഴുപ്പ് - എല്ലാംകൊണ്ടും കയ്യിൽ വെച്ച് ഓമനിക്കാൻ തോന്തിക്കുന്ന കനി. താനാവഭ്ര, 'അതിനെക്കാതിപുണ്ടു കടിച്ചുനുണ്ടായും' 'അമൃതിന് കുടമിൽ' എന്ന അന്തരാ വാഴ്ത്തുനോച്ചും തനിക്ക് ആശക്ക്: ഉള്ളിൽ പുഴുക്കേടിരേണ്ട് ദുസ്വാദ് അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടാ? സകടമായല്ലോ എന്നു ശപിച്ചുകൊണ്ട് പിന്നെയും കടിച്ചു. അപ്പോഴോ"

|| "എതുഭാഗത്തും ദുസ്വാ, ദിതിനെപ്പിണിഞ്ഞത്തെനാ
ഹാ തുരന്നല്ലോ പാടും കാട്ടാതെ പാഴ്ക്കീടങ്ങൾ!"

ഒടുക്കാം, എത്ര തുപ്പിയിട്ടും ചുവ വിടുമാറുന്നില്ലല്ലോ എന്നതേതേ തോന്തൽ. 'ചുവയ്ക്കുന്ന കരജും കുടി തുപ്പികളെയാണ്' താൻ തിടു ഞ്ഞുന്നു.... ഇരിക്കേണ്ട, ഇടയ്ക്കു തൊടുത്ത ഒരു ഇഹരടിയാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനം:

"സംഖ്യമാം നേരിനുള്ളിലെല്ലത്താണ് നുണ പുഴ്ത്തി-
വെച്ചിരിക്കുന്നു കുറുമലിതക്കാരൻ ദൈവം!"

സർഗ്ഗായം, നിസ്തുലം - എന്നതാകെ വാഴ്ത്താണ് ഭാസ്യത്തെത്ത കുറിച്ചു കേൾക്കാൻ! ഇത്, തെളിഞ്ഞ വാസ്തവം എന്നു പലരും വ്യാമോ ഹിക്കുന്നു. അറിഞ്ഞുനോക്കുന്നോച്ചല്ലോ, എന്നതാരു വ്യാജം! ഇംഗ്രേസ് നമ്മുണ്ടുമുള്ള ഒരു കരുവാണ് ഭാസ്യം എന്നാവുമോ ഇതിലെ ആശയം?.... വൈലോപ്പിള്ളിയോട് വളരെ ആശര പുർവ്വം അടുത്തുപെരുമാറിയിരുന്ന ഒരു സുഹൃത്ത് - പരേതനായ ശ്രീ. പി.എൻ. വാരിയർ - ഒരിക്കൽ സ്വകാര്യമായി എന്നോടാരാണ്ടൽ ഓർമ്മ വരുന്നു: സ്വന്തം ഭാസ്യത്തിന്റെ അനുഭവത്തിൽ നിന്നാവില്ലെ മാറ്റുർ 'കനി'യിലെ ആശയം സരുപിച്ചിരിക്കുക? ആവും എന്നോ അല്ല എന്നോ ആർക്കും ഉറപ്പുപറയാൻ പറ്റാത്ത പാകമാണ് ഇവിടെ എന്നു തോനുന്നു. എന്നാൽ ഒന്നു പറയാം: തനിക്ക് ഒരുപക്ഷേ രൂചിക്കാഞ്ഞ കനി പരക്കെ നിഷ്പിശ്ചം എന്ന നിഗമനം അദ്ദേഹം എടുത്തില്ല.

മുന്ന്

പ്രണയകവിത എന്ന സംവർഗം പൊതുവേ പുലർത്തിപ്പോരുന്ന ചില വർഗ്ഗാശ്രമങ്ങളുണ്ടോ, അവ വല്ലോരു രചനയിലും വൈദാ പ്ലിഞ്ചി പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ? സംശയമാണ്. അഭിലാഷങ്ങൾ അനുരാഗം പലരും ആശോഷിക്കുവേ, അദ്ദേഹത്തിനു ഭാവത്യസ്നേഹത്തോടെത്തെ ആഭിമുഖ്യം. മറിച്ച്, 'ചളുന്നു' പ്രായത്തിലും ഒരേയാരു മാത്രം കയാവും 'മുടിനാൽ'. ഉള്ളിൽ നന്നത്ത ഒരു ചിരി എത്തുക്കിരക്കാണ്ടുള്ള രചന എന്നേ ഇതിനെ ക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കാനുള്ളൂ. നേദ്യപ്പടയിൽ കാണായ നീണ്ട മുടിനാരിനെച്ചാല്ലി വാരിയത്തുകുട്ടനെ അമ്മ ചോദ്യം ചെയ്തു. നേരു ബെജിപ്പുട്ടതാനുണ്ടോ നിവൃത്തി! തന്നെ കാത്തുനിന്ന മിടുക്കിപ്പുണ്ടുകിടാവ് കനിവോടെ നേദ്യത്തിന്റെ ഉരുളി നിർബന്ധപൂർവ്വം വാങ്ങി കുറിച്ചു സമയം കൈയ്യിലെടുത്തു നടക്കുകയുണ്ടായി. ഒടുക്കം തിനിച്ചുതന്ന് ധാത്രയാവു സേവാർ,

"നീടുറു പിനിൽത്തുങ്ങും കാർപ്പുരികുഴലെന്നോ
കാടുകാണി, ചോർത്തേരത്തു കുണ്ണുങ്ങുന്നതായ് തോനാ!".

പക്ഷേ ഇങ്ങനെയൊരു പണിപറ്റും എന്നു കുട്ടൻ ഓർത്തില്ല. ഒടുക്കം, ഇത്തിരി നേരം വിധ്യാപിമൺ, പിന്നെ അവൻ തട്ടിവിട്ടു:

".....അമേ, നേദ്യച്ച പടയല്ല?
ആസ്ഥയാ ഗൈതിക്കായതു നിവേദിക്കേ-
യാത്തിരുമുടിയിൽനിന്നുതിർന്നതാവാം പക്ഷേ."

അങ്ങനെ അനുരാഗം ഫലിതത്തിനു മധ്യരം പകരുന്ന ഇല രചന, വൈദാപ്ലിഞ്ചിയിൽ ചിലപ്പോൾ ഉൾപ്പെടുല്ലമാവാറുള്ള ലാഘവത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നു. അതിൽക്കവിമൺ ഇതിൽനിന്നു വല്ലതും ഉള്ളിരെടുക്കാനുണ്ടനു തോനുനില്ല.

എന്നാൽ പ്രണയത്തിന്റെ മറുവശം എന്നു കരുതാവുന്ന വിരഹം മാവട്ട്, വൈദാപ്ലിഞ്ചിയല്ലാബന്ധിച്ചിട്ടേനാലും വെറും ഫലിതത്തിനുള്ള വിഷയമല്ല. 'കടലിലെ കവിതകൾ'ഒരു സന്ദർഭത്തിലോ മറ്റൊരിഹാത്തെ ഫലിതത്തോടും ഇന്നക്കിയിട്ടുണ്ടാവാം. ഇടയ്ക്കു വിരഹം സ്വാഗതാർഹം തന്നെ എന്നാണ് അവിടുത്തെ നിലപാട്.

"ഇന്നമദ്ദേ നിലിമയാൽ ചുംബിതരാമിവർ, കനിങ്ങു
പെണ്ണപിറന്നോരില്ലയല്ലോ പ്രസംഗിക്കുവാൻ!"

പെണ്ണപിറന്നോരുടെ ചുംബനും പ്രിയക്കരമാവാം. പക്ഷേ പിന്നെ ആ പ്രസംഗവും പൊറുത്തോളുകയല്ല നിവൃത്തിയുള്ളൂ! ചുംബനും നേടുന്നത് കടലിന്റെയും ആകാശത്തിന്റെയും നിലിമയിൽ നിന്നായാലോ, ഇല

പ്രസംഗപ്പൊരുതി എന ചേതം നേരിട്ടുകയില്ല എന്നു ഭാവം. ഇതുമരെ, ലാജുവത്തിൽന്റെ മറ്റാരു മാത്യുക. എന്നാൽ 'വിരഹത്തിൽ' എന കവിത യെടുത്താലോ - വെറും ഫലിതത്തിൽന്റെ ലാജുവത്തിലല്ല അതിന്റെ പര്യ വസാനം!

"പുത്രനിലക്കുമി വാനത്തനോന്നുന്നമരണയാൽ
തീർത്തുനാം ബന്ധിച്ചോരു ദീർഘമാമുഴിഞ്ഞാലിൽ
ഒത്തുചേരുന്നാനുവും ദുഃഖവും പ്രാപിച്ചുകൊ-
ണ്ണെദൈത്തഗീതം പാടിയാടുന്നു രണ്ടാമാക്കൾ!"

എനിട്ടോ, വിരഹത്തിൽന്റെ വികാരമുല്യം കവി വേറിട്ടു വെളിപ്പുടുത്താ തെയ്യം ഇരിക്കുന്നില്ല:

"അങ്ങയ്ക്കു നമസ്കാരം വേർപ്പാടേ, നീ ഞങ്ങളെളു-
കണ്ണെകട്ടിയട്ടുപ്പിച്ചുകാണിച്ചു പരസ്പരം!"

ഇത്

"സ്നേഹാനാഹ്യഃ കിമപി വിരഹോഹാസി നസ്തേഹ്യഭോഗാ-
ദിശേഖസ്തുന്നുപചിതരസാഃ പ്രേമരാഗീവന്തി"
എന കാഴിഞ്ഞാസൻ്റെ നിഗമനവും

"വിരഹത്തിലല്ലാതെ ലാജുന്നും സമഗ്രമായ്
നിരവദ്യമായിട്ടു കാണുവാൻ കഴിവീലാ"
എന ജി. യുടെ നിരീക്ഷണവും ഓർമയിൽ ഉണർത്തുന്നു.

ഈ ആദർശവൽക്കരണം കാല്പനികമാണെന്ന കിൽ, 'ആല്ലാം' പണിക്കാർത്തിൽ ഇതിനെ അതിജീവിക്കുന്ന ധാമാർധ്യം കാണാം.

"കരശ്ചുടുകൾ വലിച്ചുപൊടിക്കാം
ഇരുട്ടിലുറവരുടെ നിന്നവുകൾ"

എന്നാലും ജീവസന്ധാരണ തത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ അംഗമാണല്ലോ, ഇതു സഹിച്ചോളുക്കത്തെനെ. എന്നല്ല, ആല്ലാംവനങ്ങളിലെ ആപ തത്തുകൾക്കും അസ്വസ്ഥതകൾക്കും നടുക്കൾ തങ്ങൾക്കു സാന്ത്വനം, കുടുംബം എന സകല്പം മാത്രം എന്ന് ആ പാവപ്പെട്ട പണിക്കാർ മന ന്തിലാക്കുന്നു.

"തള്ളന തങ്ങളയവിടെയല്ലിലും
തന്നുപ്പിലും വന്നു സമാശസിപ്പിച്ചു
പ്രഭയോടിണങ്ങും ചെറുമുഖങ്ങളും
പ്രണായച്ചുടെഴും മുലത്തടങ്ങളും"

സാന്തുഷ്ടത്തിൽ പത്നിക്കു മാത്രമല്ല, കൂട്ടിക്കും സ്ഥാനം കല്പിക്കുന്നു എന്നത് സാർമ്മകമത്രേ. ഈ പണിക്കാർ വഴിയേ തിരിച്ചുവരുന്നത് പനി പിടിച്ചു പ്രാക്കുതമായ പാകത്തിലാണ്.

"പുന്നല്ലമാഗമക്കുളിർമ്മതാനിന്നൊ-
രനർല്ലസന്ധത്തി, നമുക്കു സന്തുഷ്ടി"
എന്ന് അപ്പോഴും അവർ ആശസ്ത്രിക്കുന്നു.

തനിക്കു പ്രീയപ്പെട്ട കമാപാത്രമുണ്ടോ, കാക്ക, ആ കാക്കരെയെ ക്കാണം വൈലോപ്പിള്ളി 'നീട്ടി വിളംബരം ചെ'യുംകുന്നത് വേറൊന്നു മല്ല, 'നാട്ടിൻപുറത്തെ കുടുംബസഹവ്യ'മാണ്. വീടിന്റെ അടുക്കളുമുറ്റത്തു പെരുമാറിക്കാണ്ടതെ കാക്ക ഈ അനുഭവം നേടുന്നത്. അവിടെ അമ്മയുടെ തിരക്കിനും കുട്ടിയുടെ തിമർപ്പിനും അതു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ തനിമ അവിടെയാണ് ചുരുളിയുന്നത് എന്നു വൈലോപ്പിള്ളിക്കരിയാം.

ഈ കാക്കയിൽ, താമസപിണ്ഡത്തിനുള്ളിലെ താമരപ്പുപോലെ താൻ. ആരു ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു? ഇതു സംബന്ധിച്ച് ഏതാനും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കേൾക്കാനിടയായിട്ടുണ്ട്. കവിയുടെ ഏതോ വൈയ അതികാനുഭവത്തിലേയ്ക്ക് ഇന്നക്കുംപോഴേ 'കാക്ക' എന്ന കവിത യമാർമ്മത്തിൽ സാന്ദര്ഭമാവുന്നുള്ള് എന്നൊരു വാദവും ഉണ്ട്. ഇവയുടെയെല്ലാം സാധ്യത ഇതിക്കേതെന്നെന്ന്, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മറ്റാരു വശം സ്വർഗ്ഗിക്കുക്കുക: പകൽ മുഴുവനും പിടിപ്പുതു പണി; രാത്രി മാത്രം രാഗലോലമായ ഭർത്തുസാനിധ്യം - നമ്മുടെ സാധാരണ കുടുംബിനിയുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നു ഈ കാക്ക.

'കരിയിലാംപീച്ചിക്'ളിലും കാണാം ശ്രാമികൾ കുടുംബങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സവിശേഷമായ സമീപനം. താൻ ഏറെനൊഞ്ച് കൊതിച്ചിരുന്നു കൊരുപ്പൊട്ടുത്തതാണ് ഈ രചന എന്ന് കവിയുടെ സുചനയിൽനിന്നു തന്നെ അനുമാനിക്കാം. ('എൻ്റെ കവിത' എന്ന പ്രബന്ധം - "വിത്തും കൈകേക്കാട്ടു" എന്ന സമാഹാരത്തിന്റെ ആമുഖം.) ഇങ്ങനെയെന്നാനിൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകുടംബങ്ങളുടെ നൈസർഗ്ഗികത തേടി വൈലോപ്പിള്ളി പിൻപുറുത്താണ് എത്തുന്നത് - ഇതു നിർണ്ണായകം. 'പശ്ചിമദർശനം' ആയി വർഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള (ശ്രീ. എം.എൻ. വിജയൻ) വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ റീതിക്ക് ഇതും നിദർശനമാണ് എന്നു വരാം. താൻ എത്തുന്ന ആ പിൻപുറുത്താവട്ട്, എത്ര സരളവും സ്വാഭാവികവുമാണ് ജീവിത ത്തിരെ അനാവരണം! കരിയിലാംപീച്ചികളുടെ 'കലപില'യിൽ 'പണ്ടത്തെ വീടിലെപ്പറ്റാരു' കവി സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നു. (ഈ കവിതയുടെ രചനാകാലത്തെക്കുറഞ്ഞും അതിനാൽ ഒരു നഷ്ടം ആണെന്നും)

ബോധ തനിന്റെ നിശ്ചാസം സ്വപദിക്കുന്നു ണഡാവാം. തുടർന്നുള്ള സാക്ഷാത്കാരത്തിൽ ശൃംഹാതുരമായ സ്മരണയുടെ നിർവ്വചിയും.)

"ഇത്തിരി തീനിനുതേടിച്ചപ്പില
കൊത്തിവലിക്കുമിക്കുട്ടത്തിൽ
'സംഘയിതെ'നൊരു ചേച്ചി മുറത്തിൽ
കല്ലരിചേറിയെടുക്കുന്നു.
തോരനു ലോലമുരിങ്ങയിലക്കതി-
രുതിയൊരുത്തിയൊരുക്കുന്നു"

'എഴുതിയുണ്ടാക്കിയത്' എന്നല്ല, 'ഈ ദാതിൽ താനേ ഉറന്നത്'
എന്നാവും ഈ കവിതയ്ക്കു നിരക്കുന്ന വിശേഷണം.

"പുളിയിലനേർക്കരമുണ്ടുമടക്കി-
പ്പിവുനിറച്ചാളമാളു"

-ഈതാൻ തനിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഭാഷാരീതി എന്ന കവി സാക്ഷ്യപ്പെട്ടുത്തിയിട്ടുണ്ടോ. (എൻ്റെ കവിത) ആ ഭാഷാരീതിയുടെ ഭാവമുട്ടേ ഇവിടെ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കരിയിലാംപീച്ചികളുടെ കുട്ടത്തിൽ, 'വായാ ചിയാതെ മുറുക്കേടുന വൈഭവമാർന്നൊരു വല്യുമയേയും കവി കണ്ണ താതിരിക്കുന്നില്ല. ഈ വല്യുമയ്ക്കു പാകത്തിൽ പരിസരത്തെ രൂപ പ്പെടുത്തുന്നിടത്തെ കവിയുടെ കൈയെയാപ്പ്:

"ചപ്പിലയല്ല തടുകിയവെറ്റില
കുപ്പിയിതല്ലൽ താസാളു!"

അപഹന്തി എന്നോ മറ്റോ ആലക്കാരികൾ വക്തിരിക്കുന്ന ഈ ഉക്തി വൈച്ചിത്ര്യത്തോട് വൈലോപ്പിള്ളിക്കു വലിയ പമ്പമാണ്. ഇതിന്റെ കുറ തീർന്ന പണിത്തരം 'ഉഖണ്ടാലി'ലും മറ്റും ഉണ്ട്. പക്ഷേ ഇവിടത്തെ നാടൻ ചാരുത ഒന്നു വേറെത്തരനു. ഇളംപൊയത്തിൽ കുടുംബത്തിന്റെ 'അകായിൽ' താനുഖിച്ച താഭാതമ്പുത്തിൽനിന്നനാവണം ഈ ചാരുത യുടെ ഇത്തീർന്ന വിരിയുന്നത്. കുടുംബവട്ടത്തിലേയ്ക്കുള്ള ചുരുക്കമായി ഈ എടുക്കുകയും വേണ്ടെ. എന്തെന്നാൽ,

"ഈരൻമുണ്ടു കുടണ്ടുടുത്തിട്ടു-
നികിജിയെന്നുടെ മുത്തല്ലി .
ഞാനുമിവരുടെ കുടകനില്ലപു
കോണാമുടുത്താരു കോമാളി!"

എന്ന ഇരട്ടികളിലും, പ്രകൃതിയോടുള്ള പുർണ്ണമായ തന്മയിഭാവ മാണഡോ വികസിക്കുന്നത്. ഈ വികാസത്തെ, 'വസുദേവ കുടുംബകം' എന്ന വാക്യത്തിന് വൈലോപ്പിള്ളി നൽകുന്ന വ്യാവ്യാനമായി വിചാരിക്കാം.

പിൻപുറത്ത് അടുക്കളെയുടെ അരികത്തു പെരുമാറുന്ന ശീലത്തിൽനിന്നാവാം വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ലാലുഗിതകമായ 'പുക' ("കുരുവികൾ" എന്ന സമാഹാരം) വാർന്നുവിണ്ട്. 'പലനാളിതിൻ മുമ്പു പാർത്തതാണ്' എന്ന് ഇത് ആരംഭിക്കുന്നു. ഏതാണ് ആവർത്തിച്ചുകാണുന്ന ഇത് അദ്ദുതം എന്നു നാം ആകാംക്ഷപ്പെടാം. 'പുകതൻ സഹസ്രം' എന്നും കവിയുടെ ഉത്തരം! ഇതെന്നാലും അതു നിന്മാരമായി വിട്ടുവല്ലോ എന്ന കുറ്റബോധത്തിലും, നിത്യജീവിതത്തിൽന്നേ അനുസ്യൂതത്തം ശ്രദ്ധിക്കാതെപോവുന്ന നമ്മുടെ പൊതുബോധത്തെ അദ്ദേഹം പതുക്കുക കിഴുക്കുകയാവാം. ഏന്നിട്ടോ, ഏങ്ങനെന്നയാണ് പുകതയെ മഹാത്മപ്പെടുത്തുന്നത്"

"തേരിനേൻ, മനുഷ്യൻ്റെ വിടുകൾക്കൊരുക്കാടി-
കുറയിനിതുപോലെ വേരെയൊന്നുണ്ടാമനിൽ?"

'കുടുംബത്തിൻ കേവല കമാലേശം നീലപേലവസ്തിശ്ചയമഷിയാൽ പക ലിംഗം താളിൽ വർണ്ണിച്ചുതോന്തേര പുകയുടെ പുരിപ്പാട്. ഈതു പൊടുനന്നെ മായാം. ഏകില്ലോ, വിശുദ്ധപുരാണങ്ങൾ ആകെ വിസ്മയത്താകു സോചും നവധ്യമരേഖയാൽ കമനെന്നതു ജീവിതം ജാലിക്കുന്നു! ഈ വിശ്വാസം പ്രവൃംപിക്കാൻ കവി മടിക്കുന്നില്ല. കുടുംബജീവിതത്തെ പശ്ചാത്തലമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഈ പ്രവൃംപനം എന്നതേരെ പ്രധാനം. ആ ജീവിതത്തിൽന്നേ പ്രതീകമായി ഇപ്പോരും പുകതയെ കീർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഹത്തരം ഒരുംഗമം വൈലോപ്പിള്ളിയിൽ നിന്നല്ലാതെ നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കുവായു.

'ഉള്ളതാലിൽ' എന്ന പ്രശ്നത്തെപന പ്രകരണവശാൽ കഴിഞ്ഞ വണികയിൽ പേരിനൊന്നുതോടു, അത്രയേ ഉള്ളൂ. വ്യാപകമായി ഈ പേരുക്കാൻ അതുണ്ടത്തുന്ന പ്രലോഭനം അനിരോധ്യമാണ്. ഏകില്ലോ അതിനു വഴഞ്ഞാതെ, ഒറ്റ നിരീക്ഷണത്തിലേയ്ക്ക് തന്ത്രക്കാലം തന്ത്രങ്ങിക്കൊള്ളുക : വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കുടുംബസങ്കല്പത്തിൽന്നേ ഉപനിഷത്തേരെ 'ഉള്ളതാലിൽ'. അസ്വാസ്ഥ്യവും കലാപവുംകൊണ്ട് അനുമാകുകുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിലവാവു ചുരക്കുന്നത്, അതാതു പ്രദേശത്തെ തന്നിമയിലേയ്ക്ക് പുർണ്ണമായി അലിഞ്ഞുചേരുന്നുകൊണ്ടുള്ള കുടുംബജീവിതത്തിലുംയാണ് എന്നല്ലോ അതിലെ ഉന്നിലനം? ഈ കുടുംബജീവിതമാവട്ട്, നവധ്യവന്നത്തിന്റെതല്ല, അനുഭവപരിചയങ്ങളിലും പതം വന്ന നൃവാർധക്കുത്തിന്റെതുനെന. 'മർത്ത്യായുള്ളിൽ സാരമായ മുന്തിയ സന്ദർഭങ്ങളെ തിരുവാതിരിയുണ്ടാലിൽ ആടി ആശ്വാസിക്കുന്ന ഇത് വ്യഘദസ്തികൾ ഇനങ്ങിച്ചുന്നവാം, വഴിയേ, 'ജശ്യശൂഗ്'നിൽ കോപംകൊണ്ടു നിലമറിന്ന് ചവിട്ടിക്കുതിക്കുകയായിരുന്ന വിഭണ്യകനെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് ചാതുരുതേതാട ഇണക്കിയെടുക്കുന്നത്. അതെ ത്രസിപ്പിക്കുന്ന മദ്രാരു സന്ദർഭം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ വിരളമാണ് എന്നതിരിക്കുന്നത്. അതിനു തുല്യമായി, കുടുംബ

ജീവിതത്തെ കൊണ്ടാടുന്ന സക്രിയത്തനവും ഇല്ല എന്നത്തെ ഇവിടെ സംഗതമായ വിശേഷം.

നാല്

നടെ കണ്ണുവള്ളോ, കാക്ക നീട്ടി വിളംബരം ചെയ്യുന്ന കുടുംബ സൗഖ്യത്തെ വൈലോപ്പിച്ചി നാട്ടിപ്പുറവുമായി കൂട്ടിക്കൊള്ളുത്തുന്നു. തെൻ്റെ സകൾപ്പത്തിലുള്ള കുടുംബത്തിൽന്നെ സൗഭാഗ്യം ശ്രാമീസംഘ വിശുദ്ധിയിലെ വിടരു എന്നാവാം അദ്ദേഹത്തിൽന്നെ വിശ്വാസം. ശ്രാമീസം - നാഗരികം എന്ന അന്തരം ഈ വശം അപഗ്രഡിക്കുമ്പോൾ അഭികാമ്യമാവുന്നു. 'സഹയർമചാരിസാ' എന്നു പത്തനിക്കു പര്യായം കല്പിച്ചിട്ടുള്ള (അമ്മവാ, ആ കല്പപന്തരതനെ ഒരു കാപട്ടമായിരുന്നോ എന്നോ!) ഒരു സംസ്കാരം ക്രമത്തിൽ ഏതു പതനത്തിലെത്തി എന്ന ആലോചന ഇതു രമൊരു അപഗ്രാമത്തിന് പദ്ധതിലെ ചമച്ചേയ്ക്കാം. അധികാരത്തിൽന്നെ അരമനകളിൽ പുരുഷൻ തന്റെ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ പത്തനികൾ പക്ക നുവബിക്കാറുണ്ടോ; ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് ആത്മാർമ്മമോ, അതോ കേവലം ഒപചാരികമോ - ഈ വിശദാംശങ്ങളെല്ലാം തങ്കൊലം വിട്ടുകളയുക. ശ്രാമീസാതയുടെ സാരള്യം, സ്ത്രീക്കു സഹവർത്തിതും സ്വാഭാവികത യോടെ, അല്ലാതെ ഒരു സൗജന്യം എന്ന നാട്ടുതോടെയല്ല, അനുവദിച്ചുപോന്നിരുന്നതായി വൈലോപ്പിച്ചിയുടെ രചനകളിൽ സാക്ഷ്യപ്പെട്ട കിടക്കുന്നു എന്നതാണ് ഇവിടെ അനുസന്ധാനം ചെയ്യേണ്ട വശം. എത്രാനും ഉദാഹരണം ഓർത്തുന്നോക്കാം.

1938 - ലെ രചനയാണ് 'പടയാളികൾ'. കവിയുടെ സഹജമായ ധാരണ ആവിർഭവിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ, സ്ത്രീവാദരംഗം അതിനെ അന്ന് സ്വാധീനിച്ചിരിക്കുന്നതിലുണ്ടോ. എന്നിട്ടും, അർദ്ധരാത്രി പുണ്യത്തുകൂടെ വേട്ടുവരേണ്ട ഒപ്പം 'അവൻ വേട്ട പെൺ' നെക്കുടി ഉണ്ടെക്കാളി ചീരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധയമന്ത്രം.

"കാന്തരെണ്ടെ തേരിൻ കടിഞ്ഞാൻ പിടിക്കുന്നു
താന്തരനെ തേവിക്കൊടുക്കുമിപ്പുണ്ടെക്കാടി
പാട്ടുകൾ പാടിക്കുന്നതുനു തന്നും
കുടുക്കാരരെണ്ടെ തണ്ണുപ്പും തളർച്ചയും"

എന്ന്, ഈ സംയുക്തമായ അധ്യാനത്തിന് കുളിർമ പകരുന്ന കുടുംബിനിയുടെ പക്ക കവി അംഗീകരിക്കുന്നു. ഇത് ഒറ്റപ്പെട്ട ചിത്രമല്ല. "തുയിലുണ്ടാരത്താൽ" (1947) ഇതേ പക്കരണ ത്തിൽ പ്രസക്തമാവും എന്നു തോന്നുന്നു. പാതിരയ്ക്കു വിട്ടുതോറും കേരിയിറിങ്ങി ഭവ്യമായ ഒരു നാളെയെ പാടിയുണ്ടാരത്തുന്നത് ഭാര്യാദർത്താക്കന്നാർ ഒരുമിച്ചാണ്.

"പാഴമ്പ്രസ്തുതിചേര്കനരുളി-
പ്ലാട്ടം പെൻകുയിലാജേ,
തുള്ളിട്ടും കരവിരലാൽ
തുടക്കാട്ടും ഭർത്താവേ,"

എന്ന് വൈലോപ്പിള്ളി ഇരുവർക്കും തുല്യപരിചരണംതന്നെ ഏകുന്നു.
'തൊഴിലാളി' മുതലായ പിൽക്കാലകൃതികളിലും 'നാരിയും നാമനും'
എന്ന യുശ്മം തുടരുന്നു.

നിസ്വത്യൈ ആദർശവർക്കരിക്കുന്ന കാല്പനികമായ ആർഡാട
അതിലേയ്ക്ക് നേരേ ഏഴുതിത്തള്ളാവുനവധാനോ ഈ ചിത്രങ്ങൾ? അല്ല
എന്നഞ്ചെ ഏറ്റേ നിഗമനം. ഏരെന്തനാൽ, ഈ ദബതിമാരുടെ ജീവിതം
സദാ സംശയതനിമഗ്രന്മാണെന്നോന്നും കവി കല്പിക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ
തല്ലൽ, ഇനിയതെത്ത നിമിഷം തഴുകൽ എന്ന താളം നാഗരികനായ മേലാ
ളന്നു പിടിക്കിട്ടുന്ന ഒന്നില്ല.

"ആട്ടകാരുശമാം ചുംബനമോ? നീ
കുട്ടകാരിയെപ്പുല്കിയുറിങ്ങോ"

എന്ന് അയാൾ അദ്ദുത്തപ്പെട്ടുകയോ അന്വരക്കുകയോ ചെയ്യേ, ശ്രാമിണ
ദബതികൾ ഗാധമായ താബാതമ്പുതിലുടെ ജീവിതത്തിൽ സ്വദാവിക
തയ്ക്കും സൗഖ്യത്തിനും ആക്കം കുട്ടുന്നു.

പരസ്പരമുള്ള ഇഴുക്കത്തിൽ ഈ പച്ചപ്പ് ജീവിതത്തിൽ ഏതു
പ്രതിസന്ധിയിലും ഇവർക്ക് സാന്തരം പകരുന്നു. ദാർശനികതയുടെ
സഹമുമായ അന്തിവെയിലിലേയ്ക്ക് ഇത്തരം ദാബത്യും പരിശാമിക്കുന്ന
തിന്റെ അപൂർവമായ ചിത്രവും വൈലോപ്പിള്ളിയെ ആകർഷിക്കാതിരി
ക്കുന്നില്ല. 'കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞു' എന്ന് കുട്ടത്തിൽ മികവാറും ഒറ്റപ്പെട്ടു
നില്ക്കുന്ന ഒരു കൃതി ഇത് ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. മങ്ങിവരുന്ന വെളിച്ചം;
താൻ തള്ളിന് വയലിൽ നിന്നു മടങ്ങുകയാണ്. തന്റെ പെണ്ണാൾ കുടെ
യുണ്ട് എന്നതാകുന്നു ഈ നിമിഷത്തിൽ നിർവ്വചി.

"ഈ മുടൽ മണ്ണതിൽപ്പെട്ടു മരവിച്ചാലും, പോരാൻ
നീ കുടെയുണ്ടെന്നുള്ളതാണെന്ന് മഹാഭാഗ്യം.
ഒത്തുചേരുന്നരിവെയ്യലുമിളവെയ്യലാക്കിലേ നാം
കൊയ്ത്തുപാടത്തെക്കാഞ്ചുകോമജപ്പച്ചകിളി?
ലീലയാമേളിച്ചില്ലേ നാമിരുവരും ചെയ്ത
വേല, നെന്തുതണ്ടും, നെല്ലിപ്പുവിളം തണ്ടുംപോലെ?"

ഈ കൃതി ഉൾപ്പെടുന്ന "വിത്തുംകൈക്കോട്ടും" എന്ന സമാഹാരത്തിൽ
മുഖ്യമായി ഇതിലെ ഒരീറ്റി ഉൾത്തിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം :

"ഇത്തുംപാലോരോനോർക്കേ, കേരീശപുർണ്ണമീയത്തനം.
പൊതുവേ നമയ്ക്കുതാനെന്നു എന്ന കരുതുന്നു".

എനിക്ക് ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ട ഓന്നാണിത്. ഏതെല്ലാമോ പൊരുളിന്റെ ചാരി താർമ്മ്യങ്ങൾ ഇതിൽനിന്ന് ഉഭരിക്കിട്ടാറുണ്ട്. ഇപ്പോഴാവട്ട, ഈ പ്രകര സാത്തിലേയ്ക്കു പ്രസക്തം, ഭാസ്വത്യത്തിന്റെ യാത്ര അപ്പേപ്പാൾ അത്ര സുഗമമല്ലെങ്കിലും അനിമമായി ശുഭ്രതനെ - ഇപ്രകാരം, ഈതു സംബന്ധിച്ച് ധാരാളം അളക്കലും ചൊരിയലും നടത്തിയിരിക്കാവുന്ന ഒരു വരകവി നല്കുന്ന പൊരുള് എന്നതുതന്നെ. ഈ ശുഭ്ര ശ്രദ്ധിച്ച് സുന്നമിൽനം പൊഴിയുന്ന കവിതയാണല്ലോ 'വിഷുക്കണ്ണി' (1961)ലെ ഒരു കഥപ്പെട്ടി ഫൈള്! എന്ന സമാഹാരത്തിൽ കാണുന്നത്. 70ലെ രചനയായ വേണ്ടാരു 'വിഷുക്കണ്ണി' "വിട" എന്ന സമാഹാരത്തിലുണ്ട്. അവിടെ സ്വരം വ്യത്യസ്തതം, നാളെ മേലാക്കം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഭാസ്വത്യബന്ധങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധമില്ലും വന്നേയ്ക്കുമോ എന്നു ശക്തിച്ചു, അതിന് ഉപശാന്തിയായിട്ടാവുമോ ഈ 'വിഷുക്കണ്ണി'യുടെ ഒടുക്കം.

"മനസ്സിലുണ്ടാവട്ടെ ശ്രാമത്തിൻ വെളിച്ചുവും
മനാവും മമതയും - ഇത്തിരി കൊന്നപ്പുവും"

എന്നു ഒവവേം പ്ലിള്ളി ആശം സിക്കുന്നത്! കൊന്ന പ്രുവ് - അതെ, പുക്കൾക്കുമുണ്ട് ജീവിതം സമൺജസമാക്കുന്നതിൽ നിയതമായ സ്ഥാനം എന്നത്, ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണത്തിനു വ്യാതി നേടിയ ഈ കവിക്കു നിന്നും ശയമദ്ദേതു. കലപിച്ചു അകാലത്തിൽ ഇരഞ്ഞിത്തിരിക്കുന്ന 'പഹരകമനി കമനർ'ക്കു തമ്മിൽ ഉൾപ്പേരം ചേർക്കാൻ ഇദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ചികിത്സാവിധിയെത്തന്നോ: അവിടെ വഴിവകത്തു വിടർന്ന വില്ലിപ്പുകളുടെ ശന്യദ്വം ഗുഡമായി അവരുടെ മിചികളിൽ എഴുതിക്കൊടുക്കുക!....

അംഖ്

കലപിക്കുന്ന കമനീകമനരെ 'പഹര' ശബ്ദംകൊണ്ടു വിശ്രഷിപ്പിച്ചിരിക്കയാണല്ലോ. ഈ നടെ കണ്ണ അന്തരം പരിഗണിക്കാൻ പഴുതുന്ന ലംകുന്നു. പുരിയിലെ ഭസ്തമിാർക്ക് അവരുടെ നാടൻ സമാനരണങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് പൊരുത്തം നന്ന കഷ്ടിതനെ ഏന്നാവാം കവിയുടെ ഭാവം. 'നിയമം നിറവേറ്റലും നയവും അഭിനയ്/വുമായി ഒരുതരം ഒപ്പിച്ചുമാറ്റാവുന്നു അവരുടെ ഭാസ്വത്യം. അതിനിടെ പുറത്തെയ്ക്കു സ്വന്നേഹം നടിക്കുന്നേം അവരുടെ അവരുടെ ഭാസ്വത്യം. അതിനിടെ പുറത്തെയ്ക്കു സ്വന്നേഹം നടിക്കുന്നു.

"നാടൻമാർക്കരേതെ ഗൃഹപ്പാടിൽത്തിൽ വാഗാടോപം
നാഗരികർക്കോ മുക്കിതിസംഗരംമാത്രാ!"

എന്ന 'കല്ലീർപ്പാടം' ഈ ഒവരുധ്യും തുറന്നുകാട്ടുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിലെ ഭസ്തമിാർ നാഗരികർ. (അമവാ നാടൻഭാര്യ, നാഗരികനായ ഭർത്താവും - ഈതാണോ നില? 'യുഗപതിവർത്തന' അതിൽ നിന്നു സ്വരൂപിക്കാവുന്ന സുചന അഞ്ചെന്നയാണെന്നു തോന്നുന്നു. 'അപശമ്പും കേൾക്കിലും വിറയ്ക്കുന്ന തരത്തിൽ വിണാക്കന്നികൾ തരസ്യക്/ജായുള്ള വയു, വേട്ടനാ

ഇൽ വരനോട് അപേക്ഷിച്ചു: ദുഃഖം തനിക്ക് അസഹ്യം, അതിന് അടി പെട്ടതാതെ തന്നെ സ്വന്നഹിക്കണം... വരൻ അവളെ അനുഭിന്നം പോറു കയും ഉള്ളാളിക്കുകയും മാനിക്കുകയും ഒക്കെ ചെയ്തു. പകേഷ കവി ഇവിടെ ഒരു പുള്ളതിരുക്കിയിട്ടുള്ളതു കാണാതിരിക്കണം: 'നീറിട്ടുമസുയ യാൽ പുകയുമൊഴു' എന്ന്! ഇത്തരം പുകയും കരിയും അകത്തു പട രൂപോഴും പുറത്തേയ്ക്കു മെനി:

"കുറാദംഗനമാരയാദരിപ്പതേ ചാരു-
കേരളസംസ്കാരത്തിൽ കേന്ദ്രമിന്നുവെന്നാർപ്പി."

ഓരു യൈ സ്വന്നഹിക്കുന്നത് സാംസ്കാരികമായ ബാധ്യത എന നില യക്കാൻ, സ്വാഭാവികമായ പ്രേരണ എന നിലയ്ക്കല്ല എന്നു ചുറുക്കം! ഈ നാഗരികദശത്തിമാരുടെ പനിനീർപ്പുന്നോടു, അതിനാൽ, ആഞ്ചേരി തുന്നതിനുമുമ്പ് മുൻകാടായി പരിണമിക്കുന്നു. പാടവരമ്പിൾസ് പഴു തുകളിൽ പതിയിരിക്കുന്ന തണ്ടുകൾക്കുപോലും അവരോടു സഹതാപം:

"ഇറുക്കീലവ നമ്മുൾ, സ്വന്നഹിവൈക്കുതാൽത്തമ്മിൽ
പരുക്കേറ്റിന ദയനിയരേന്നാർത്തിട്ടിട്ടാവാം."

അവരാവട്ട്, 'തമിൽ അത്രമേലിപ്പുമാകിലും, സ്വന്നഹിസ്വാർമ്മജുംഭി തങ്ങളാൽ, പരിഭവത്താൽ, അസുയയാൽ കാറുമുടിയ' കല്ലീർപ്പാടത്തു കുടെ, കാലിടന്നേ പതുക്കെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയാണ്. അതിനിടെ നിഗുണ്ണം ശമായി നീറുന്നു:

"നിർദ്ദയലോകത്തിൽ നാമിരുപേരെറാറ്റപ്പേട്ടോർ
അത്രയുമല്ലോ, തമിൽത്തമ്മിലുമെമാറ്റപ്പേട്ടോർ.
പിരക്കാതിരുന്നെങ്കിൽപ്പാരിൽനാം, സ്വന്നഹിക്കുവാൻ,
വെറുക്കാൻ, തമിൽക്കണ്ണുമുട്ടാതെയിരുന്നെങ്കിൽ!"

ഇത്തേതെ ഭാസ്യത്തിന്റെ നാഗരികമാതൃക. ഇതിനു പിന്നെ ജീവി തത്തിന്റെ കല്ലീർപ്പാടത്തു മാർഗം തെളിയുന്നത് നാടൻ മിമുനത്തിൽ നിന്നാണ് എന ഐടന തികച്ചും ബോധപൂർവ്വമാവാം. പ്രശ്നങ്ങളെ വേഗം പിന്നിട്ടുകയല്ല, പേടിക്കാണ്കു വെറുതെ പെരുപ്പിക്കയെത്ര നാഗരികരുടെ സ്വന്നദായം. ഒരു തോടുകടക്കാൻ വിഷമിച്ച്, കടക്കുമോൾ കാലുതെറി വിന്ന്, അവർ തങ്ങളെയും ലോകത്തെയും ശപിക്കുന്നു. അതിനിടെ നാടരോ, 'അസ്ത്രശക്മായ്, സ്വാഭാവികമായ്, സസ്വന്നഹമായ്, അത്ര യുമനാർഭാടമായി' എത്രു പ്രശ്നത്തിനും പോംവഴി കണ്ണഡത്തുന്നു.

കാലപനികതയുടെ അനുപാതത്തിലെ വ്യത്യാസംകാണ്ടാവാം, ശ്രാമിണരെ ഔജ്ജവായി ആദർശവൽക്കരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ വൈലോ പ്രിഞ്ചിയിൽ വിരളമാണ്. എന്നാൽ ഭാസ്യത്തുസകലപത്രാടിണക്കി പറി കുമൊഴിയാം, അദ്ദേഹത്തിന് ശ്രാമിണരോടുള്ള വിശ്രഷാൽ ആഭി മുഖ്യം. 'ആഫ്റ്റാദകരമായ അജന്ത' എന അഭിവിക്ഷണം വൈലോപ്പി ഇളിയുടെ ശാസ്ത്രീയതയെ സ്വാധിനിച്ചിരിക്കാൻ വഴിയില്ല. എക്കിലും,

പരിഷ്കാരപ്പെടിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ പച്ചപ്പും പ്രായോഗികതയും കൈകുത്തുന്നു എന്നാവും ആ കുടുംബക്കവിതകളിൽ വ്യാപിച്ചുകാണുന്ന അന്തർഗതം. 'എങ്ങനെ ഒണ്ടജിക്കാനാണെന്നുടെ സകലപ്പും നിന്നുടെ യാമാർമ്മവും' എന്ന് അകന്നുന്നിന് വിടവുകൂട്ടുക എന്നല്ലാതെ, അടുപ്പത്തിലുടെ അതു കുറയ്ക്കുക എന്നതല്ല പൊതുവേ നാഗരികരുടെ വഴക്കം.

ഹത് ഭാസ്യത്തിനു നീളമേറുംതോറും നേരിട്ടുന്ന ഭാർഡാഗ്യം. എന്നാൽ നിമിഷങ്ങളിലെ നിർവ്വൃതി അതിനിടയ്ക്കും അപോപ്യമല്ല. അത്തരം ചില നിമിഷങ്ങൾ "കുരുവിക"ളിൽ നിസ്തുലമായി ശില്പപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വെയിൽച്ചുടിൽ യുവമിമുനം തണ്ണേത്തുമ വിരിക്കുന്ന തിരെ അപൂർവസുന്ദരമായ ആവിഷ്കാരമെന്തു 'ചുംബനം'. 'ഒരു നിമിഷത്തെ ക്ഷേത്രവ്യമായ പ്രണയസാഹസരം' (അങ്ങനെയാണ് പെരുവഴിയിൽ വെച്ചു നടത്തിപ്പോവുന്ന ചുംബനത്തിന് അടിക്കുറിപ്പിൽ കവി നല്കുന്ന വിവരണം!) കൊണ്ട് ഇവർ തങ്ങളെ മാത്രമല്ല പ്രകൃതിയെ ആരെകെ കോർമ്മയിർക്കാളിക്കുന്നു. അമൃതബിന്ദു, തിരെ ഹൃദയം, പ്രാർമ്മന, പിച്ചിപ്പു, വൈകിയ വസന്തത്തിൻ പുഷ്പങ്ങൾ - ഇവയുമെത, ഇരു അനുഭൂതിയോടെ അയവിറക്കാവുന്നതാണ്. അന്നോന്നും സ്നേഹിക്കുന്ന സ്വർത്തപുരുഷൻമാരുടെതുപോലെ ആത്ര ഒണ്ടജകവും ലയാത്മകവുമായി മറ്റൊന്നും എന്നൊരു വിസ്മയം 'മുസിയം പാർക്കിൽ', 'മലർക്കുല' മുതലായ ഗീതകങ്ങളിൽ ത്രസിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. ഒന്നാണ് സകധം: 'മലർക്കുല'യ്ക്കെഴുതിയ അടിക്കുറിപ്പിൽ കവി തൊട്ടുകാട്ടുന്ന വസ്തുത ഓർക്കാതെ വയ്ക്കോ: "എത്ര ഉദാരമമണിയങ്ങളാണ് യുവമിമുനങ്ങളുടെ അനുരാഗാഹ്നാദങ്ങൾ! പക്ഷേ, കാലാന്തരത്തിൽ അവ സ്വർണ്ണയിലെ ഭാസുരപ്പായകൾ മാത്രം!" അങ്ങനെ തുടപ്പിൽ കറുപ്പുകേറി ക്രമത്തിൽ പടരുകയായി. ഭാസ്യത്തിന്റെ സ്നിഗ്ധതയെ ശക്യം സഹജമായ പാരുഷ്യവും നിമിത്തം താൻ എത്രുക്കിയുടച്ചതിന്റെ, അമവാഞ്ചകാരണമായി ആ സ്നിഗ്ധഭരിത അനുകൂലമം നേരിത്തതിന്റെ, അനുശയവും തരളതയും 'കുരുവിക'ളിലെ ഒട്ടേറു ഗീതകങ്ങളിൽ ഉറവെടുക്കുന്നു. കാകകൾ, പനിനിർപ്പുന്നോടു, കൊച്ചുമുഖം, ഒഴിഞ്ഞകുട്ട്, കാശിത്തുപകൾ എന്നിവ ഈ പദ്ധാതലഭരിതിൽ പരിഗണനയർഹിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ, 'കിളിവിട്ടുകുറി തന്റെ ഉള്ളിൽ ഞാലുന്ന നീഡ്' തിരിന്നിന് നേരിയ ഓരോ നാരുപേരിതെടുത്താണ് ഇത്തരം ചാരുതകൾ നെയ്തെടുത്തിരിക്കുന്നത് എന്ന് ആ വഴം സംഗ്രഹിക്കുന്നു.

"കുരുവിക"ളിലെ പ്രവണത ഏറെക്കുറെ പ്രസിദ്ധമാണ്. ഒരുപക്ഷേ അത്രതന്നെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നില്ലാത്ത മറ്റാരു ദ്രുഷ്ടാന്തം അതിനാൽ സ്വപർശിക്കുന്നു: "മകരക്കായ്ത്തി"ൽ ചേർത്ത 'അത്യാനന്ദമാണ്. ഭാസ്യത്തിലെ സാദ്ധ്യവും സുക്ഷ്മവുമായ ഒരു മാത്ര അതിൽ അനാവൃതമാവുന്നു: മണിയറയിൽ പുസ്തകവും മറിച്ച് താൻ കിടപ്പാണ്;

അരികെ മെത്തയിലിരുന്ന് പുണ്ണിരിയോടെ അവൾ ആരായുന്നു: തങ്ങൾ എത്തുചേർന്നതിനുശേഷം 'അങ്ങൾ ഏറ്റവും ആനന്ദമനുഭവിച്ച മുഹൂർത്ത മേൽ?' അലസമായ ഉത്തരംകൊണ്ടാനും അവൾ തുപ്പതയായില്ല... ഒടുക്കം, താൻ ആ അനുഭൂതിയുടെ ഇതശ്ശ് വിടർത്തുന്നു: മുവാണ്ഡു മുന്നെന ഒരു മിമുനപ്പാതിര. 'ഇടിയും കൊടുക്കാറും മാറിയും ഉലക്കത്തെ കിടിലം കൊള്ളിച്ചുണ്ടാണ് വേരോടെ ഉലയ്ക്കുന്നു'. താൻ ഉണർന്നുകിടക്കവേ, വലം രൈപ്പടം കുന്നതുചിറകുപോലെ തന്റെ മാറിലണച്ച് അവൾ ഗാഡനിദ യിൽ ശാന്തമായി ശ്രദ്ധിച്ചു. പുറത്ത് അടക്കാനിക്കുന്ന ഭൂതങ്ങളുടെ ഉൺമാ ദത്താൽ അബാധിതരായി, കുട്ടിൽ കിളിക്കുട്ടികൾപോലെ, അങ്ങനെ തങ്ങൾകിട്ടുന്നു. 'നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹവിശ്വാസനറുംചുടു പകിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ആ കിടപ്പിൽ പ്രകൃതിക്കേഷാഭത്തിന്റെ പക ഇങ്ങാട്ട് ഏഴിയതേ ഇല്ല. ഇവിടെ ഏല്ലാം 'സ്വസ്ഥം, സംത്യപ്തം, സുരക്ഷിതം'... 'ആരെത്തമക്കും, അഡയം, അത്യാനന്ദം' അറിയവേ, ആരോടെനില്ലാതെ താൻ കൂത്തജ്ഞതെ പറയുകയായി. ഈ ഉത്തരം കേൾക്കേ അവൾ 'പാവമേ പാവം' എന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു ശിരസ്സു മാറിൽച്ചുരത്തു പതുക്കെ തഴുകുന്നു. അതിനനിമിഷത്തിന്റെ രോമന്തതിലും അഭക്കും മധ്യരവും അപ്പോഴും ചുരത്തുന ഇല്ല അനുഭൂതി കേവലം ഒരു മുൻകാല സ്മരണയുടെ ആവാഹനമായി അവസാനിക്കുന്നില്ല എന്നതെത്രെ ശ്രദ്ധയം. മുവാണ്ഡിനു പിന്നും ഭാസ്യത്തം ധന്യമായി അനുവർത്തിക്കുന്നു എന്നാണാല്ലോ കലാഗത്തിലെ സുചന.

ഇങ്ങനെന്നെന്നാരു സുചന സ്വതെ നന്ന പിശുക്കുപിടിച്ചു വെവലോ പ്രിജ്ഞിയിൽ നിന്നു വിണ്ണുകിട്ടുന്നുള്ളു എന്നതുതന്നെ ഇതിനെ വിശേഷാൻ പ്രധാനമാക്കുന്നു. "മകരക്കോയ്ത്തി"ലെ തന്നെ 'കുറുമൊഴി' എന്ന മറ്റാരു രചന ഇല്ല സന്ദർഭത്തിൽ സ്മരണായിമാണ്. 'ഇരവിൽ പുതുമഴ തന്ത്രജ്ഞികൾ മന്ത്രിൽത്തട്ടും വിരുതം താനേതാനേ കേട്ടു' ചെരിയുന്നോൾ (ക്രിയാരൈഗം വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. 'കിടക്കുന്നോൾ' എന്നായാൽ സ്വഹൃദിച്ചുക്കാവുന്ന ശാന്തിയോ സംഭാവികതയോ ഇപ്പോൾ അലഭ്യം എന്നാവാം ആതു വെച്ച് അനുമാനിക്കേണ്ടത്), തന്റെ മനസ്സ് ഓർമിക്കയാണ്, നവദ സ്വത്തിമാരുടെ നർമസല്ലാപം. സ്വപ്രശ്നത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും, സംവേദനത്തിലും, നിരുദ്ദേശ്യമായി ഉത്തരുന്ന ആകുറുമൊഴിയെ കവി നിർബന്ധം കീർത്തിക്കുന്നു:

"ഹാ, യുവമിധുനത്തിൽ നിഭൂതനിശാലാപം
മാനവപ്രണയത്തിൽ നിസ്തുലഭാഷാരുപം!"

ഇതിനു പിന്നെ നേരിട്ടുന പരിണാമം ദയനീയമാവാം. 'ഗദ്ഗദങ്ങളും നിംബ കറുത്ത മൗനങ്ങളും' ആവാം, പാവം, ആ കിടപ്പിരയിൽ ക്രമേണ നിർഗജിക്കുക. 'അധിരജാജ്ഞിനിന്നു ദേവകൾ പോവുന്നു; നിർന്മിദഹും യങ്ങളിൽ പിശാചുകൾ പിറുപിറുക്കുന്നു' എന്ന നില. വേറു സാധ്യത

കളും നിർദ്ദേശിക്കാനുണ്ട്: 'വിട്ടുപോയെന്നാം, പട്ടുപോയെന്നാം, മരിച്ച തിൽക്കശ്ശമായ്, ഒരുമിച്ചാതാൻ താനോ ജീവിച്ചെന്നാം: നിഷ്ഠയാത്മകം മാത്രമല്ല, വിധ്യാത്മകമായ സാധ്യതയും കവി വിസ്മരിക്കുന്നില്ല:

"വിപരീതമാം കാലം പൊറുത്തു തങ്ങാസ്യത്യം
സുപരിക്ഷിതസ്ഥിര സൗഹ്യദം പ്രാപിച്ചെന്നാം".

ങ്ങങ്ങയായാലും, ഒരു സംഗതി സ്വപ്നം: ആ കുറുമൊഴി ശാശ്വതമായി നിലച്ചുപോയി.

"കമരയന്നുമാം, ഇന്നാപോയ രാക്കിളിപ്പാട്ടിൽ
വ്യമരയപ്പുണ്ണിക്കുന്നു ദിർഘമാം കുർക്കംവലി!"

ഭാവത്യപ്രണയത്തിന്റെ പില്ക്കാല സരുപമാണോ വൈലോപ്പിള്ളി ഇവിടെ സിഖവൽക്കരിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു താൻ പേടിക്കുന്നു. കുറുമൊഴിയിൽ നിന്നു കുർക്കം വലിയിലേയ്ക്ക് എന്ന് ആ സരുപരത താൻ എത്ര നിസ്സംഗമായി നിർധരിക്കുന്നു!....

ഇവിടെ 'മരിച്ചതിൽക്കശ്ശമായ് ഒരുമിച്ചുള്ള ജീവിതം' എന്നാരു സാധ്യത ഉൾപ്പെടുകൂടാനുന്നതതേ എറ്റവും സകടം. ആദ്യനാളുകളിലെ ചെത്തന്നും തണ്ണുത്ത് ഭാവത്യം വരുന്നു ചടങ്ങായി താഴുക, 'ചത്തതി നോക്കുമേ ജീവിച്ചിരിക്കില്ലോ' എന്നാവുക - ഇതിലും അനിവാര്യമായും ഈ കവിയുടെ ദുരന്തബോധമാവാം ആവിർഭവിക്കുന്നത്. മനഃശാസ്ത്ര തതിന്റെ അസ്ഥിലെരു വിദ്യാർമ്മിയായിരുന്നുവള്ളോ ഇദ്ദേഹം. ബന്ധങ്ങൾ എന്നും ഒരേ ശാശ്വതയോടെ തുടരും എന്നുദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സംവിധാനത്തിൽ സാമുഹികസുരക്ഷിതത്വം എന്ന അഭിലാഷം സ്വപ്നിക്കുന്നു സ്ഥാവാം. എന്നാൽ മാനുഷിക പ്രകൃതത്തിന്റെ അവബോധം സാക്ഷ്യ പ്പെട്ടുന്നില്ല. അങ്ങനെ ഭാവത്യം കാപട്ടമായി മാറുന്നു എന്നതാണോ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കാഴ്ചപ്പോട്? ആത്ര പച്ചയായി ഇതു പറഞ്ഞിട്ടില്ലോ യിരിക്കാം. പകേഞ്ച് 'സാവിത്രി'യിലെ ഒരു ഇംഗ്രെസി ഈ വഴിക്ക് അസ്വസ്ഥ തയോടെ ആലോച്ചിച്ചുചെല്ലാൻ നമ്മോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഭാവത്യ തതിന്റെ പേരിൽ സാധാരണ അനുഷ്ഠിച്ചു പോരാറുള്ള പ്രകടനത്തിന്റെ പൊള്ളത്തത്തിന് ഇവിടെ അടിയേല്ക്കുന്നു:

“ “ഒരു കട്ടിലിൽ പെണ്ണോ കാന്തനോ താൻ കാമിക്കു-
മുരുവെവസ്പനും കണ്ണു പയ്യാരും പുലവുന്നു.”

ഇതാണ് ആ ഇംഗ്രെസി. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലുണ്ട് 'ഗോത്രസ്വലിതം' എന്നോ മറ്റൊ പേരിൽ ഒരു സകേതം. പ്രണയ കേളികൾക്കിടെ നായകൻ നായികയുടെ പേരു മാരി വിളിച്ചുപോവുന്നു; പിന്നെ പിണകം, നായകൻ നടത്തുന്ന കാലുപിടുത്തം, അവരുടെ മേളനത്തിന് തങ്കാല തന്ത്രയ്ക്കും കൂടുതൽ ഇഴുകം - ഇങ്ങനെയൊക്കെ പോവും

അതിന്റെ അവതരണം. അതിൽ ഏറേനാ ഒരുമത്തം ഇണക്കാറുണ്ടെന്നു ചുരുക്കം. ഇവിടെ അങ്ങനെയാനുഭില്ല. ഇന്നയുടെ പേരു നേരിട്ട് വിളിക്കാതെ, സപ്പന്തതിൽ പുല്കുന്നതെയുള്ളൂ. എന്നതിനാൽ, തുടർന്നുപോഴിയുന്ന പഴ്വാരം തന്റെ പകിൽ ചെരുന്നതുതനെ എന്ന് ഇൻ പാവമാണെങ്കിൽ വ്യാമോഹിച്ചു പോവാം. പക്ഷേ 'പാവത്തം' എറെ നിലനിംഖില്ല, കാപട്ടത്തിന്റെ ഇശയിൽ കേരിപ്പിടിച്ചൊളുക എന്നത് കേവലം അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു. അതിൽ ഇണകൾ ഇരുവരും സപ്പന്തതിലും സത്യത്തെ അതിലുംലിച്ച് ആശാസം തേടുന്നു... ഒക്കെ പോട്ട, 'ഉരു' എന്ന പദം ഈ പ്രകരണത്തിൽ നിബന്ധിച്ചത് എത്ര നിർഭയമായിട്ടാവും എന്ന് എന്നിക്കു നിശ്ചസിക്കേണ്ടിവരുന്നു...

ഇതെല്ലാം മുമ്പുള്ള ദാനവും സംബന്ധിയായ അഭിലാഷങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും തമ്മിലുള്ള നികത്താനാവാത്ത വിടവിലേയ്ക്കുന്നേരെ എന്നു ലോഡ് നമുക്ക് എത്തിനോക്കേണ്ടിവരുന്നത്. സമുഹത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിക്ക് ഈ സ്ഥാപനം പോലെ ഉതകുന്ന മരുബന്ധില്ല എന്നതു സത്യമാവാം. 'മറ്റു പുച്ചടി ചെന്നുതിനാൻ കൊടുനാടുകൾക്കു മോഹമുണ്ടാവും, തീർച്ച.' ('കുടിരെയാഴിക്ക്/ലിലെ ആശയം) ഈ കൊടുനാടുകളെ അഴിച്ചുവിട്ടാൽ സമുഹത്തിൽ അരാജകത്വം കൊടികൂത്തുക എന്നതാവുമല്ലോ ഫലം. അതിനാൽ വല്ലപാട്ടം ഇവയെ പിടിച്ച് കുറിയിൽ കെടുക്കുന്നു. അതിനുനാട്ടിയ കുറിയാണ് ഭാസത്യം എന്ന പരമാർധം, എത്ര അനാകർഷകമായാലും അവസാനത്തെ അപഗ്രേഡേറ്റിൽ നമുക്കു പരിഗണിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഭൂതിപക്ഷവും ഈ സ്ഥാപനവൽക്കരുത്തായി തമായ ഭാസത്യത്തിൽ നിന്ന് ധന്യത സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നാണാവാം. (അതിനു പാകത്തിലേ അവരുടെ സംവേദനം സ്വപ്നിക്കാറുള്ളൂ എന്നത് ആശാസം!) എന്നുവെച്ച്, സുക്ഷ്മമായ സ്വപ്നശിനികളുള്ള ഒരു കവിക്ക് ഇതിന്റെ എതിർവശം അനേഷിച്ചുകൂടാ എന്നില്ലോ. അതും, 'മറുപുറം തപ്പൽ' സ്വന്തം സ്വപ്നശിനികളുടെ നിയോഗമായി വരിച്ചിട്ടുള്ള കവിയാണുതന്നും വൈലോപ്പിച്ചി. അങ്ങനെ തപ്പി നെന്നുകൂടി അദ്ദേഹം എടുത്തുകാടുന്ന നേരുകൂടി ഉൾപ്പെടുന്നോഴേ ആ കുടുംബസകല്പം പൂർത്തിയാവുന്നുള്ളൂ. കുളിർമ്മ മാത്രമല്ല നീറ്റവും ആ സകല്പത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ് എന്നു ചുരുക്കം.

ആയുർവേദവും ഗ്രേവഡ്ഗീതയും

ശ്രോ. പി.കെ. വാരീയൻ

‘ഗീത’ എന്ന ദ്യുകഷൾ കേട്ടാൽ കോർമ്മയിൽ കൊള്ളാത്ത, കൈകൾ കുപ്പാത്ത ഒരു ഭാരതീയനും ഉണ്ടാകില്ല. ഭാരതത്തിൽ മാത്രമല്ല ലോക ത്തിൽ എവിടെയും, ഗീതയെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ ഭാഗ്യം സിഖിച്ച ഏതു പഹരനും ഉടൻ നമ്മൾക്കുന്നത് കാണാം. ഗീതയുടെ തത്ത്വം ശാസ്ത്രം, സന്ദേശം, ആഹാരം, നേരിട്ടുപറിച്ചോ, കേട്ടുയരിച്ചോ, ഉൾക്കൊള്ളാത്ത മഹാകവികളോ, തത്ത്വചിന്തകരാണോ, ശാസ്ത്രജ്ഞരാണോ, അശ്വക്കിൽ, ഏതെങ്കിലും ഉണ്ടാത്തമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി യുള്ള പ്രവർത്തനത്തിൽ വ്യാപ്തതരായ കർമ്മയോഗികളോ, ഉണ്ടാകാൻ വഴിയില്ല. ലഭകികവും, ആശ്വാത്മികവും ആയ ഏതു രംഗത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കും വിജയപരാജയങ്ങളെപ്പറ്റി വേവലാതിപ്പുടാതെ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ച് ചരിതാർമ്മരാകാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ ഗീതയുടെ സന്ദേശം ഉൾക്കൊണ്ട തീരു. ഗീത ഏതെങ്കിലും മതത്തിന്റെ സംഭാവനയല്ല. അത് ഭാരതപ്രധാനത്തിന്റെ സന്ദേശമാണ്. അതുണ്ടായകാലം മുതൽ ഇന്നേവരെ അതിന്റെ സ്വാധീനം ഏൽക്കാത്ത ഒരു ചിന്താഗതിയും ഹവിടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കാലത്തിനും സന്ദർഭത്തിനും അനുസരിച്ച് പുതിയ പഠനങ്ങളും വ്യാവ്യാനങ്ങളും എന്നും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നിട്ടുമുണ്ട്. എല്ലാകാലത്തും മഹാപ്രതിഭകൾ ആവർത്തിച്ച് അവതരിപ്പിച്ചുപോന്ന ഇല്ലാതെയും, ഇല്ലാതെ മഹാപ്രഭാവത്തെപ്പോലെതന്നെന്നാണ്. കേട്ടാൽ ലഭിതം. എന്നാൽ അതിന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് നോക്കിയാൽ, ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ തുറന്ന വായിലേക്ക് നോക്കിയ യശോദയുടെ അനുഭവമാണ് ഉണ്ടാകുക.

ഗീതയെ നാം സംശ്വേച്ഛയെ ചെയ്യുന്നത് ‘ഗ്രേവഡ്ഗീത’ എന്നാണ്. ഗ്രേവാൻ്റെ പാട്, ഗ്രേവാൻ്റെ വാക്കും എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഓരോ പദത്തിലും പ്രപബ്ലേത്തത്തം പ്രതിഫലിക്കുന്നുവെന്നാണല്ലോ അർമ്മം. അതുകൊണ്ട് കാലാകാലം അതിനെ വിശദിക്കരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ആശയങ്ങളുടെ സംഘർഷമുണ്ടാകുമ്പോഴും പുതിയകർമ്മപദ്ധതികളുടെ ആവശ്യം നേരിട്ടുപോഴും മഹാകമായ വീക്ഷണത്തിന് പിഛയ്ക്കാതിരിക്കാൻ അടിയുറപ്പ് നൽകുന്ന കാഴ്ചപ്പുടിന് നാം ഗീതയിലേക്ക് ഉറുപോകുന്നു.

‘യദാ യദാഹിയർമസ്യ
ഫാനിർഭവതി ഭാരത,
അഭ്യുത്ഥാനമയർമസ്യ
തദാത്മാനം സൃജാമൃഹം’

എന്ന ഭഗവദ്‌വാക്യം ശീതയ്ക്കും ബാധകമാണ്. ആശയക്കുഴപ്പ് അള്ളുടെ ധൂമപടലാക്കാണ്ട് കല്ലുകാണാൻ വിഷമം വരുമ്പോഴാക്കാ ശീതാവാക്യാള്ളുടെ പൊരുൾ ഉർക്കാണ്ട് ലക്ഷ്യമാർഗ്ഗങ്ങൾ തിരിച്ച നിന്ത്, ശതി നേരെയാക്കാൻ മനുഷ്യൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഭാരതത്തിലെ ഉപനിഷത്തുക്കളെപ്പോലെ 'തമസാമാ ജേയാതിർഗ്ഗമയ' എന്നു പ്രാർഥിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം വെളിച്ചും നൽകുന്ന ശീത, മറ്റാരു ഉപനിഷത്തായും കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ആചാര്യരെൽ അടുത്തിരുന്ന് പറിച്ച് ആർമം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്; എല്ലാം മനസ്സിലായി, 'ഇനി മതി' എന്നു പറഞ്ഞ് നിർത്താൻ കഴിയാത്തതും. ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ശീത നൽകുന്ന അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളോട് കൂട് പുലർത്തിക്കാണേം തങ്ങളുടെ കാലാനുസാരിയായ ആശയങ്ങളും വഴികളും പ്രവൃംപിക്കാറുള്ളു. ഭക്തിപ്രസ്ഥാനവും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനവുമെല്ലാം ശീതാവ്യാവ്യാനങ്ങളിലും ദൈഖ്യം സമതങ്ങളും പരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളും മാർഗ്ഗങ്ങളും വിശദിക്കി ചുംപോന്നിട്ടുള്ളത്. ലോകമാന്യ ബാലഗംഗാധരതിലകൻ, മഹാത്മാ ഗാന്ധി, വിനോദബാജി തുടങ്ങിയവരുടെ ശീതാവ്യാവ്യാനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധ അജ്ഞാണ്. ഏതു സന്ദർഭത്തിലും ധർമ്മധർമ്മവിച്ചിന്തനം ചെയ്ത് ധർമ്മപ ക്ഷതിയിൽ ഉറച്ചുനിന്ന് പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് മനുഷ്യരെൽ കർത്തവ്യമെന്ന ശീത ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ആത്മനാശം പേടിച്ചും നഷ്ടമോധ്യത്തിൽ പരിഡ മിച്ചും കർമ്മങ്ങളിൽ നിന്ന് പിന്തിരിയുന്നത് മഹിക്കയർമ്മത്തിനെതിരാണ്, ഭിരുതമാണ്. മഹാഭാരതയുഖത്തിൽ ഇരുസെനകളും അണിനിരന തിരെൽ നടുക്ക്, അർജ്ജുനൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച്, പാർമസാരമിയായ കൂപ്പണാൻ തേരെ നിർത്തുന്നു. രംഗം ആവലോകനം ചെയ്തതോടെ, അർജ്ജുനൻ മനസ്സ് തളരുന്നു, തകരുന്നു. അദ്ദേഹം വിഷാദമശനാ കുന്നു, നിഷ്ക്രീയനാകുന്നു. ഏറ്റവും കരുതനായ വില്ലാളി. എന്നിട്ടും മനസ്സിന്റെ ചാപല്യം അദ്ദേഹത്തെ തളർത്തുന്നു. ഏന്തുകൊണ്ട്? മനസ്സിനുള്ളിലെ 'ഞാനെനന്നാം'. ഈ ഭാവം മാറ്റി മനസ്സിനെ തന്നിൽ, അമവാ വിശ്വത്തിന്റെ നീതിയിൽ അർപ്പിച്ച് അനാസക്തനായി, വിതക്കമശനായി യുഖമെന്ന കടമ നിർവ്വഹിക്കുകയാണ് തന്റെ കർത്തവ്യമെന്ന ആഥാന തതിലേക്കാത്തിച്ച തണ്ടനാപദ്വേഗങ്ങളാണ് ശീതയിലെ പ്രതിപാദ്യം. അവയെ എഴുന്നുറുത്തോക്കാഡായി, പതിനെട്ടില്ലായാദ്ദുക്കി വ്യാസൻ മഹാഭാരതത്തിന്റെ നടുക്ക് പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. നമ്മുടെ എല്ലാ ദർശവല്യ അദർക്കും കാരണം; 'ഞാനെനന്ന ഭാവമാണ്'. അതിനു കാരണം രജസ്ത മനസ്സുകളുടെ ആധിക്യം മുലം ഉണ്ടാകുന്ന ഒറ്റപിക വിഷയാസക്തിയും. അനാസക്തമായി കർമം ചെയ്യുക എന്നതാണ് അടിസ്ഥാനം. മഹാഭാരതത്തിന്റെ കേന്ദ്ര ആദർശം ധർമ്മമാണ്. വളരെ നാടകീയമായി, രണ്ട്

பேர் தமிலுதூண் ஸங்காஷனத்திற்குடி, அதற்கும் மன்றிலாக்கான் கஷி யூன் டாஸ்யித் அத் விவரிக்கப்படுகிறிக்கூடியு. ஹதினெக்குரிச்சு ஸுவி விவேகாநான் எதிக்கிற் பரிணத அளிப்பாயும் ஓர்மவருடையு. ஶீதயுடை ஸங்கரவும், அதை பொருஜும் அதிலை அதூரைத் தலைமுடையு ஜோக் அன்னித் திருக்கான்டா.

'ஞானிநி யூலம் செழிலில்' எனு பரிணத் திலத்த ஹருடா அர்ஜு நென ஶகாரிச்சுக்கான் குஷ்ணான் பரியுடை:

'குத்தாக்கஶ்மலமிடம்
விஷமே ஸமுப்பமிதம்
அநாரூஜுஷுமஸர்மூ-
மகிரித்திகரமர்ஜுந!
கேஷ்வரம் மாஸ்மம: பார்ம!
எனத்தரத்துப்பத்துதே
கஷுடம் ஹுடயுதமர்வல்யும்
துக்கொத்திஷ்வ பரதப.

துக்கர்க் பரியுடைதாகை ஹு ஹுடயுதமர்வல்யுத்திரை கார ஸான்ஸ். மன்றினென கஷிளிப்பிக்கூடைதித், ஹீநஸத்துமாக்குநென்கூடு நம்முடை செய்திக்கலூடை பகுதென சூடி, ஶக்தமாய, ஸாத்திக்கமாய மன ஸ்ஸுள்ளாவான் அநூஸுதிக்கேள்வ வசிக்கஸ், ஶீலிக்கேள்வ ஸத்தாவஜய கர்மன்ஸ், அவயுடை தத்தும் ஏனிவயுடைதயைகை பிரதிபாடுமான். மாநவராஸிக் அவுஶுமாய அணாநவும் சிகித்தயும். அதருதமிலான் ஹு ஸங்காஷனம்? ஏற்வும் ஶக்தமாராய ரெடுபேர் தமித்: ஹுஷி கேஶநும் ஸுயாகேஶநும். ஹுநியன்னை ஜயிசுவான் ஹுஷிகேஶன். நிழெயை, அலுஸ்யுதை ஜயிசுவான் ஸுயாகேஶன். என் ஸம்வவி ஶவும் தனிலெலாடுகிற குஷ்ணான், மரேத் பரதப்பாய அர்ஜுநன். ஶீத லோகத்திலை ஏற்வும் உத்குஷுமாய ஒரு மாநஸிக ரோஹ்சிகி ஸாஸ்ரமமாளைநை பரியாருள்க. பார்மஸாரமி மனுஷுமந்றினரை ஸாரமிதென. மனோரோஹன்னை அதயுர்வேதம் அவதரிப்பிக்கூடை 'கேஷு ஸாரமிவத்ரம்' என்னான். மனோரோஹன்ஸ் தென்னயான் ஏல்லா ஶாரீ ரிக ரோஶன்னை அதுமானமென் சரகஸ் ஏடுத்துபரியுடைன். அபோஸ் ஏல்லா ரோஹன்ஸ்குமுதூண் உத்தம சிகித்தாஸ்ரமம் தென, ஶீத.

ஶீதயும் அதயுர்வேதவும் தமிலுதூண்த, நுலும் துளியும் தமி லுதூண் வப்பாபோலெல்லான். ஸமவாயிவப்பா தென. அதயுர்வேதம்

വാസ്തവത്തിൽ ഗീത വിവരിച്ചുതന്ന ആശയങ്ങളുടെ ഒരു പ്രത്യേകതരം പ്രക്ഷേപണം തന്നെയാണ്. ഗീതയിലെ സാംഖ്യയോഗങ്ങൾതന്നെയാണ് ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ വൈജ്ഞാനിക പദ്ധതിലും. എന്നാൽ ആയുർവ്വേദം ചികിത്സാമാർഗങ്ങളിൽ ഉള്ളൂന്നു. രോഗങ്ങളാണ് ഇവിടെ, യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത്. ആരോഗ്യപരിപാലനത്തിനുള്ള ഒരു പഠപദ്ധതിയാണിത്. ഗീതയിൽ പറയുന്ന സത്തരജസ്തമന്മുകളെന്ന ത്രിഗുണങ്ങളുടെ പഠം ഇവിടേയുമുണ്ട്. ദ്വയഗുണാധിഷ്ഠിതമായ പ്രപഞ്ചത്തെയും ശരീര തെയ്യും പറിക്കുന്ന യുക്തിവ്യപാശയ ചികിത്സക്കു പ്രാധാന്യം നല്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സത്തരജസ്തമന്മുകളുടെ ഉൾപ്പെടെയും വാതപിത്തകൾക്കുന്നു. സത്തരജസ്തമന്മുകളുടെ ഉള്ളാണ്. അടിസ്ഥാനം ഗീതയുടെ ഭർഷനം തന്നെ. ആരോഗ്യവാൻ ആർ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഗീതയിൽ പറയുന്ന പ്രസാദവാൻ, സമിത പ്രജനൻ എന്നുതന്നെ ആയുർവ്വേദവും പറയുന്നു.

ഉഷ്ണശൈത്യാദികളാൽ, സുവദ്യവങ്ങളാൽ തപിക്കപ്പെടാത്തവൻ, ഭാവം മാറാൻ പറ്റാത്തവൻ തന്നെ. യോഗമെന്നാൽ മോക്ഷമാണ്, ചികിത്സയാണ് എന്നു ചരകൻ പറയുന്നു. രജസ്തമന്മുകളിൽ നിന്നു മനസ്സിനെ മോചിപ്പിച്ച് സത്തരത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയെന്നാണ് യോഗത്തിനു ചരകൾ നിർവ്വചനം. ഗീത പറയുന്ന യോഗത്തിൽനിന്നൊണ്ട് എല്ലാ ഉയർന്ന കാര്യങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നത്. ഞാൻ വിരൽ ചുണ്ടുന്നത് ഗീതയും ആയുർവ്വേദവും തമിലുള്ള സാധർമ്മയ്തിലേക്കല്ലോ. ഓന്നിന്റെ തുടർച്ചയെ നന്നാണ് മറ്റെൽ. മാനസിക വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നോൾ ഗീതയും ശരീരശാസ്ത്രപരമായ ഘടകങ്ങളിലേക്ക് കടക്കാതിരിക്കുന്നീല്ല. ആയുർവ്വേദം ശരീരശാസ്ത്രപരമായ തുടർച്ചയും ആശിഷിക്കുന്നത് അശിഷിക്കുന്നത്. ഗീതയിൽ ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ പറയുന്നത് ‘താൻ വൈശ്വാനരനാണെന്നാണ്’. സത്തരജസ്തമസാഡാവങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആഹാരങ്ങളും ഗീത പറയുന്നു. മറ്റൊരുക്കുമെന്നപോലെ ആയുർവ്വേദവെവദ്യനും ഗീതാപാരാധ്യാണാ, പഠം എത്രയും വിലപിടിച്ചതാണ്. ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ സമകാലപ്രസക്തി, ഗീതയുടെ അകംപൊരുളിൽ വ്യാപ്താനിക്കുന്നത് സാർമ്മകമാവുമെന്ന് തോന്നുന്നു.

പുരുണ്ട പുംചം

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ 'മദിരാശിയിൽ ഒരു രാത്രി', 'ജീവിതവും മരണവും' എന്നീ രണ്ടുകവിതകളുടെ ഒരു കുട്ടി വായന.

"നിങ്ങൾക്കിത്താനും മനസ്സിലാകുന്നില്ല,
നിങ്ങളെല്ലിക്കളോ മാനുഷരോ?"

എന്ന് ഒരു ജീവിതകാലം മുഴുവൻ, തന്റെ നിരവധി കവിതകളിലുടെ, പ്രത്യുക്ഷമായും പരോക്ഷമായും നിരന്തരം ചോദിച്ചുപോന്ന കവിയാണ് എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ. "ഫലിക"ജില്ല തള്ളേയലിയുടെ ഈ ചോദ്യം എൻവി യുടെ പല്ലവിയാണ്. "കവേ! ഞങ്ങളെങ്ങയുടെ സ്വരം തിരിച്ചറിയുന്നു; അതിന്റെ പൊരുൾ വിവേചിക്കുന്നു; ഞങ്ങൾ മനുഷ്യരായിരിക്കുന്നു" എന്നു വിജിച്ചുപറിയാൻ കാലം കരുത്തുനേട്ടുനോട്ടേയ്ക്ക് എത്രയുഗപരിവർത്തനം സംഭവിച്ചിരിക്കും? താനുശ്രപ്പിക്കുന്ന കാല തതിന്റെ ദൈന്യം ഇതെന്നും തീവ്രമായി ശ്രസ്സിക്കുകയും അതിനെക്കുറിച്ച് അബേറ്റ് അക്ഷരങ്ങളിൽ ഭാരുണ്മായി പാടിക്കൊണ്ടെന്നിരിക്കുകയും ചെയ്ത കവികൾ മലയാളത്തിൽ വേറെയില്ല. സമകാലഭ്യരംതെന്തെങ്കു റിച്ച് പാടുനോഴും നാടിന്റെ നാളേയെങ്കുറിച്ചായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിന്തോൽക്കണ്ടും എന്നതിനാൽ, വർത്തമാനശാപങ്ങൾ നിർവ്വികാരമായി കടക്കുകാർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാം, ആ നിറ്റം തിരിച്ചറിയാതെ, എലികളായിത്തെന്നായിരിക്കുന്നു. എൻവി എന്ന ജീവി, കാലങ്ങളിലുടെ, "നിങ്ങളെല്ലിക്കളോ മനുഷരോ?" എന്ന് ആവർത്തിച്ചുചോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

അതുകൊണ്ടാണ്, "മദിരാശിയിൽ ഒരു രാത്രി" എഴുതിയ കവി, ചില വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം, "ജീവിതവും മരണവും" എഴുതിയത്. ഈവയുടെ രചന കൂട്ടും ഏതുതീയതിക്ക് എന്ന അനേകംണ്ടതിൽ വലിയ കാര്യമില്ല. പക്ഷേ, ആദ്യത്തെത്ത്, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് മുൻപും രണ്ടാമതേതത് സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരവുമാണെന്നത് വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഈ കവി തകളുടെ അകംപാരാളിലേക്ക് തുറക്കുന്ന കവാടമാണ് ഈ വന്നതുത്. രണ്ടു കവിതകളും ഒരുമിച്ചുവെച്ച് വായിക്കുനോൾ, നമ്മുടെ ആത്മാവ്, നടുവെത്തരുവിൽ തുണിയിച്ചിണ്ട് നിർത്തപ്പെടുന്നു.

"....നാനിനിമേലിൽ

കഷ്ട, മെങ്ങെനെ കണ്ണാടിനോക്കും?"

('കുടിയൊഴിക്കൽ' - വൈലോപ്പിള്ളി)

എന്ന്, നാം തേങ്ങുകയും ചെയ്യും. സ്വന്തം മുവത്തിന്റെ ബീഡസ്ത വെളിപ്പെട്ടതുനു, പാടിതുടച്ച കണ്ണാടിയിലേയ്ക്ക് കണ്ണയയ്ക്കാതിരിക്കാനാണ് നമുക്ക് ശ്രദ്ധ. അതിനാൽത്തെന്ന, ഇത്തരം കവിതകളുടെത്ത്
കവനക്കുമ്പാഠി

വീണ്ടും വായിക്കുകയോ വായിച്ചാൽത്തന്നെ പരിച്ചേച്ചയുകയോ വേണ്ടി വരുമ്പോൾ, നാം മുവം തിരിക്കുന്നു.

അവിദ്യയെ ഉപാസിക്കുന്നവൻ ഇരുട്ടിലേയ്ക്കും വിദ്യയെ ഉപാസി ക്കുന്നവൻ അതിലും കന്തൽ കുറിരുട്ടിലേയ്ക്കുമാണ് പോകുന്നതെന്ന് ജ്ഞാം പറഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നോൾ നമുക്കാതിന്റെ പൊരുൾ പിടിക്കിട്ടുകയില്ല. ശ്രീശക്രൻ അതിന്റെ ഇഴപേരിൽ വെളിച്ചും കാണിച്ചുതരുന്നോഴും കണ്ണുകൾ ഇരുക്കിയടച്ചിരിക്കാനാണ് നമുക്ക് കൗതുകം. നമ്മുടെ ആസ്ഥാനം അക്കംകണ്ണുകളിലാണ്, പുരം കണ്ണുകളിലാണ്.

'മദിരാശിയിലെ ഒരു രാത്രി'യുടെ പുരകമാണ് 'ജീവിതവും മരണവും'.

"അറിഞ്ഞുണ്ടാൻ സത്യം:
അതാണു ജീവിതം"

എന്നവസ്താനിക്കുന്ന ആദ്യഭാഗത്ത്, രണ്ടുവണ്ണങ്ങളിൽ, രണ്ടുവീർപ്പുകളിലായി, ഈ കവിതയിൽ, 'മദിരാശിയിലെ ഒരു രാത്രി', നൃദ്രാനാവർത്തി ചെടുത്ത് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വായനക്കാരെനു, 'അതാണ് ജീവിതം' എന്ന സത്യത്തിന്റെ മുൻപിൽ പിടിച്ചുനിർത്തുക തന്നെയാണ് കവിയുടെ ലക്ഷ്യം. ഈ തെളിമയിൽ, തുടർന്നു വരയ്ക്കുന്ന മരണത്തിന്റെ കരാളമുവം പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നോൾ, നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ, നാം നമ്മുടെ നഗര മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"വരാത്താരെച്ചിലിൻ വരവിനായ് നോറ്റു
തെരുവിൽത്തെണിക്കിൾ തിരക്കിനിൽക്കവേ"

എന്ന് "ജീവിതവും മരണവും" ആരംഭിക്കുന്നോൾ,

"അപേക്ഷയെന്നുതാൻ: കടിക്കുമാറാട്ടി
തികച്ചും തിനൊല്ലേ സായ്പേ!
അപേക്ഷയെന്നുതാൻ: ഇരച്ചിതിനുന്നുനോൾ
കുറച്ചുശ്രഷിക്കുസായ്പേ!"

എന്ന, 'മദിരാശിയിലെ ഒരു രാത്രി'യിലെ, തെരുവിലെ തെണ്ടിയുടെ പാട്ട്, ഉള്ളിലും തടിക്കും. ഈ തെണ്ടിപ്പാട്ട് അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനൊരുക്കിയ പശ്ചാത്തലം ഏറെ ശ്രദ്ധയമെത്ര. നിരാധാരനും നിരാശയനുമായി, കവി മദിരാശിനഗരത്തിൽ എത്തിപ്പെടുന്നിട്ടു് കവിത ആരംഭിക്കുന്നു:

"മഴമുകിൽ മുറിമുട്ടാ
നവംബറിലെവാരുരാവിൽ
മദിരാശിനഗരത്തിൽ
വന്നിരഞ്ഞൈണ്ടാൻ"

എന്ന്. എവിടെയ്ക്കുപോകണമെന്നറിയാതെ, അവിഷ്ണുമായ നില്കുന്ന തയുടെ മുൻപിൽ, 'താൻ' നിൽക്കുന്നു.

"വഴിയിലെച്ചളിവെള്ള-
ചുറുകുഴികളിൽ മിന്നി
നിശലിച്ചുവിദ്യുദ്ധിപ് പരമ്പരകൾ"

എന്ന ഇംഗ്ലീഷിൽ, ആ അരങ്ങിനു മുൻപിൽ കവി കർത്തവ്യർത്ഥനു. കേവലമായ അതരീക്ഷവിവരണം എന്നു തോന്നാം. പക്ഷേ, ആ രണ്ടു വരിയിൽ കവിതയുടെ ആത്മാവുമുഴുവൻ കത്തിരെത്തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ഉൾക്കെള്ളുതുറന്നാലേ അതു തിരിച്ചറിയാനാവു എന്നു മാത്രം. അതിന്, പ്രമേയത്തിൽന്നെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കണം.

വെള്ളുത്ത ഭരണവർഗം: അടിമത്തത്തിൽ നരകിക്കുന്ന ഭാരതം. നഗർഹ്യദയത്തിൽ, നദികരയിൽ 'നാനാവർണ്ണപ്രദിപദ്ധമായ' മൺിമദിരം; മാദകസംഗിതം; മദ്യലഹരി; മദിരാക്ഷികൾ. നൃത്യതാസവം നടക്കുക യാണവിടെ.

'തുറന്നുള്ള ജനങ്കളിൽ
തെളിഞ്ഞുകാണായി, കെട്ടി-
പുംബർന്നുള്ള സ്ത്രീപുമാനാർ
നൃത്തം ചെയ്യവതും"

പുറത്ത് തെരുവിലോ? ആ വിരുന്നിൽന്ന് ഏച്ചിലിന്നുവേണ്ടി, വിശനുപൊരിയുന്ന വയറും ആർത്തിയുറുന്ന കണ്ണുകളുമായി കാത്തിരിക്കുന്ന തെരുവുതെന്തികൾ. താനിവിടെ എത്തിപ്പുട്ട സാഹചര്യവും ശ്രദ്ധയമാണ്. മദിരാശിയിൽ വന്നുപെട്ട, കോരിച്ചാരിയുന്ന മഴയിൽ കയറിനിൽക്കാണനാടിക്കില്ലാതെ നന്നഞ്ഞുകുതിർന്ന്, വിശപ്പുസഹിക്കാനാവാതെ, ഒരു ചെറിയ 'പായവില്ലക്കും കടയിൽ'.

"തുടുത്താവിപരിക്കുമാ
വിശിഷ്ടപാനീയം ചെറു
കുടിക്കുവാൻ കൊതിച്ചിഞ്ഞാ-
നുമി നീർജ്ജനാട്ടി"

കയറിച്ചുന്നു - "ചുടുവെള്ളം തെല്ലുകിട്ടിയാൽ - "എന്നു കൊതിച്ച്. അവി എന്നിന് ആട്ടിയോടിക്കപ്പെട്ടാണ് താനിവിടെ എത്തിയത്. ആ തെണ്ടികളുടെ കുട്ടത്തിൽപ്പോയി,

"അവരോടൊത്തിരിക്കുവാൻ
അവിടെപ്പോയ്ക്കിടക്കുവാ-
നുറങ്ങുവാൻ..."

കൊതിയായാലും, ഈ ഇരുട്ടിലും മധ്യവർദ്ധബുദ്ധിജീവിയുടെ 'മാനൃത', തന്നെ അതിനനുഭവിക്കുന്നില്ല. അപ്പോളാണ് ആ വിസ്മയം: ആ തെണ്ടികളുടെ ഇടയിൽനിന്ന് ആരോ പാടുന്നു, ശുഖ മലയാളത്തിൽ:

"അകലെ നീലിച്ച കടലിനകരെ-
യെവിടനോ വന്നോർ നിങ്ങൾ.
ഹവിട യീ മല്ലിൽക്കുരുത്തുകുമ്പുകൾ
വിരിച്ചുപൊന്തിയോർ ഞങ്ങൾ!
ഹരുസുതോക്കേൻി, തടടിച്ച ബുട്ടാള്ളി-
ടുലകു വെല്ലുവോർ നിങ്ങൾ,
ഹരന്നയിർക്കൊൾവോർ, ചവിടുകൊള്ളുവോ,-
രെന്നിക്കാൻ വയ്ക്കേതോർ ഞങ്ങൾ!
കുടിച്ചുമത്തരായ്, തലയ് കുലക്കറ്റു
കുതിച്ചുതുള്ളുന്ന നിങ്ങൾ,
കുടിക്കുവാൻ കണ്ണിയെഴാതെ, ബുദ്ധികെ-
ടുംഗനു കേഴുനു ഞങ്ങൾ!

ഈ ഭാന്തൻ പാടിന്തേ വെളിച്ചത്തിൽ, നേരതെ കണ്ണ ചിത്രത്തിന് തെളിച്ചേരുന്നു. വിദ്യുദ്ധിപമാലാലംകൃതമായ മാളികമുകളിൽ, മദ്യവും മറിയാക്കിമാരുമായി കുടിച്ചുല്ലസിക്കുന്ന വിദേശികളായ രേണവർഗം. താഴെത്തരുവുചളിയിൽ പട്ടിനിയില്ലും മാറാവ്യാധിയില്ലും നിത്യദാരിദ്ര്യത്തില്ലും നടക്കിക്കുന്ന, സ്വദേശിയരായ, അടിമകളായ, തെന്തിപ്പരിഷകളും. ഈ ഭാവചിത്രം,

"വഴിയിലെച്ചളിവെള്ള-
ചുറുകുഴികളിൽമിനി
നിശലിച്ചു വിദ്യുദ്ധിപരവരകൾ"

എന്ന വർകളിലേയ്ക്ക് ചേർത്തുവെച്ച് കുടിവായിക്കുന്നോൾ, കവിയുടെ സുക്ഷ്മദൃഷ്ടി തെളിഞ്ഞുകിട്ടു. 'വഴിയിലെച്ചളിവെള്ളചുറുകുഴികള്'ലാണ് മുകളിലെ വിദ്യുദ്ധിപരവരകൾ നിശലിക്കുന്നത്. 'കടിക്കുമാരാടി തികച്ചും തിനോട്ടേ സായ്പേ!' എന്ന് കേണപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് തെരുവിൽ കാത്തിരിക്കുന്ന തെന്തിവർഗത്തിൽപ്പെട്ട ഏല്ലാ ഗുണവിശേഷങ്ങളും, 'വഴിയിലെച്ചളിവെള്ളചുറുകുഴികളിൽ' തെളിഞ്ഞുകാണാം. കലാങ്ങിമരിഞ്ഞ നില്ലുര ജീവിതങ്ങൾ. വിദ്യുദ്ധിപങ്ങൾ ആ ചളിവെള്ളത്തിൽ നിശലിക്കുന്നു. അവിടെ അമാർമ വെളിച്ചമില്ല. വെളിച്ചത്തിൽപ്പെടിവിം ബങ്ങളേയുള്ളു. ഈ തെരുവുതെന്തികാൾക്ക്, ഭാരതീയർക്ക്, വിളക്കും വെളിച്ചവും സുവവും ജീവിതസഹകര്യങ്ങളുമെല്ലാം തന്നെ വെറും നിശലുകളാണ്. വിദ്യുദ്ധിപമാല പ്രതിഫലിക്കുന്നത്, ചളിവെള്ളചുറുകുഴികളിലാണ്. വഴിയിലെ ചെറുകുഴികളിൽ നിറഞ്ഞുപരന്നുനില്ക്കുന്ന ചളിവെള്ളത്തിൽ എന്നു പറയുന്നോൾ, പരന്നുകിടക്കുന്ന ആ ചളിവെള്ളം ഒരു ഏകതാബോധം ജനപ്പിക്കുന്നു. 'വഴിയിലെച്ചളിവെള്ളചുറുകുഴികൾ' എന്നാവുന്നോൾ, ചളിവെള്ളം നിറയുന്നോഴും ചെറുകുഴികൾ, ദൃഢയാറ്റയായി നില്ക്കുന്നു. തെരുവുതെന്തികളിൽ, ഭാരതീയരിൽ, ജനാവകാ

ശ്രമായ സ്വാതന്ത്ര്യം പിടിച്ചുവാങ്ങാനാവശ്യമായ ഏകതാബോധം പോലും നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവർ, ചളിവെള്ളൽ നിറഞ്ഞ ഒറ്റ ചയാറുചേരുകുഴി ശിക്കളാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അസംഘടിതരും. അവർക്ക്, നിശ്ചലുകളെറിഞ്ഞുകൊടുത്ത്, മുകളിൽ ലഹരിയിൽ മദിക്കുന്ന, അവരെ അധികാരത്തിന്റെ ആയസമുച്ചടിക്കൊണ്ട് അടക്കിഡരിക്കുന്ന വിദേശിയരോ? ഒറ്റയ്ക്കാറുള്ള ക്രഷ്ണനിൽക്കുമ്പോഴും അവർ 'വിദ്യുദ്ധിപ പരമ്പര'കളാണ്. പരസ്പരഗ്രഹംവലിതമായ ഈ 'പരമ്പര'കളുടെ എതിരിൽവെച്ച്, ഒറ്റയൊറ്റയായ 'ചളിവെള്ളൽചേരുകുഴിക്' ഒളിക്കാണുമ്പോൾ ഭാരതീയ ഭാസ്യചിത്രത്തിന്റെ ദയനീയത വ്യക്തമാവുന്നു. മാത്രമല്ല, മുകളിലെ ആ വിദ്യുദ്ധിപരമ്പര, അവർക്ക് യമേഷ്ഠം, ഒരു വിരഞ്ഞത്തുസമർത്തി കെടുത്തിക്കളായാം. അപ്പോൾ, തെരുവുകുഴികളിൽ കുറിരുട്ടുകുടി നിന്നും. അവർക്ക് വെളിച്ചം, വിനൃതിക്കുന്ന നിശ്ചലാണ്ണല്ലോ. പൗരുഷം കെടുത്തിക്കളഞ്ഞ ഒരു നാടിന്റെ ദീനചിത്രം,

"പുരുഷത്വം വിറ്റുകളണ്ണാരിനാട്ടിൽ"

എന്ന് എടുത്തുപറയുമ്പോൾ പുർണ്ണമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉടയെടുത്തുകഴിഞ്ഞ ഒരു ജനതയ്ക്ക്, പിന്നെ കരണ്ണീയമായി എന്നുള്ളൂള്ള:

"അപേക്ഷയെന്നുതാൻ:

കടിക്കുമാറാട്ടി

തികച്ചും തിനൊന്നേല്ല സായ്യപേ!

അപേക്ഷയെന്നുതാൻ:

ഹരച്ചിതിനുമ്പോൾ

കുറച്ചുശേഷിക്കുസായ്യപേ!"

എന്ന്, സായ്യപിണ്ടേ എഴുംഭിന്നം കാലുപിടിക്കുക. ഇവിടെ, എഴുംഭിന്നം കാത്തുകിടക്കുന്ന തെണ്ണികളാണ് നാം എന്ന് വളച്ചുകെട്ടില്ലാതെ പറയുക മാത്രമല്ല, അത് വിധിയായി സ്വീകരിക്കുന്നു എന്ന് ധനിപ്പിക്കുക കുടിച്ചെല്ലാണു കാണി. അഭിശപ്തമായ അധ്യമതാ ബോധത്തിനിന്ന്, അപൗരുണ്ടയത്രത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ജനതയെ ചൊടിപ്പിച്ചുനാർത്താൻ, 'ക്ഷുദ്രം ഹൃദയദർശവല്ലം ത്രക്കേതാത്തിഷ്ഠം....' എന്ന് വാച്യമായി ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ ഫലപ്രദമാവുക, ആ ഏവക്കൂത്തത്തിനു നേരെ പൊടിതുടച്ച കല്ലാടി പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊടുക്കയാണ് എന്ന് വിവേചിച്ച കവിയെയാണ് നാമിവിടെ കാണുന്നത്.

"കുടിച്ചുകുത്താടി

മദിച്ചുമാനിച്ചു

സുവിച്ചുവാഴുവിൻ നിങ്ങൾ

ഉഴന്നു പട്ടിണി

കിടന്നു, രോഗങ്ങൾ

വളർന്നു ചതേതാളം എങ്ങൾ!"

എന്ന് ആ പാട്ട് അവസാനിക്കുന്നു. കീറത്തുണിയുടുത്ത, വികൃതസരുപനായ ആ ജടചിനിയ പാട്ടുകാരൻ, അല്പം ഞൊണ്ടിയുമാണ്. പാട്ടുനിർത്തിയ ശേഷമുള്ള അയാളുടെ ചേഷ്ടകൾ അയാൾക്ക് അല്പം ബുദ്ധിദേമമുണ്ടെന്ന് ശക്തികാനും വക്തരുന്നു.

"തിരിഞ്ഞു ചോട്ടുവച്ചുട്ടു
നൃത്തം തത്തിച്ചിരിച്ചുംതാൻ
ചെറുതിട; പിനെ ഞൊണ്ടി-
ക്കുതിച്ചുപാഞ്ഞാൻ."

സ്ഥിരബുദ്ധിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഈ ചെയ്തികളിലില്ലോ. അയാളുടെ ഭ്രാന്തൻ ചിരി അന്തരീക്ഷത്തിലിണ്ടു എന്നാണ്, കുറച്ചിടയോളം, നഗരിയിലാകെ 'മുഴങ്ങിക്കേശകായ' എന്നാണ് കവി ഏടുത്തുപറയുന്നത്. ആലസ്യംപുണ്ട നാടിന്റെ മനസാക്ഷിയെ തല്ലിയുണ്ടത്താനാണ് ആ ഭ്രാന്തൻചിരി അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നത്. കവിത വായിച്ചു നിർത്തു സോൾ, ആ അലറുന്ന ചിരിയുടെ അലതയാലി വായനകാരൻ ആത്മാ വിലും മുഴങ്ങും. ഉറക്കം കെടുത്തിക്കൊണ്ടത് അവനെ അലട്ടും. നാല്പാതേഴിനു ശേഷം പിറന്ന തലമുറയ്ക്ക് അതിന്റെ തീക്ഷ്ണം ബോധ്യ പ്രൗഢാൻ വിഷമമായെക്കാം. എക്കിലും അതവരേയും ശല്യപ്രടുത്താതി നിക്കില്ല.

ഈ പ്രകരണത്തിൽ, ആ ഭ്രാന്തൻ പാട്ടുകാരൻ, കവിയുടെ ചരായ കൈവരുന്നു. സത്യം കടന്നു കാണുന്നവനും, അത് ആരേയും കുസാതെ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയുന്നവനും ആണ് കവി. ഇവിടെ ഈ പാട്ടുകാരൻ ചെയ്യുന്നതും മരുഭാനാണ്. അസാധാരണമായി ചിന്തിക്കുക, അസാധാരണമായി പറയുക, അസാധാരണമായി പ്രവർത്തിക്കുക. ഇതോക്കെ കവികളുടെ ശീലമാണ്. അത്തരമൊരാൾക്ക് 'വട്ട'ാണ് എന്ന് മറുള്ളവർക്ക് തോന്നാം. കവിയെയും ഭ്രാന്തനെയും (കാമുകനെയും) ഒരുമിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് ഹൈക്സ്പിയർ.

ഇവാടെ, പാട്ടുകാരൻ 'വട്ട'മാത്രമല്ല, സംഘ്യം മുടന്തുമുണ്ട്. കണ്ണാടി എറിഞ്ഞുടയ്ക്കുക എന്നു പറയുമ്പോൾ, സത്യം പറയുന്നവനെ കുറിഞ്ഞിലേറ്റുക എന്നുതന്നെയാണതിനന്മാം. കവി സത്യം മുഖം നോക്കാതെ വിളിച്ചുപറയുന്നു. അതുപൊറുക്കാതെവരെ അവനെ കല്ലിയുന്നു. ഏറുകൊണ്ട് കാലേഡാണ്ടിന്താലും, ആർക്കുട്ടത്തിനടുത്തതി, അപ്രിയമാണന്നിണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെ, സത്യം വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടയിരിക്കുക എന്നത്, കവിയുടെ ശാപം.

അതുകൊണ്ടാണ് എൻവി 'ജീവിതവും മരണവും' എന കവിത എഴുതുന്നത്. തന്റെ തിളയുവന്ത്തിന്റെ ഏറിയപക്ഷം സ്വാതന്ത്ര്യസമരപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തിരുനടയിൽ ബലിയർപ്പിച്ച, സ്വാതന്ത്ര്യസമരാവേശത്തിന് ആക്കം കുട്ടന്തിനായി എറെ കവിതകളെഴുതിയ ഒരു കവി, സ്വാതന്ത്ര്യം എന സ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിച്ച് ഏറെച്ചല്ലുന്നതിന് മുൻപ്,

തിരിച്ചറിയുന്ന നടക്കുന്ന സത്യമാണ് ‘ജീവിതവും മരണവും’ നാല്പ് തേഴിനു മുൻപ്, വിദേശരാജന്തിൻ കീഴിൽ, ‘വരാത്രതാരച്ചിലിൻ വര വിനായ് നോറു തെരുവിൽ തിരക്കിനിന തെണ്ടിക്/ജായിരുന്നപ്പോൾ അനാത്ത ജീവിതം ജീവിതമായിരുന്നു എന്നും, സ്വത്രേഹന്തുയിൽ ഇന്ന് ജീവിക്കുന്നത് മരണമാണെന്നും കവി വിളിച്ചുപറയുന്നു.

“അറിയുന്നേൻ പക്ഷേ:

ഇതാകുന്നു മൃത്യു!

മഹാപാപത്തിനു മരണമെകുലി!”

എന്ന് ആവർത്തിക്കുമ്പോൾ, വിവേകം നഷ്ടപ്പെട്ട നമ്മ നോക്കി എൻവി ചോദിക്കും: ‘നിങ്ങൾക്കിത്താനും മനസ്സിലാവുന്നില്ലോ, നിങ്ങളെല്ലിക്കഴോ മനുഷ്ഠരോ?’

“വരാത്രതാരച്ചിലിൻ വരവിനായ് നോറു
തെരുവിൽത്തെണ്ടിക്കൾതിരക്കി നിൽക്കവേ”

എന്ന ഇളരടിക്കുമ്പേശം, ‘അടിമത്തം പേരിക്കുന്നിൽ നാൾകളി’ലെന്തെ ക്രുരസത്യങ്ങളുടെ പരമ്പരകളവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഒറ്റശാസത്തിലാണ്.

‘പെരിയ ഹോട്ടലിൻ ടടിസ്റ്റിൽ മദ്യത്തിൻ-
നുരയും മാംസത്തിൻ വറവും മീൻകറി-
യുലാവുമാവിയും പഴങ്ങൾതിൻ ഹിമ-
പ്പുലവരിഗ്രാമവും വിദേശസംഗ്രഹിത-
കലവിയും നൃത്തലഹരിയും ചായം-
പുരണ്ട ചുംബനച്ചവർപ്പും മാംസള-
പരിരംഭച്ചട്ടമിരുട്ടിൽ മായുന-
നിചലുകളുടെ മിച്കളിൽ മിന്നൽ-
ക്കാടികൾ നിർമ്മിക്കുമനാദിഡാഹവും’

താൻ വ്യക്തമായി കണ്ണറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ‘പുശവക്കിൽ, നാനാവർണ്ണ പ്രദീ പദ്ധിപ്രമാഘരു പെരിയ മാളികയുടെ മുന്നിലെവത്തി’, (മദിരാശിയിൽ ഒരു രാത്രി) നിന്ന ആന്. ‘മദിരാശിയിലെ ഒരു രാത്രി’യിലെ ഭാവാന്തരീക്ഷം മുഴുവനും തന്നെ ഇവിടെ ഏറ്റത്തിലെ മഹാകാശം പോലെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനെന്തിരെയുള്ള അടങ്ങാത്ത പകയും പ്രതിഷേധയവും അമർശവും ധാർമ്മികരോഷവും എല്ലാം തന്നെ ഒറ്റവിർപ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു, അടുത്ത വണ്ണത്തിൽ, കരളില്ലറണ്ട പകയും പുഞ്ചവും ഇരുമുന്നകളും ഉദ്ഗമായി കുർപ്പിച്ച്, വിഷത്തിൽ മുക്കിയ കത്തികൾപോലെ, ‘എന്റെ ശത്രു’വിന്റെ വെളുത്തമുഖം ലക്ഷ്യമാക്കി ആണെന്നത് റിണ്ടു കൊണ്ട്, തെണ്ടിപ്പുറിഷകളുടെ ഇടയിൽ, ഇരുട്ടിൽ, അനേകരാവുകൾ താൻ കഴിച്ചുകൂട്ടിയത് ഓർക്കുന്നു, കവി. മാത്രമല്ല, അതാണ് ജീവിതം എന്ന സത്യം തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

"എൻപ്രൈദയകംരിയെ നിന്റെ
ചകിലാഴ്ത്തി തറഞ്ഞു ഞാൻ നീചാ"

("കുടിയൊഴിക്കൽ "വൈലോസ്റ്റിളി)

എന, 'വിവേകിയായ ഭിരുവിന്റെ പ്രതിഷ്ഠയ്' എന്നു പറയാം. ഈത് മധ്യ വർഗ്ഗബന്ധിജീവിയുടെ വിസ്താരമാണ് എന്നു പഴിക്കുകയുമാം. എങ്കിലും ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട് : അന്ന്, നിസ്സഹായതയുടെ നീറ്റിലും കന്ലുകെടാതെ ധർമ്മരാഷ്ട്രത്തിന്റെ അശ്വിയും വിദേശരാഷ്ട്രത്തി യുടെ നേരെയുള്ള അടങ്കാതെ പകയും ഉള്ളിൽ സദാ ജൂലിച്ചുനിന്നി രുന്നു. ആ അശ്വിയായിരുന്നു തന്റെ ജീവചെതന്നും. അതിന്റെ സാന്നിധ്യം തന്നെ ജീവിപ്പിച്ചു പോരുകയും ചെയ്തു. പകേശ, ഇന്നോ; താനിന് സത്ത്ര ഇന്ത്യയിലെ സത്ത്ര പഞ്ചനാണ്. മാനുഖം, ബുദ്ധി ജീവി, സാംസ്കാരികനേതാവ്. പകേശ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ, കവിയുടെ മുൻപിൽ മുവപടമുർന്നു വീണ് തെളിയുന്നു:

"അറിഞ്ഞു ഞാൻ സത്യം :
അതാണു ജീവിതം!"

അന്ന്, നിസ്സഹായതയിലും പ്രതിഷ്ഠയത്തിന്റെ അശ്വി ഉള്ളിൽ സുക്ഷിച്ചു പോന്നതിനാൽ, ജീവിതത്തിന് അർമ്മമുണ്ടായിരുന്നു. പകേശ, ഇന്നോ? വലിയ ഹോട്ടലിന്റെ ടെറസ്സിൽ കുടിയും പാട്ടും കുത്തും നടക്കുന്നു, ഇന്നും. ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രം: അന്നു വെളുത്ത സായിപ്പമാരായിരുന്നു, ഇന്ന് കറുത്ത സായിപ്പമാരാണ്. പ്രയോഗിച്ച പദ്മാളുടെ ഒച്ചിത്യവും ടീപ്പതിയും കരുത്തും അല്പം അടുത്തുനീന്നു കാണുവാൻ ശ്രമിക്കുക: മദ്യത്തിന്റെ നൂറ്റും മാംസത്തിന്റെ വറവും ഒക്കെ ഏതാണ്ടാനുതന്നെ. മീൻകരിയുടെ ആവിയിലെത്തുമേഖലയ്ക്ക് അന്ന് "ഉല്ലാവുക" യായി രുന്നു. ആ വിലാസത്തിലെ ഹൃദയതയിലാണ് മനസ്സ്. ഇന്നോ? "മീൻകരിയുമിഴുമാവിയും" എന്നാണ് ഉപയോഗിക്കുന്ന പദം. തുപ്പുകയോ, തുപ്പൽ ഇറക്കുകയോ ആണ് "ഉമിചുക". അന്ന് വിദേശസംഗീതകലവിയും നൃത്ത ലഹരിയുമായിരുന്നു. ഇന്നത്, 'വിദേശസംഗീതവമനവും' മനം പൂര്ണമാണെന്നതാണും മാറ്റവുമാണ്. കലവിയും ലഹരിയും, ഉമിചുലും വമനവും മനം പൂര്ണ ലുംമാവുന്നതുപോലെ, അന്ന് ഏറെ ആസ്രാദ്യമായിരുന്ന ഏല്ലാം തന്നെ ഇന്ന് നിന്ദ്യവും നികുഷ്ടവും ജുഗുപ്പംസാവഹവുമായിരിക്കുന്നു. തെരുവിലെ തെണ്ണികൾ, വെളുത്ത സായ്പിന്റെ ഏച്ചിലിനു വേണ്ടിയേ യാചി ചീടുള്ളു. കറുത്ത സായിപ്പൻമാർ, വെളുത്ത സായ്പിന്റെ, വമനത്തിലാണ് മറിച്ചു പുളയ്ക്കുന്നത്. വെളിച്ചതിനുവേണ്ടി, സംബന്ധിക്കുന്നുവേണ്ടി, പോകത്തിനെക്കാലത്തും മാത്രകയാക്കാവുന്ന ആത്മസംയമത്രാടും ആദർശമുഖിയോടും കുടി പൊരുതുകയും വിജയം വരിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു നാട്കിനു സംഭവിച്ച ധാർമ്മികാധിപതന്ത്രത്തിന്റെ ബീഡിത്തത യാണിവിടെ യാനി.

വെള്ളുത്ത സായപ് ഇരഞ്ഞിപ്പോയപ്പോൾ ഉള്ളിവെച്ച മേലക്കിയും ഏതാപ്പിയും എടുത്തണിഞ്ഞ തെളിയുന്ന കുറുത്ത സാധിപ്പിരേൾ ഒപ്പം, ഇന്നത്തെ തെരുവുതെണ്ടിയുടെ ചിത്രം കൂടി വരണ്ടുവച്ചാലേ ദൃശ്യം പുർണ്ണമാകു.

"വരാത്തൊരച്ചിലിൻ വരവിനായിനും
തെരുവിൽതെണ്ടികൾ തിരക്കി നില്ക്കുന്നു."

എ വ്യത്യാസം മാത്രം: അന്ന് അവരുടെ കുടൈയായിരുന്ന കവി, ഈന് കുറുത്തസാധിപ്പം കുടൈയാണ്. ഇരുട്ടിരേൾ മറവിലെക്കിലും അന്ന് വരുടെ ഇടയിൽപ്പോയിരിക്കാനും കരളിലാളുന്ന വെറുപ്പിരേൾയും വിദ്യേ ഷത്തിരേൾയും കടങ്ങു കുർപ്പിച്ച കത്തികൾ വിഷയിൽ മുക്കി, വെള്ളുത്ത മുഖങ്ങളുന്നും വെച്ച് എറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കാനും കവിക്ക് ആവേശമായി രുന്നു. പക്ഷേ ഇന്നോ? ഈ ഇന്ന തെണ്ടിക്കുട്ടത്തെ കാണുന്നോൾ കവി ഓർക്കുന്നത്.

"എവിടെ എഹ്.എൽ.കൾ ? എവിടെ ലുപ്പുകൾ"

എന്നാണ്. ഇവറ്റയുടെ എന്നും ഇമ്മട്ടുപെരുത്താലോ?. ഇവിടെ മാന്യ തയ്ക്ക കിടന്നുപൊറുക്കണ്ണേ? പണ്ട് തെരുവിൽ നിൽക്കുന്നോൾ കരളിൽ പകയും പുശ്ചിവും അമർഷവും കത്തിയാളിയിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈ ഇന്ന തെണ്ടിക്കൊള്ളാണുന്നോൾ,

"പുകയുന്നില്ലിപ്പോൾ സിരകളിൽപ്പുക ;
ചുരുളുന്നമില്ല ചൊടികളിൽ പുശ്ചി.
കരളിരേൾയുള്ളിൽക്കാനലെരിവില,
കനലിരുന്നേം മലിനമാക്കിക്കൊ -
ണ്ഡവിടെയുണ്ടിപ്പോളൊരു പിടിച്ചാരം,
നന്നതിരുണ്ടതാമൊരുപിടിച്ചാരം;

എന്ന്, ഉള്ളിൽ കുടം കമിച്ചന് മരയക്കുന്നു. പണ്ഡവിടെ കനലാറാത്ത അഗ്നിയുണ്ടായിരുന്നു. ആ അഗ്നി അണയാതെ സുക്ഷിക്കാൻ, ഉള്ളിയു തി ജലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടെയിരിക്കാൻ, ഈ നിസ്വരുടെ ! ദുരിതപുർണ്ണമായ ജീവിതാന്തരീക്ഷം, പ്രാണവായുവായിരുന്നു. ഈ പുകയുന്ന പകയില്ല ചുരുളുന്ന പുശ്ചിവും! ചുരും പുശ്ചി കുറയക്കുന്ന നായുട്ടതാണ്; സ്വാത ത്രൈത്തിരേൾ കാവൽന്നായ. പക്ഷേ, ഈന്നത്തെ ബുദ്ധിജീവി, വളയാത്ത വാൽ പിൻകാലുകൾക്കിടയിൽത്തിരുക്കിയ തെരുവുപട്ടിയാണ് ; തെണ്ടി പൂട്ടികൾ വെള്ളിറിക്കിടക്കുന്നു.

'കനലിരുന്നേം മലിനമാക്കിക്കൊ -
ണ്ഡവിടെയുണ്ടിപ്പോളൊരു പിടിച്ചാരം'.

ആ ചാരവും കൂടി, പട്ടി, മലിനമാക്കുന്നു; നന്നതിരുണ്ടതാക്കുന്നു. നന്ന സ്ഥാപാരം കാറിൽ പാറിപ്പോവുകയുമില്ല. താൻ ചുരുണ്ണുകിടക്കുന്ന ചാരം പാറിപ്പോയാൽപ്പറില്ലല്ലോ; സമുഹമന്നൂഛിയിൽ നന്നതിരുണ്ട് കട്ട

കെട്ടിക്കിടന്നു; ഇ അകർമ്മാസ്യതയാണ്, ഇ ആത്മദാസ്യമാണ് നാമ്പര്യം നാടിന്റെ ആദിശാപം. എല്ലാ അദിശാപങ്ങളേയും അനുഗ്രഹ ഏറ്റവും, ബാരി ഭാഗിലണിയാനും നാ പാച്ചിരിക്കുന്നു. നാമിന് 'സത്യാ നാട്ടിലെ സത്യത പൗരമാരാണ്ടോളി'. ഇ സ്വാത്യത്യുതിൽ, നാം നാമ്പര്യം ഒഴുകെടുത്തിട്ടുണ്ട്, ഇനി അതിന്റെ ഡിവിഡണക്ക് വാങ്ങി ജീവി ചൂൽ മതി. അതു കണക്കുപറഞ്ഞുതന്നെ വാങ്ങണം. അതുമതിയാകാ നാതിനിശാ കൊള്ളുകയും വേണാ. ഇത് നമ്മുടെ നാടാണ്.

ഈ ആത്മ നാശം, നമ്മുടെ ബുദ്ധിജീവികളുടെ കരളുകളിൽപ്പോലും കുടകമിച്ചത്തുപോൾ, അവരെ കരുതെ സായിപ്പുനാർ വില ന്തുക്കുന്നു. "തെരുവിലല്ലിപ്പോൾ, എറിന്തിലെൻസ്മാനം" എന്ന അവരെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നു. ഉള്ളിൽ കനലുകെട്ട്, വിപ്പവമുഖാമുടിയ സ്ഥിരത, കപടബുദ്ധിജീവി,

"പെരിയഹോട്ടലിൻ എറിന്തിലേറുന്നേൻ,
തലകുനിക്കുന്നേൻ, കരം കുലുക്കുന്നേൻ,
നുറയ്യു മദ്യത്തിൻ ചുവനുണ്ടായുന്നേൻ,
അവരെ മുത്തുന്നേൻ, ഇവരെപ്പുൽക്കുന്നേൻ,
അവളുടെ രെനലോൺ തുടകയിൽനുള്ളുന്നേൻ,
ഇവരെയുംകുട്ടിയിരുളിൽ മായുന്നേൻ"

ഇതോടെ, പുർണ്ണമായി. ഒരു നാടിന്റെ കനതെ ആത്മശാപം, കരുതെ മട്ടുപട്ട ഏകാണ്ട് മറയ്ക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. നാടിന്റെ മനസാക്ഷി, ഉൾക്കൊള്ളുതുറന്ന് കവിതവായിച്ചാലാലോ,

"അറിയുന്നേൻ പകേഷ, ഇതാകുന്ന; മൃത്യു!
മഹാപാപത്തിനു മരണമെക്കുലി!"

എന്ന്, ഉൾക്കിടിലത്തോടെ, തിരിച്ചറിയു? നാടിന്റെ ധാർശികാധിപതന്ത്രത്തെ കുറിച്ചു, ആരമ്ഭാസ്യത്തെക്കുറിച്ചു, ഇരുട്ടിൽനിന്ന് കുറിരുട്ടിലെയ്ക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുരോഗതിയെക്കുറിച്ചു ഒക്കെ, ദിർഘാദർശിത ഫോട വിശിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രവാചകസരത്തിൽ പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുക മാത്ര മാണ് കവികർമ്മം; കവിയർമ്മവും, "കാലോഹ്യയം നിരവധി വിപുലാച പുംബി" എന്ന് ഭോധ്യമുണ്ടായിട്ടും, പൊറുക്കാനാവാത്ത ചില വിസ്തേജം കുറിമിഷ്ടാളിൽ, ചടകവാളത്തിനു ചുവക്കെ നിവർന്നുനിന്ന്, ആകാശ ത്വിലേഡ്സ് ഇരുക്കെക്കളുമുയർത്തി, കവി വിളിച്ചുപറയും:

"നതുക്കണ്ണിപ്പിനോതിമാം"

എന്ന്. കവിയുടെ ഇ വേദനയെ മലയാളത്തിലാക്കുന്നോൾ,
"നിങ്ങൾക്കിത്താനും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല;
നിങ്ങളെലിക്കുളോ, മനുഷരോ?"

എന്നാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉപഹാസമുക്തകങ്ങൾ

പരവ്യർ സി. ലതികാനായർ

മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ചിരപ്രതിഷ്ഠംനേടിയിട്ടുള്ള മുക്തകം ഒരു പ്രത്യേകസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം. എന്ന പദവിതന്നെ അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. പുർണ്ണമായ ഒരാഴ്യത്തെ ചമൽക്കാരത്തോടെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ചതു ഷ്പാദികളാണ് മുക്തകങ്ങൾ. നിഷ്കൃഷ്ടമായി പറഞ്ഞാൽ സ്വയം അർമ്പുർണ്ണമായ ഒറ്റ ശ്രോകമാണ് മുക്തകം. മുക്തകമെന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഓരോ ശ്രോകവും ഒരു പ്രത്യേക ഭാവത്തേയോ അവന്മയയോ അവതരിപ്പിക്കും. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനം ആവിർഭവിച്ചത്. നാലുവരികൾക്കുജളിൽ ആരംഭവും വികാ സവും പരിസ്ഥാപ്തിയും കൈവരിക്കുന്ന അല്പരൂപങ്ങളായ രചനകൾ ആയതുകൊണ്ട് മുക്തകങ്ങൾക്ക് ദിർഘകാലിക്കളെയോ വൺധകാവു ഞ്ഞെള്ളിയാ മഹാകാവ്യങ്ങളെയോ പോലെ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ കവിതാസാഹിത്യത്തിന്റെ സകല മഹിമകളും ആവാഹിച്ചു പരിലസിക്കുവാൻ സാധിച്ചുന്ന വരികയില്ല. പക്ഷേ, ഭാവാർമ്മ ശ്രാംകളും ശവ്യദചാരുതയും കൊണ്ട് സമാകർഷകങ്ങളായ മുക്തകങ്ങൾക്ക് കാലപരിധിക്കു തിരുത്തായ സാഹിത്യമുല്യം ഉണ്ടണ്ടുള്ള സത്യത്തെ ആർക്കും നിഷ്പയിക്കാവുന്നതല്ല.

മലയാളത്തിലെ പഴയ മുക്തകനിർമ്മാണക്കാർഷിക്ക് ശൃംഗാരവും ക്രതിയും മാറ്റിവെച്ചാൽ കവിതാരചനയ്ക്ക് വേറേ അധികം വിഷയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ആ കാവ്യകലാകുർബലയാരെല്ലാം പൊതുവേ ഫലിതപ്രിയമാരായിരുന്നു. മൺപ്രവാളമുക്തകങ്ങളുടെ രചയിതാക്കൾ മിക്കവരും നമ്പുതിരിക്കവികളായിരുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലെ "നമ്പുരാരുടെ" "നർമരസ" * മാണകിൽ സുവിജണ്ഠാതവുമാകുന്നു. ആ "നർമരസം" പഴയ മലയാളമുക്തകങ്ങൾ സമ്പ്രാഥമായി അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ശൃംഗാരപദ്ധതിയും ഭക്തിമയയ്ക്കുകങ്ങളും കഴിഞ്ഞാൽ ഉപഹാസമുക്തകങ്ങൾ എന്നോ ഫലിതമുക്തകങ്ങൾ (അമവാ വിനോദമുക്തകങ്ങൾ) എന്നോ വിളിക്കാവുന്ന രചനകളാണ് മുക്തകസാഹിത്യത്തിൽ അധികവും.

കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ മുക്കെകൾത്താവെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന തോലകവിയിൽ നിന്നു തന്നെ ഫലിതപദ്ധതിയുടെ പാരമ്പര്യം ആരംഭിച്ചു.

ଆମେଣାତର ପୋକଣୀ କୁଣିଲେବାତର ପାଟ୍ଟି
ଦେବେନାତର ଵାକଣୀ ତିଲପୁଷ୍ପମୁକଣୀ
ବରିଦ୍ଵୟାଳ୍ଲେବେତର ଯବାଶ୍ୟ ପୋଲେ
ନୀଣଟିକିରିକିମୁହଁ ନୟନବ୍ୟାଧୀତି ୫୭

എന്നൊക്കെ കാമുകിയെ വിളിക്കാനൊരുഅവുന്ന കവി ഫലിതസമാട്ടാണ് നൂളേതിനു സംശയമില്ലപ്പോ. 'ചക്കി' എന്നു പേരുള്ള ഒരു യുവതിയെ പ്രിണിപ്പിക്കാനായി തോലകവി രചിച്ചതാണീ ഫ്ലോക്കം എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ പിന്നീടൊരിക്കൽ ആ ചക്കിയോടുതന്നു ഉള്ളിൽ കുറച്ച നീരസം തോനിയപ്പോൾ അവശ്വജക്കുറിച്ച് നേരേ മരിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കാനും തോലൻ മടിച്ചില്ല.

ବାୟଙ୍ଗାର୍ଦ୍ଧଂ କବର୍ଗାର୍ଦ୍ଧ ମୀଠେପାଟିଯୁଂ
 ଡାଵଂ କୋଡ୍କୁଂ କ୍ରୁତମାଂ
 ଗୋକୁଳ ବାକୁମିତାବି ସର୍ବଗଭିତ୍ତାନୀ
 ନିର୍ମ୍ଭେଷ ଚକରୀଶ୍ଵରାନୀ
 ଇଚ୍ଛକ୍ଷ୍ୟାମୁପର୍ଯ୍ୟୁଜ୍ୟ ପର୍ମଜାନହୋ
 ଶକ୍ତି ନ ଚକ୍ରିତରଂ
 ସ୍ଵାନ୍ତ୍ୟକ୍ଷିପ୍ତାନୀ - ଅବ ବେଳାମେକ୍ଷିଲିହା ଵ-
 ଗନ୍ଧୀ ମିରନୀଇଶାନୀ ୬୦

എത്ര പരമസൂന്ദരിയായ സ്ത്രീയെക്കാളും ആകർഷ്ണരുമോന്നത് മികച്ച ക്ഷേണാതിനാണ് എന്നു പ്രസ്താവിച്ചതും തോലകവിതനെ. സുവഭക്ഷണമെന്ന സുന്ദരംഗിരെ വെടിഞ്ഞിട്ടു ലോകത്തു ജീവിക്കുന്നതിൽ എന്തർമമാണുള്ളതെന്ന് തോലൻ ഒരു പദ്ധതിൽ ചോദിക്കുന്നുണ്ട്.

* വൈലോറ്റിംഗ്

⁵⁹ റക്കുമ്പി കെട്ടാരത്തിൽ, എതിഹ്യമാല, കറൻസ് ബുക്സ്, 1991 പുറം 400

60 അമേരിക്കൻ പുസ്തകം. പൃഷ്ഠ. 407

വെള്ളസ്മേരമുഖിം, വരുത്തു വരള്ളും
വാർത്താകദന്തച്ചാം,
ചെറോ മൻമധ്യരക്കറിസ്തനഭരാ, -
മദ്ദോപദം ശ്രോദരീം,
ചേണാർന്നോരെരുമത്തയിർക്കടിതടാം,
ചിങ്ങൻ പഴോരുവയൈ,-
മേനാം ഭൂക്തിവയ്യും പിരിഞ്ഞയി സവേ
ലോകഃ കമം ജീവതി? ⁶¹

പാംകം കുത്ത് മുതലായ റംഗകലകളുടെ ആവശ്യത്തിലേക്ക് തോലകവിയും മറ്റു ചില കവികളും രചിച്ചതായി ഇത്തരം അനേകം നർമ്മ ശ്ലോകങ്ങൾ പട്ടം (പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു). കുടിയാട്ടത്തിലെ വിദ്യു ഷക്കയാരുടെ നാലു പുരുഷാർമ്മങ്ങൾ വിനോദം (ശ്യംഗാരം), വഞ്ചനം അശനം, രാജസേവ എന്നിവയായിരുന്നതിനാൽ, പുരുഷാർമ്മം പരയുന്ന തിനുവേണ്ടി ഇത് വിഷയങ്ങളെ ഒരു ക്രൂരിച്ചുള്ള ഫലിതപുർണ്ണങ്ങളായ അനേകം പദ്യങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നമ്പ്യതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ മുൻകാലങ്ങളിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന സംഘകളി (യാത്രകളി, ശാസ്ത്രകളി) എന്ന വിനോദപരിപാടിക്കുവേണ്ടിയും ഒട്ടരീ ഫലിതശ്ലോകങ്ങൾ വിര ചിത്തങ്ങളായി. കട്ടത്തുരുത്തിക്കാരനായ 'കൊച്ചുനമ്പ്യതിരി' എന്നൊരു കവി സംഘകളിക്കുവേണ്ടി അനേകം സരസ്ശ്ലോകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. അവയിൽ പലതും ഇംഗ്ലീഷിൽ 'നിരർമ്മകവനങ്ങൾ' (nonsense rhymes) എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന കവിതകളുടെ രീതിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. കൊച്ചുനമ്പ്യതിരി 'പിച്ചുനാര' (ഭ്രാന്തനാര) വന്നിക്കുന്നതായി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഒരു വന്നനഗ്രോകം ഇപ്പോകം ഇപ്പോകം മാണം.

കച്ചുലം കച്ചമുണ്ടും കലവരി മുരലും
കോലരക്കാലവട്ടം
പച്ചകാഡാണ്ടിയാട്ടം തലമുടി വലിയാ-
നേട കൊസ്യുര കരിസ്യുര
പച്ചപ്പട്ടം വയസ്യും കുറുനിര ചിരകും
കത്തിതേച്ചോരു വേഷം
പിച്ചുനാരിപകാരം പറയുമവരെ ഞാൻ
നിച്ചലും കൈത്താഴുനേരൻ ⁶²

അർമശുന്നാളുംഅയുക്തികങ്ങളുമായ ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് 'നിരർത്ഥകവനങ്ങളുടെ സാഡാവം.ഫലിതരസാ വിഷകരണം മാത്രമാണ് അവയുടെ ലക്ഷ്യം. കഷണങ്ങളിൽ മുടിവളരുന്നതിനുള്ള ചികിത്സാവിധി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു പദ്യം നേരക്കുക.

⁶¹ അതേ പുസ്തകം. പുറം. 406

⁶² ശക്കുമ്പുംകൊട്ടാരത്തിൽ. ഏതിഹ്യമാല, കരിസ്സ് ബുക്സ്, 1991 ലേവനം, കൊച്ചുനസ്യരി, പുറം, 189

ഡുണ്ടും ചെണ്ടയുടൊച്ചയും പുമിവിതൻ
വേരും നദിപുഷ്പവും
വണ്ണിൽ ത്യാങ്കുതിയും വെള്ളതകരിതൻ
ചുണ്ടല്ലുമരങ്ങാപ്പമായ്,
കൊണ്ടനൻപൊട്ടു മഴിയായ പശുവിൻ
പാലിൽ കഴിച്ചാൽ ശരി-
കുണ്ടാം രോമമിരുണ്ടു നീണ്ടു വടിവായ്
വിണ്ടും കഷണഭിക്കഹോ.

ഇല്ലാത്ത വസ്തുകളും കൈയിൽ കിട്ടാത്ത സാധനങ്ങളും കുടി മഴിപ്പശുവിൻ്റെ പാലിൽ ചേർത്തു കഴിച്ചാൽ കഷണി മാറിക്കിട്ടുമതേ. നർമം മാത്രമാണ് ഈ രചനയുടെ ലക്ഷ്യമെന്നു വ്യക്തം.

കുടിയാട്ടതിലെ വിദുഷകനാരുടെ 'പുരുഷാർമം പരച്ചിലി'നു വേണ്ടി കുഷണവസ്തുകളെളക്കുവിച്ചും സദ്യരൈക്കുവിച്ചും മറുമുള്ള വളരെയേറെ ഫ്രോക്കങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സ്വാദിഷ്ഠമായ ശർക്കര പുരടിയുപേരിയെക്കുവിച്ചുള്ള ഫ്രോക്കം നോക്കുക.

നേന്ത്രക്കാ നാലുകീരി, പ്ലുനരതു ചതരാ-
കാരവണ്ണം നുറുക്കി,-
ചുന്തതിൽ ചാരുമോറിൽ കരയുമമ പിരി,-
ചുംബന്തോയത്തിലിട്ട്,
നെയ്തി ഭുയോ വരുത്തി, ടശകാടുഗുളവും
ജീരകം ചുക്കുരെമല്ലോ
പരയുചേർ, തനങ്ങുവെച്ചാലമുതൊടുസമമാം
ശർക്കരുപേരി കൊണ്ടാ.

എത്ര വിഷയത്തെക്കുവിച്ചു കവിത രചിച്ചാലും അതു ഫലിതമയ മാക്കിത്തീർത്തിരുന്ന ശീവൊള്ളി നാരായണൻ നസ്തിൽ നിവേദ്യപ്രി തനായ ഗണപതിയെ ("ആനമോന്ത" എന്ന) വന്നികുന്നതിനായി നിർമ്മിച്ച "കൊട്ടതേങ്ങാണിരപ്പേരവിൽ....." എന്നാരംഭിക്കുന്ന പദ്യത്തിൽ പ്രാത ലിനുള്ള പല വസ്തുകളുടെയും പേരുകൾ രസകരമായി ഐടിപ്പിച്ചിടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റാരു കുഷണഫ്രോക്കം:

ചാരേ, ചമമന്തി, ചക്കപ്രേമമ, രസികനു-
പ്പേരി, പാൽപ്പായസേ, സാ-
സാരേ, ചുടുള്ള ചോരേ, കരികൾ പലവകേ,
പപ്പടേ, നൽപരിപ്പേ,
ചോരും നെയ്യേ, പഴേ, തേൻ ദയി സകല പദാർ-
മങ്ങളേ, നിങ്ങളെല്ലോ-
പേരും കുടിസ്സഹായിക്കണമിവനു വിശ-
കുരെവാഴിക്കുന്ന വീർക്കാൻ. ⁶³

⁶³ രാജാ. കെ.കെ. ഭാഷാമുക്തകങ്ങൾ

നല്ല കേഷണത്തോടുള്ള താല്പര്യത്തോടൊപ്പമോ അതിലധികമോ ആയി നർമ രസാവിഷ്കരണത്തിലുള്ള ഉത്സാഹമാൻ ഈ ശ്രോകരചനയ്ക്കു പ്രചോദനം നല്കിയതെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ സാഗരമില്ല.

മുൻപു പരാമർശിച്ച സംഘക്കാളിക്കാരനായ 'കൊച്ചുനസുതിരി' പലതരം മത്സ്യങ്ങൾ പിടിച്ചു പാകം ചെയ്തു കൈച്ചിച്ചാലുള്ള സാകലപി കുപ്രയോജനങ്ങൾ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ട് സംഘക്കാളിയിൽ ചൊല്ലുന്നതിനായി ചില മത്സ്യവിഭവയ്ക്കുക്കും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. വസ്യവനിതയ്ക്ക് കുണ്ഠതു ഞാകുന്നതിനുള്ള ഒരു ചികിത്സാ പദ്ധതി നോക്കുക.

മച്ചിപ്പെല്ലു കുറിച്ചിമീനതു പിടി-
ചുപ്പിൽ പച്ചിച്ചിപ്പിയാ
മെച്ചം വെച്ചു പുളിച്ചുകുച്ചതിൽ വെളി-
ചെല്ലാം തുളിച്ചാദരാൽ
പച്ചപ്പാള പൊളിച്ചു വെച്ചതിനക-
തേരും ഭൂജിച്ചീടുകിൽ
കൊച്ചുണ്ടാമാരുമിച്ചാരൻപത്യ തടി-
ചുരേചെച്ചസ്തരം നിശ്ചയം ^{۱۴}

കേഷ്യവസ്തുക്കളുടെ മേരുകൾ വിശദീകരിക്കുന്ന ഇത്തരം ഫലി തയ്യോക്കങ്ങളുടെ കുടുതലിൽത്തന്നെ, ജുഗുപ്സാജനകമായ ഒരു കേഷണത്തക്കാരിച്ച് ഒടുവിൽക്കുണ്ടിക്കുപ്പണമേനോൻ രചിച്ച ഈ മുക്തകവും സ്മരിക്കാവുന്നതാണ്.

എട്ടാണ്ഡായൊരു മോരു, മെഞ്ഞ ശിവനേ
ചുല്ലാസ്യ ചോറും, പുഴു-
ക്കുട്ടം തത്തിടു മുപ്പിലിട്ടതു, മഹോ
കയ്യപേരുമുപ്പേരിയും,
പൊട്ടച്ചകയിൽ മോരുചേർത്തു വജ്ഞാ-
കിത്തിരിത കുട്ടാനു, മീ
മട്ടിൽ കേഷണമുണ്ടു ചർദി വരുമാ-
ററ്റണാകുളം ഹോട്ടലിൽ ^{۱۵}

ഹോട്ടൽ കേഷണത്തിന്റെ വൈരസ്യത്തെ ഇത്രയേറെ അതിശയോക്തി കലർത്തി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത് നർമ രസപുർണ്ണതയ്ക്കു വേണ്ടി മാത്രമാണെന്നു കരുതാനേ വഴിയുള്ളൂ.

സുന്ദരിമൺികളായ കുലീനനായികമാരുടെ അംഗലാവസ്യം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ശൃംഗാര ശ്രോക അംജോ ടോല ക വിയുടെ 'ചക്രി'യെപ്പോലുള്ള വേലക്കാരികളെ വർണ്ണിക്കുന്ന സരസ്യാക്കങ്ങളും

^{۱۴} എത്തിഹ്യമാല, പുറം. 198

^{۱۵} ഒടുവിൽ കുണ്ഠിക്കുപ്പണമേനോൻ്റെ കൃതികൾ

ധാരാളമായി രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ലിലാതിലകത്തിൽ ഉൾത്തിട്ടിരിക്കുന്ന ഉരൽപ്പുരപ്പള്ളിങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പദ്യം നോക്കു.

- നെൽകുത്തുമാറു, മരിക്കേയൊരു കോലോടിച്ചു
പതൽ കുത്തുമാറു, മതു കൊണ്ടിടുമാറുമെന്നേൽ;
നന്ദിവാ നമുക്കു മനമേ, ചരതം നിനച്ചാൽ
• എൻറും മറക്കരുതുരൻപുരനാരിമാരെ. ⁶⁶

എച്ചിലെടുക്കുന്ന ഒരു പെണ്ണിനെക്കുറിച്ച് ആട്ടപ്രകാരത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു പ്രചീനഗ്രന്ഥകവ്യം ഇതുപോലെ രസാവഹമാണ്.

ഒട്ടേ പരുത്ത പുടവാം തുടമേലോതുക്കി,
നാവും കടിച്ചു, നയനേന വിലഞ്ഞേനോക്കി,
പൊന്നല്ലയാത വളപോയചുലെനന്നറു കൈകൈകാ-
ണ്ണങ്ങൾക്കു തോന്റുമവജ്ഞിലെടുക്കുമാറു. ⁶⁷

വിലകുറഞ്ഞ പലതരം സാധനങ്ങളും ചുമനുകൊണ്ട് 'കോത' എന്നാരു തൊഴിലാളിപ്പുണ്ണക്കാടി നടന്നുവരുന്ന വരവ് മറ്റാരു കവി വർഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇളച്ചേമ്പു, മിരണ്ണുമുൻറു വിരകും,
വാഴയ്ക്കു കീഴേടമും,
വൻ തേങ്ങാമുറിയും, വളഞ്ഞപുളിയും,
മീനിനുമേലേടമും,
മുനം കുത്തുമുമിക്കു മുത്ത തവിട്ടും,
പായും, പഴവുട്ടിലും,
കൈക്കീഴെവച്ചു ചിരിച്ചു കോത വരുമാ-
റുണ്ണോ മറക്കാവത്? ⁶⁸

'പാചീന കവികളുടെ ഈ പാരമ്പര്യത്തിനുസ്വത്തമായിട്ടാണ് നെൽക്കറ്റ ചുമനുകൊണ്ടുവരുന്ന കൊയ്ത്തുകാരിയെക്കുറിച്ച് പുന്നോട്ടത്തു നമ്പുതിരി "മുടില്ലാതെനാരു മുണ്ടുകൊണ്ടു മുടിയും മുടിട്ട..." എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഫ്ലോക്കം സുഷ്ടിച്ചത് . ചുമ്മാട്ടറീ ഓരു വഹിച്ചു നടന്നുനീങ്ങുന്ന ഒരു തൊഴിലാളിപ്പുള്ളിരൻ സഹന്ദര്യവും ആരോഗ്യപുഷ്ടിയും കണ്ടിട്ട് അതൊക്കെ "അനുഭവരസികർമ്മാർക്ക്" ലഭിക്കാൻ യോഗമില്ലാതെ വ്യർദ്ദമായിപ്പോകുന്നല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചുള്ള മനസ്പദയാസം രേഖപ്പെടുത്തുത്തുന്നു എടുവിൽക്കുണ്ടിക്കുപ്പണമേനോൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു മുക്കതകത്തിൽ.

⁶⁶ ലിലാതിലകം. ഫ്ലോക്ക്. 112 പുറം. 165

⁶⁷ ലിലാതിലകം.

⁶⁸ രാജാ . കെ. കെ. ഭാഷാമുക്കന്നൻ

തമ്മിൽത്തല്ലിത്തകർക്കും തടമുലകൾ, കരിം
 കാറു കപ്പം കൊടുക്കും
 ധമ്മില്ലോ, വ്യത്യമാത്രമെള്ളാരുമുഖ, മതുലാ-
 രോഗ്യലക്ഷ്മിവിലാസം,
 ബഹുവികണം കോപ്പിങ്ങനുഭവരസികൾ-
 മാർക്കു നല്കാതെ ചുമ്മാ
 ചുമ്മാടേറുന്ന നീചപ്പിൽഷകളിലാണ്-
 കുന്നന്തത്യന്തകഷ്ടം! ⁶⁹

എ ചക്രിയകുറിച്ച് "വായ്ക്കാറും...!" എന്നിങ്ങനെ
 തോലകവി ഫ്രോകം നിർമ്മിച്ചതിന്റെ മാതൃകയിൽ, മുൻഷിരാമകുറുപ്പ്
 മറ്റാരു ചക്രിയ ഇപ്പകാരം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചക്രിക്കുശ്ലാരു ചട്ടിമുണ്ടി പല നാൾ
 കണ്ണൻ വെളിച്ചത്തു ഞാൻ,
 മുക്കും താണു കുഴിഞ്ഞ കണ്ണു കവിള്ളും
 പ്രപ്രശ്നമാം കേൾവും,
 ഒക്കപ്പാടെ വെറുപ്പു തോനി; നിറമോ
 കാക്കയ്ക്കുതുല്യും, മണം
 മുക്കോത്തിക്കെതിരി; ഏതു നായ്ക്കളിവിള-
 ക്കണ്ണാൻ കുരയ്ക്കാത്തതും? ⁷⁰

നമ്മുടെ മുക്തകകർത്താക്കൾക്ക് ലാവണ്യവർണ്ണനത്തിലുള്ള
 അതേ വൈദഗ്ധ്യം വൈരുപ്പവർണ്ണനത്തിലുമുണ്ട് എന്നു സമർപ്പി
 ക്കുന്നവയാണ് ഇമ്മാതിരി സരസപദ്യങ്ങൾ.

ഒക്കിമുക്തകങ്ങളിൽ എ വലിയ വിഭാഗം ഫലിത
 പുർണ്ണങ്ങളാണെന്ന് മുൻപ് സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ശൈവാളളി നാരാ
 യണൻ നസുതിരി അതരം ഫ്രോകങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിൽ വളരെ
 സമർമ്മനായിരുന്നു. മഹാദേവനെക്കുറിച്ച് “എക്കെക്കരുപ്പുമിതോപി
 പ്രണതബഹുഫലോധായഃ സ്വയം കൃത്തിവാസാഃ” എന്ന് മഹാകവി
 കാളിഭാസൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ. അതുപോലെ, അത്യന്തം
 ഏഴരുപുർണ്ണനായ പരമശിവൻ അതെല്ലാമുണ്ടായിട്ടും
 പിച്ചെതണ്ടുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ശൈവാളളി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

ശ്രീപാർക്കും സ്ഥാനമല്ലോ, ശിരിശ, തവശരം;
 തൃണി രത്നാകരം; നൽ-
 ച്ചാപം പൊൻകുന്നു; സേവൻ നിധിപതി; രജത-
 ക്കു, നിരിക്കും പ്രദേശം;

⁶⁹ അതേ പുസ്തകം

⁷⁰ ശക്കുണ്ണികൊടാരത്തിൽ, പ്രതിപ്രാഥമാല, പുറം 400.

അപീഡി ചട്ടകാനം; തനുവിലണിയുവാൻ
ഭൂതി; പിന്നപ്പുരാരേ
നീ പോയിപ്പിച്ച തെണ്ണുന്നതു തലയിലെഴു-
തിരെന്തെന്ന് തായാട്ടുതനെ ”

മറ്റാരു മുക്തകത്തിൽ, ശ്രീപരമേശരരെന ഒരു പാസാട്ടിയായി
ചിത്രീകരിച്ച, "പാസാട്ടി, മാംപാലയ" എന്ന് ശൈവാളജി പ്രാർമ്മികനു.

പാസുണ്ണാനു തലയ്ക്കുചുറ്റി തിയലു-
നാസ്വാടു കണ്ഠംത്തിലും
പാസാനുള്ളത്; ഏകക്കുമുണ്ടു വളയായ്
തേതാളോളമപ്പാസുകൾ;
അന്നോ പാസുൾ തനെ നിന്നരയിലും
കാല്ക്കും; സമസ്താംഗവും
പാസേ പാസുമയം; തദാരേണനാം
പാസാട്ടി, മാംപാലയ.

വിഷയം ഏന്നായാലും ശരി, ശൈവാളജി നസൃതിൻ ഏകകാര്യം
ചെയ്താൽ അതിൽ നിന്ന് നർമത്തിരെന്തെന്ന് മധുരം ഉള്ളിക്കാണഡിരിക്കും
എന്നുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തിരെന്തെന്ന് പ്രത്യേകത.

മഹാകവി വള്ളതേതാളിരെ ചില ക്ഷതിമുക്തകങ്ങളും നർമരസസാ
ദ്രാഞ്ഞാണ്. അദ്ദേഹത്തിരെന്തെന്ന് "മാടികൾപ്പാർപ്പു....." "ചാരം ചാർത്തുന
മെയ് ചത്വവരെ....." തുടങ്ങിയ ശ്രോകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. സ്വന്തം
അർദ്ധാംഗിനിയായ ശ്രീ പാർവതിക്ക്, രാമയണകമ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത
ശ്രീ പരമേശരൻ നമ്മുടെ രക്ഷിക്കുന്ന ഏന്ന് വള്ളതോഴെ ഒരു ശ്രോക
തതിൽ പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന രീതി നോക്കുക.

തീക്കുടിച്ചാത്തനേകീടിന പരമസുധാ-
പ്രായമാം പായസം താൻ
മുക്കറ്റം വെച്ചു സാപ്പിട്ടുനെ വയറു വീർ-
പ്പിച്ച മുന്നച്ചിമാരിൽ
നോക്കുന്നോളേതവസ്ഥാന്തരമതിലുമൊരേ-
ട്ടത്തിയാം പെണ്ണു പെട്ടോ-
രാക്കുണ്ടാണ് വാർത്തയെത്തൻ പകുതിയുടലിനോ-
ടോതിയോൻ കാത്തിടട്ട് ”

പുത്രകാമേഷ്ടിയുടെ യാഗകുണ്ടാണ്ടിൽ നിന്ന് പായസവും
കൊണ്ടു പ്രത്യേകശപ്പുട മുർത്തിയെ "തീക്കുടിച്ചാത്ത"നായും, ദശരമണ്ണേ
രാജണിമാരെ "മുന്നച്ചി" മാരായും, കൗസല്യാദേവിയെ "എട്ടത്തിയാം
പെണ്ണു"യും മറ്റും പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നത് ഫലിതാവിഷ്കരണത്തിനു
വേണ്ടിത്തന്നെ.

[”] ശൈവാളജി നാരായണൻ നസൃതിൻ.

[”] രാജാ. കെ. ഭാഷാമുഖത്തേൻ

പരിഹാസത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ കെതിമുക്തകങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിൽ വിദഗ്ധനായ ഒരു കവിയായിരുന്നു സർസകവി ഇരുവന്നാട്ടു കെ.സി.നാരായണൻ നമ്പ്യാർ. ശ്രീ പരമേശ്വരൻ സ്വന്തം തലമുടി ജടയാക്കിക്കൊട്ടിയത് ക്ഷുരകനെ ആശയിച്ചു മടുത്തിട്ടാണെന്നു നമ്പ്യാർ നിശ്ചയിച്ചു. ഭഗവാൻ ആനന്ദത്താൽ ഉടയാട്ടയാക്കിയത് ശരിക്കു ജോലിനിർവ്വഹിക്കാനു നിയന്ത്രണ വെള്ളുതേട്ടെനപ്പേടിച്ചിട്ടല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിത്യക്ഷുരത്തിനായി ക്ഷുരകനെ ഭേദം
ചെയ്യുമ്പാൻ വയ്ക്കേയെന്നാൽ
പ്രത്യുക്ഷത്തിൽ ഗ്രിഗൻ തലമുടി ജടയാൽ
കെട്ടിനാ, നൊട്ടുകൊള്ളാം;
കൃത്യം തെള്ളും ശ്രഹിക്കാത്താരു വികടവെള്ളു-
തേടെനെ പ്ലേറിയാലോ
സത്യം ശക്തിസ്വരൂപൻ, ശ്രിവശിവ, കരിതൻ
തോലഹോ ചേലയാകൻ? ⁷³

മദ്യപാനാസക്തനായ ബലഭദ്രരാമൻ നാരദമഹർഷിയെക്കണ്ണ പ്ലോൾ ഏതോ പെണ്ണാണെന്നു തെറ്റിഡിച്ചിട്ടു കെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ ചെന്നതായിപ്പറഞ്ഞ് ബലഭദ്രൻ്റെ തലയക്കു പിടിച്ച "മത്തി"നെ വദിക്കുന്നതായി ഒരു മുക്തകന്തിന്റെ നമ്പ്യാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

വാടിടും മുവമെന്തിനാണു മുടിയാൽ
മുടുന്നു മുഗ്യേ ക്ഷണം,
വാടി, കൊങ്ക മറച്ചുവെച്ചതു വെളി-
ചുത്താക്കുകേന്നോതവേ,
ഓടി നാരദനെക്കില്ലും ദ്രുതമന-
ണ്ണാലിംഗനം ചെയ്യുമാ-
രാടിടും ബലഭദ്രമദ്യലഹരി-
മത്തിന്റെ സന്തേ, തതാഴാം. ⁷⁴

വുക്ഷശാവയിൽ കയറിക്കിടക്കുമ്പോൾ ഒരു വേദന്റെ അസ്ത്രം കൊണ്ടു മുറിവേറ്റാണല്ലോ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ദിവംഗതനായത്. സ്വന്തം ബന്ധുക്കളുടെ കൊള്ളളരുതായ്മകൾ കണ്ണ് മനസ്സുമടുത്ത് തുണ്ടിച്ചാകാനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം മരഞ്ഞിൽ കയറിയതെന്നു സുചിപ്പിക്കുന്നു ഭക്തകവിയായ വി.കെ. മോവിനൻ നായർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ശ്രോകത്തിൽ.

⁷³ രാജാ.കെ.കെ. ഭാഷിമുക്തകങ്ങൾ

⁷⁴ രാജാ.കെ.കെ, ഭാഷാമുക്തകങ്ങൾ

ചുട്ടും പുവിനു ശന്തംകുടുമ്പിരുപേര്
 ഭാരങ്ങൾ; കളളും കുടി-
 ച്ചാട്ടും ജ്യോഷം; നൃശനു കാട്ടിലവയും
 ബന്ധുക്കളും തോഴരും;
 കുട്ടും പെൺകൊതിയാൽ പരഞ്ഞേ തടവിൽ
 പാർത്തെതാരു പഴത്രൻ; ഹരേ
 വേടൻ തൻ കണ ശാഖിയിൽ തവ ശവം
 തുണ്ണാതെ രക്ഷിച്ചതോ? ⁷⁵

ദേവതകളെയും അവതാരമുർത്തികളെയും നർമ്മാഡ വനയുടെ
 ലാഘവത്തോടെ ഏകകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഇത്തരം പദ്യങ്ങൾ കെതിയുടെ
 മറവിൽ ഫലിതം വിളവുന്നതിനുദേശിച്ചു രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ്.

ഉപഹാസമുക്തകസബ്യത്തിലെ ഒരു വിഭാഗം, നിപുണകവികൾ
 അവർക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത വ്യക്തികളെ അധികേഷപിക്കാനായിട്ടുണ്ടാക്കിയ
 പരിഹാസയ്യോകങ്ങളാണ്. ഒരു ക്ഷുദ്രകവിയോടു വെണ്മണി മഹൻ
 പറഞ്ഞ "എനേ വിസ്മയ - മെതുമില്ലുകവിതാസാമർമ്മമെന്നാൽ...." എന്ന
 യ്യോകത്തിലെ കടപ്പമേറിയ വാക്കുകൾ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. പുത്രൻ്റെ
 ക്ഷുദ്രകവിതകളാൽ ജനങ്ങളെ പിഡിപ്പിച്ചു കൊള്ളാമെന്ന് ശ്രദ്ധകാലത്ത്
 മാതാവു നേർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നോ എന്നാണ് വെണ്മണി ചോദിച്ചത്.
 തികച്ചും നിർദ്ദയമാണ് ഈ പരിഹാസം. വിരുപനും വിപുലാകാരനുമായ
 കുറലക്കാട്ട നമ്പ്യതിരി എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണനെനക്കുറിച്ച് "ബക്കോ തസ്യ
 മകനോ?" എന്നുള്ള സന്ദേഹം പ്രകടപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വെണ്മണി മഹൻ
 രചിച്ച യ്യോകവും ഈ മാതൃകയിലുള്ളതുതനെ.

തുറും കണ്ണും, തുംഗസ്തനികളുടെ ശർഭങ്ങളുണ്ടി-
 പ്പറും ചണ്ണംകേംക്രസ്റ്റനവും മടവും, വടക്കുവവും,
 കരിതൊന്ത്രും, ഏകപ്പുസ്തകവുമിടചേരുന്നാരുവനീ
 വരും പൊന്തുൻ, കുമതി, ബക്കോ തസ്യമകനോ? ⁷⁶

വെണ്മണി മഹൻ്റെ ഭാതാവായ കുണ്ഠിക്കുട്ടൻ തസ്യരാൻ വെണ്മണിയെപ്പോലെ പരപരിഹാസത്തപരനായിരുന്നില്ല. ഏകില്ലും, തസ്യരാൻ
 ഏതോ ഒരു 'നാണ്യ'വിനെനക്കുറിച്ചുള്ളതിയ പ്രസിദ്ധമായ ഈ യ്യോകം
 രൂക്ഷമായ പരിഹാസംകൊണ്ട് കല്പുഷമായിരിക്കുന്നു.

തോണിപ്പുള്ളയ്ക്കു തുല്യം കുടവയറു, മഹോ
 പർപ്പടപ്പുല്ലിനേറം

⁷⁵ ശോഖിന്നുന്നനായർ വി.കെ. അവർദ്ദ്ധപ്പാതി.

⁷⁶ നാരായണൻ റൈവാളി, എയിറ്റർ, വെണ്മണികൃതികൾ

നാണ്യം നല്കുന്ന ചപ്പക്കുടുമയു, മിളിയും,
തോല്പരുടം പോലെ മെയ്യും,
കാണ്യും നേരത്തറപ്പാനിവ പല വിഭവം
ചേർത്തു തക്കിപ്പുച്ചീ
നാണ്യുനെന്തിരിൽ കണ്ഞജാസനന്തിസരസൻ
നമ്മെഴ്തീരത്തെത്തല്ല. ⁷⁷

ഇത്തരം പദ്യങ്ങളിലെ പരിഹാസം രൂക്ഷതരമായി ഭാവുകൾക്കു
തോന്തുമെകില്ലും സൈകരങ്ങളായ കവനകൃതികളാണിവ എന്ന് അംഗീ
കരിക്കാതെ വയ്ക്കുന്നു.

വ്യക്തിപരമായ അധികേഷപത്രിന്റെ കറവുരജാതെ സമുഹജീവി
തത്തിലെ പലതരം വൈകല്യങ്ങളെ നന്ദിബോധയത്തോടെ പരിഹസിക്കു
കമാത്രം ചെയ്യുന്ന ചെനകളാണ് മികച്ച ഉപഹാസമുക്തകങ്ങൾ. വി.കെ.
ഗോവിന്ദൻ നായരുടെ 'മുത്തുകൾ' എന്ന മുക്തകസമാഹാരത്തിലുള്ള
പല ശ്രോകങ്ങളും ഇങ്ങനെയുള്ള നിർമലപാസത്തിന് ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.
ആഫീസ് ജോലിക്ക് സുന്ദരിമാർ വന്നെന്തിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ പുരുഷ
ശാർക്കുണ്ഡായ സ്വാവദേശങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ശ്രോകം നോക്കുക:

നിത്യക്ഷൗരകലാഭിരാമചിബുകം
വെണ്ണപൗധരാർന്നു; ചലഞ്ഞ
ചിത്രം നോക്കി വരച്ചു മീശ പലരും;
മാനേജർ ബുഷ്ടകോട്ടിലായ്;
പുത്രൻ സംസ്കൃതി വാക്കിലും നടയിലും
പ്രത്യക്ഷമായ്; ലേഡിമാ -
രുദ്ര്യാഗത്തിനു വന്ന മുലമുളവാ-
യാഫീസിന്തല്ലുകൾ. ⁷⁸

ഇവിടെ ആരോടുമുള്ള വിദേശത്തിന്റെ ലാണ്ട്ചനപോലുമില്ല.
സാമാന്യമായ പുരുഷസ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു ഭാർബല്യത്തക്കുറിച്ചുള്ള
അനുതാപസമമനവിതമായ ഉപഹാസം മാത്രം. വാക്കച്ചാർത്തു തൊഴാനായി
പാടുപെട്ട "വല്ലവള്ളവും" ശുരൂവായുരപ്പിന്റെ മുന്നിലെത്തുനോഫേക്കും,
അസ്വലം "മഹിളാ മാണിക്യമാലാഞ്ചിത" മായിക്കണ്ണിട്ട് "മനസ്സോടുനു
വല്ലേടവും" എന്ന അതേമാപഹാസം നന്ദിബോധയത്തോടുകൂടിയ മനുഷ്യ
സ്വാവചിത്രീകരണത്തിന്റെ ഉദാത്തമായുള്ള കയാൺ.

⁷⁷ കുണ്ഠിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ

⁷⁸ ഗോവിന്ദൻ നായർ വി.കെ. മുത്തുകൾ

വാക്കുചാർത്തിനു വല്ലവള്ളവുമുണ്ട്-
 എന്തും പൊഴയ് ക്കപ്പലം
 മാകന്നാഗുഗമാനദണ്ഡമഹിളാ-
 മാണിക്യമാലാഖിതം
 വാക്കുമുദ്രുമെമ്മുരെമ്മുലുസു-
     പൊബലേൻ്റെ ഗോപീജന-
 ശ്രീകമ്രസ്തനകുകുമാക്കിത മന-
     സ്സാടുനു വള്ളടവും.

ഏവുർ പരമേശവരൻ്റെ മുക്തകങ്ങളിലും സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ
 പൊഞ്ചപ്പങ്ങളെളുകുറിച്ചുള്ള പരിഹാസമാണു മുനിട്ടു നിൽക്കുന്നത്.

സ്വർഘല്ലിരൂപാരു കാരുവേണ; മിനിയും
     പോണി വേണ; മല്ലുക്കിലും
 വേണം പ്രീഡി; ഇതു നല്ല പോലെ വെളിയിൽ
     കാണുംവിധം വെയ്ക്കേണം;
 പിന്ന ദീ.വി. ദയാരെള്ള, മായതു ശരിപ്പ-
     പോറിൻ; പണിക്കായിനിസ്-
 സർവരെൻ്റാനു; കുരച്ചുകൊണ്ടു കുതറി-
     ച്ചടുനോരഞ്ഞേഷ്യനും [”]

ഒസരജീവിതത്തിന് അമാർത്ഥത്തിൽ അത്യാവശ്യമായ വസ്തു
 കൾ സ്വായത്തമാക്കുന്നതിനേക്കാൾ പൊതുജനങ്ങളുടെ മുനിൽ ആശ്യ
 മന്ത്ര പ്രദർശിപ്പിക്കാനായുള്ള ആധാർവരവസ്തുകൾ ശേഖരിക്കുന്ന
 തിനും നിരത്തിക്കാണിക്കുന്നതിനുമാണ് നഗരവാസികൾ ഒന്തുകുറം
 പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് ഏന്നുള്ള സാമുഹികയാമാത്യമാണ് കവി ഇവിടെ
 വിശദമാക്കുന്നത്. ഏവുർഭേണ്ടു മരുരു മുക്തകം നോക്കുക.

തട്ടിപ്പില്ലാതെ ജീവിക്കുക വിഷമമഹോ
     സിറിയിൽ; കാമ്യവേഷം
 കെട്ടിപ്പോകേണ; മെന്നാല്ലാരു കുറിമുറിയൻ
     ഭാഷ - തിംഗ്രീഷു- വേണം;
 ഒട്ടരെക്കഷ്ടമാണൈക്കിലുമൊരു ചെറുകാർ
     കുടിവേണം; ചിലപ്പോ-
 എജാടെക്കല്ലാം 'വിട്ടിടാനും' മടിയരു; തിതുമ-
     ടാകിലോ മാനുനാകും. [”]

അന്തല്ലും ("സ്വർഘന്") മാനുതയും നേടാൻ വേണ്ടി പരിഷ്കാര
 പ്രിയരാർ കാട്ടിക്കുട്ടുന ഗോഷ്ഠികളാണ് ഏവുർഭേണ്ടു മുക്തകങ്ങളിലെ
 മുവ്യപ്രമേയം.

[”] പരമേശരൻ, ഏവുർ, മോദേൻ മുക്തകങ്ങൾ

[”] അതെ പ്രസ്തരകം

തുളസീവന്തിന്റെ മുക്തകമാലയിലെ ഉപഹാസപടവത്തിലുള്ള
എല്ലാ ശ്രദ്ധക്കങ്ങളും സമുദ്ഭായപടലം ചാട്ടുക്കതിപടലം എന്നിവയിൽപ്പെട്ട്
ചിലശ്രദ്ധക്കങ്ങളും നർമരസംഗ്രഹിതങ്ങളാണ്. ജാടയും കൗശലവും അഭി
നയവും കൊണ്ട് പൊതുജനങ്ങളെ കബളിപ്പിച്ചു കാലക്കേഷപം നടത്തുന്ന
രാഷ്ട്രീയക്കാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ശ്രദ്ധകം നോക്കുക:

ശ്രീലത്യം തേച്ച പൊളളച്ചിരി, പരചയമ-
ട്രാരോടും, വൈളളവേഷം,
ജാലത്തേൻ വാക്കു, കൈയിൽ ഡയറി, തിതോരു രാഷ്ട്രീയനേതാവു നുനം;
കാലത്തേ തന്ന നേതാവിനെ വഴിയിലപ്പോ
കാൺകിൽ - ദിഷ്ടം തട്ടുക്കാൻ
മേലഭ്രതെ - സഹവ്യമനേയ്ക്കെല്ല മരിയു, മ-
നാഷ്ടിയും കഷ്ടിയാകുര. ⁸¹

വഴിയിൽ വെച്ച് രാവിലെ രാഷ്ട്രീയനേതാവിനെ ശകുനം കാണാ
ന്നിടയായാൽ അനേൻ ദിവസത്തെ ആഹാരം മുട്ടിപ്പോകും എന്നാണ് പരി
ഹാസചതുരനായ കവി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. അത്യന്നാധനിക ചിത്ര
കാരണാർ യാത്താരു ചേലും ചന്തവുമില്ലാതെ കൃാൺവാനിൽ ചായം
തേച്ചു പിടിപ്പിച്ചു സൃഷ്ടിക്കുന്ന വൈക്കുതങ്ങളുക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ശ്രദ്ധകം
നോക്കുക.

അല്ലപ്പെന്താരു കുന്നമാണിതു? മഴ-
ക്കാറോ, മരകുട്ടമോ,
മല്ലപ്പോർക്കളുമോ, വിതച്ച നിലമോ;
പൊന്തുന നീരാവിയോ,
മുള്ളപ്പുവനമോ, നിഭാലാറിനമോ,
നീർപ്പായലോ, കായലോ?
വല്ലച്ചാതിയറിഞ്ഞു ചൊല്ലുകിതു മ-
ററന്താണ്ടു കുന്താണ്ടമോ? ⁸²

" തുളസീവനം, മുക്തകമാല

" തുളസീവനം, മുക്തകമാല

വ്യക്തമായ ധാതരാരു ആകൃതിയും ചരായയും ജനിക്കാത്ത രീതിയിൽ കുറെ വർണ്ണങ്ങൾ കൂടാൻവാസിൽ തേച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതു കാണും സോൾ, അത് “മഴക്കാരോ മരകുട്ടമോ മല്ലപ്പോർക്കളുമോ” എന്നല്ലാം സന്ദേഹിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റു വഴിയില്ലല്ലോ. ആധുനിക കലാകാരന്മാരുടെ കപടസൂഷ്മികളെ ഈതു ഭംഗിയായി തുറന്നു കാണിക്കുന്ന ഒരു പദ്ധതം മലയാളത്തിൽ വേറേ കണ്ടിട്ടില്ല.

സൊബാസൈറ്റി ലേഡിയായി ചമണ്ടുനടക്കുന്ന നാടൻ മദാമുദയ കുറിച്ചുള്ള ഈ ശ്രോകം എത്ര ഫലിതസ്വന്മായിരിക്കുന്നു എന്നു ശ്രദ്ധിക്കുക

ഭാഷയ്ക്കാംഗ്രേയഗന്യം, സ്തതനവടിവു തെളി-
ച്ചുട്ടു കക്ഷങ്ങൾ കാട്ടും
വേഷത്തിൻ പുച്ചു, നോട്ടം നടപടിയിവയിൽ
ശീമമട്ടും പകിട്ടും,
യോഷകുട്ടത്തിനീ ഞാൻ വലിയൊരു നിധിയെ-
നുള്ള ഭേദം - ഇത്തമോരോ
ഭോഷത്രം വായ്‌ച്ചുവാഴും പുരജനവഹിതേ,
ലേഡിയോ കേഡിയോ നീ? ¹³

ജനങ്ങൾക്കല്ലാം ബഹുമാന്യായ ‘ലേഡി’യായിത്തീരാൻ വേണ്ടി വിചിത്രവേഷങ്ങൾ കെട്ടിയൊരുങ്ങുന്ന നാടൻ മദാമു നാട്ടുകാർ വെറുകുന്ന ‘കേഡി’യായിത്തീരുകമാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ള സുചന എത്ര രസകരമായിരിക്കുന്നു!

പകയും പരദേശവും പ്രകടമാക്കുന്ന ശ്രോകങ്ങൾതീരെയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടുതെക്കില്ലും, മനുഷ്യരാശിയുടെ ചെറിയ പൊങ്ങച്ചുങ്ങലെയും മുഖത്രഞ്ഞെല്ലയും അനുതാപപൂർവ്വം നോക്കിക്കണ്ണ് ഉള്ളിച്ചിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്ന, നിർമലമായ നർമം നിറഞ്ഞ, രചനകളാണ് മലയാളത്തിലെ ഉപഹാസമുക്തകവിഭാഗത്തിൽ ഭൂതിഭാഗവും എന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

¹³ തുളസീവനം, മുക്തകമാല

അച്ചൻ ആനപ്പുറത്തായിരുന്നോ?

എ.എ. സചീവൻ

യീരക്കാരുടെ, ആദർശഗുഖരുടെ, ഗുരുതവവും സന്നഹവും ഉള്ള വരുടെ, നല്ലവരുടെ, ത്യാഗികളുടെ, വിപ്പവകാരികളുടെയെങ്കെ തലമുറ വേരറ്റുപോയി എന്ന മുറിജി നമ്മുടെ വർത്തമാനകാല ധാമാർമ്മങ്ങൾഒപ്പുടെനു. കാട്ടും പച്ചയും, തോട്ടും പുവും കിളിയും, ആതിരയും കണികക്കാനയും, പുള്ളുവരൽയും പാണക്കുള്ളയും പാട്ടും തുടങ്ങി, ഓൺ ക്കാലം അപ്പാടെ കൊഴിഞ്ഞാപോരെയൻ സാംസ്കാരിക നായകരാർ വിശ്വാസിൽ പ്രതികളുടെ പുറന്നിരെയ കണ്ണിരെലിപ്പിക്കുകയാണ്. ചവ റയിൽ ഇപ്പോൾ നമകളോന്നും ബാക്കിയില്ലെന്ന് ഓ.എൻ.വി. കടമനാട്ട് തീരേയില്ലെന്ന് കെ.ജി. ശക്രപ്പിള്ളി. ഐ.ടി.യും, തിക്കോട്ടിയനും, സുഗ തകുമാർയും അക്കിതവും തുടങ്ങി, പേനയെടുത്തവരും പ്രസംഗിച്ച് വരും ഒരുപോലെ സകടപ്പെടുന്നത് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ നല്ലകാലത്തെക്കു നിച്ചാണ്. 'രുക്കാലത്ത് തുകാകരു മുതൽ കൊച്ചിത്തുറമുഖവംവരെയുള്ള പാത പഴഞ്ചാല്ലുപോലെ നാട്ടുവെളിച്ചം നിരഞ്ഞതായിരുന്നു എന്നും, നേർവരപോലെ വിശ്വാസം നിരഞ്ഞതായിരുന്നു എന്നും, ഈ അങ്ങനെ യല്ല എന്നും ആണയിട്ടുറപ്പിക്കാനാണ് ഇവരെങ്കെ പലതരത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. അഴിമതിക്കാരും കൈക്കുലിക്കാരും മാത്രമേ പൊതുരംഗ തന്മുള്ള എന്ന് വാദിച്ചുറപ്പിക്കുന്നതും, പഴയകാല നമയിൽ ചാരിനിനു കൊണ്ടുതന്നെ. ചുരുക്കത്തിൽ, കറുപ്പിൽക്കു തത്ത്വശാസ്ത്രം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക അവവോധം ഇടം, കണ്ണടത്തുന്നത്. 'ഉറിക്കാനിരിക്കുന്ന 'പുലരിയെ'കുറിച്ചോ 'ചുവന്ന പ്രഭാതത്തെ'കുറിച്ചോ സപ്പനം കാണാൻ ഇന്ന് തീവ്വിപ്പുവകാരികൾക്കുപോല്ലും കഴിയുന്നില്ല.

അമാർത്ഥത്തിൽ, പുതിയ തലമുറ ഇങ്ങനെ വഴിപിഴച്ചവരാണോ? ആയിരക്കണക്കിനു സംവത്സരങ്ങൾ മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ചരിത്രത്തിൽ മഹാപ്രയാണത്തിനിടയിൽ ശാപം കിട്ടിയ ഒരിട വേളയാണോ നമ്മുടെ വർത്തമാനം? അതോ മനുഷ്യവംശം ഇന്നോളം സഖ്യത്തിലും നമയിൽ നിന്ന് തിരുത്തിലേയ്ക്കോ?

ഈശ്വരദത്തമായ എല്ലാ അറിവുകളും നമകളും സഖ്യത്തിലും ഒരു സുവർണ്ണ ഭൂതകാലം! അപചയങ്ങൾ സംഭവിച്ച് ഒരുക്കം പ്രളയത്തിൽ നശിക്കുന്ന ഭാവി. ഇതാണ് പൊതുവെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മതകേ ദ്രോതമായ കാഴ്ചപ്പാട്; കാടത്തത്തിൽ നിന്ന് സാംസ്കാരത്തിലേയ്ക്കുള്ള മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പ്രധാനചരിത്രം അവതരിപ്പിച്ചപോൾ ഡാർവിൻ

തിരുത്തിയത് ഈ മതബോധത്തെനാണ്. ഈ വികാസത്തിന്റെ, വളർച്ച യുടെ വഴികൾ ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് കണ്ടെടുത്താണ് നാജൈയക്കുറിച്ച് സ്വപ്നം കാണാൻ മാർക്കസിസം തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തെ ഉണർത്തിയത്. ഇതിൽ ഏത് ചിന്താധാരയാണ് നമ്മുടെ പിൻബലം എന്നത് മുഖ്യ പ്രശ്നമാണ്. ഇന്നയ്ക്കും ഭക്ഷണത്തിനും വേണ്ടി നായാടിയും പോരാടിയും ചതുരം കൊന്നും, മുഹസമാനമായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയ മനുഷ്യവംശം ചരിത്രത്തിലുടെ മുന്നേറിയത് നമ്മുടെ പാതയിലാണ് എന്ന് നാം കരുതുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്കു മുമ്പിലുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് തലമുറമാത്രം വഴിതെറിപ്പോകാൻ ഇടയില്ല. അതല്ല, എല്ലാ അർമ്മതിലും പുർണ്ണനായ, സർവ വിജ്ഞാനങ്ങളും തികഞ്ഞ, ഉത്തമനായ മനുഷ്യനെന്നയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് പ്രജയത്തിലേയ്ക്കും സർവനാശത്തിലേയ്ക്കും വീഴുകയാണ് മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ വിധിയെങ്കിൽ, കരുപ്പിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രം ശരിയാണെന്ന് നാം അംഗീകരിക്കേണ്ടിയും വരും.

ഇടത്തും വലത്തുമായി, തീവ്ര-മധ്യ-താരസമായി വരിശകൾ പാടിപ്പിച്ച എല്ലാ വിഭാഗം ചിന്തകരും "പുതിയ തലമുറ വഴിപിഴച്ചു" എന്ന ദ്രോക്കാര്യത്തിൽ യോജിക്കുന്നു എന്നതാണ് അതുകൊരം! ഒരുപക്ഷേ, ഇക്കാലത്ത് തീവ്രവിസ്തൃവകാരികൾതോട് തനി യാമാസ്ഥിതികനാർക്കുവരെ യോജിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരേരെയാരു പ്രശ്നവും ഇതായിരിക്കും.

ഇതെന്നെന്ന നമകൾ നിറങ്ങ ഒരു 'ഭൂതകാലം' ഏതായിരുന്നു എന്ന ചരിത്രത്തിൽ അന്വേഷിക്കുവേണ്ടാണ്, ഈ കള്ളെകരച്ചിലിന്റെ കള്ളി വെളിച്ചത്താവുക. നാല്പ്പത്തേബോ, അൻപതോ വയസ്സായവർപോലും വിലപിക്കുന്നത് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ നല്ലകാലത്തെ ഓർത്താണ്. ഇവർക്ക് അന്വേഷാ പത്രോ വയസ്സായിരുന്നപ്പോൾ, ഇവരുടെ അംഗും മുത്തച്ചുനും, മുത്തഴീയും ഇതുപോലെ വിലപിച്ചതാണ് - പൊയ്ക്കപ്പായ നല്ല കാലത്തെക്കുറിച്ച്! അന്ന് ആ കാരണവന്നാരെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്ന മുരാച്ചികളെന്നും, പഴങ്ങുന്നരെനും തജ്ജിപ്പിത്തെ വിസ്തൃവകാരികൾക്ക് ഇപ്പോൾ അൻപതു കഴിഞ്ഞു. 'വിസ്തൃവകാരികൾ' ഇപ്പോൾ പരിയുന്നതാകട്ട, പണ്ട് 'മുരാച്ചി'കളായ കാരണവന്നാർ പറഞ്ഞ അന്തേ കാര്യം! എന്നിട്ടും അന്നത്തെ വിസ്തൃവകാരികൾ ഇന്നും വിസ്തൃവകാരികൾ തന്നെ! അൻപതു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഇന്നത്തെ കുട്ടികളും നെന്നവിർപ്പിട്ടു കരയും, നഷ്ടപ്പെട്ട നല്ലകാലത്തെക്കുറിച്ച്. ഒരു തലമുറ നഷ്ടസ്വഭാഗ്യങ്ങളേറ്റത് കല്ലീരോഴുക്കുന്ന അതേകാലത്ത് ജീവിച്ചുകൊണ്ട്, മറ്റാരു തലമുറ അവരുടെ 'നല്ലകാലം' ആണേലാപിക്കുകയാണെന്നാൽമാം. അതവർ തിരിച്ചറിയുന്നത് ഒരുപക്ഷേ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷമാവാം. അപ്പോൾ, നഷ്ടപ്പെടുന്നത് നമ്മുടെ ചെറുപ്പമാണ് എന്നുവരുന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ട കുട്ടി

കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള 'വ്യഖവിലാപ' അങ്ങാൻ തലമുറയാകെ വഴിപിഴച്ചു എന്ന കരശിലിനു പിരിക്കിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ആശയരൂപത്തെക്കരണ തതിൽ വ്യഖയാർ അമിതസാധിനും ചെലുത്തുനു സമുഹമാണ് ഈ കേരളിയൻ്റെ എന്നതിനാൽ ഈ വ്യഖവിലാപങ്ങൾ കാലത്തിന്റെതും സമുഹത്തിന്റെതുമായി മൊഴിമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, പുകൾ ഒഴിഞ്ഞു, പുകാലം കാണാനുള്ള കണ്ണാണ് നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്നത്. മുക്കു ദ്രിയും തുന്പയും നമ്മുടെ പദവിൽ ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. നമ്മുടെ വ്യഖ നയ നങ്ങൾക്ക് അതു കാണാനുള്ള കുട്ടിത്തമില്ല എന്നു മാത്രം. കണ്ണിൽ നക്ഷ ത്രഞ്ചള്ളുള്ള പുതിയെയാരു തലമുറ ഈ പുക്കളെ കാണുന്നുണ്ട്. അവർക്കു പക്ഷേ, വിശ്വശാൽപ്പതികളിൽ ലേവനം എഴുതാൻ കഴിയില്ല. അതിനു പ്രാപ്തിനേട്ടേണ്ടുമേയ്ക്കും അവരുടെ കണ്ണുകളും നരച്ചിരിക്കും!

നേർവരപോലെ വിശ്വാസം നിറഞ്ഞതും പഴഞ്ഞാല്ലു പോലെ നാട്ടു വെളിച്ചം പരന്നതുമായ വഴികൾ ഒരുക്കാലത്തും, ഒരുദേശത്തും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതാണ് നേര്. മരിച്ചുപോയ മനുഷ്യൻ്റെയും കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തിന്റെയും തിരകൾ നാം കുഴിച്ചുമുട്ടുകയാണ്. അങ്ങനെ മിനുസപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്ന പരിവേഷം മാത്രമാണ് "പൊയ്യേരായ നല്ല കാലം" എന്ന സകലപാ. ഈ പരിവേഷം മാറ്റിവെച്ച് യാമാർമ്മയെന്ന ഏതാട്ടേണ്ടി മനസ്സിലാക്കും, മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പ്രയാണം വെള്ള പ്രിൽനിന്ന് കരുപ്പിലേയ്ക്കല്ലോ, മരിച്ചാണെന്ന്. വയറുനിന്നും ഭക്ഷണം, അക്ഷരം, ചികിത്സ, സാംസ്കാരിക രംഗത്ത് ഇടപെടാൻ അവസരം എന്നിങ്ങനെ ഒരുക്കാലത്ത് സമുഹത്തിൽ വളരെക്കുറിച്ച് ഭാഗ്യശാലികൾക്കു മാത്രം ലഭിച്ചിരുന്ന സഹാഗ്രാംങ്ങൾ ഈന്ന് ജനസാമാന്യത്തിന് കയ്യെത്തി ചൂൽ തൊടാവുന്ന അകലത്തിലെക്കില്ലും ആയിട്ടുണ്ട്.

ശരിയാണ്. നാലുകെട്ടും, പടിപ്പുരയും, കാണ്ണുത്താത്ത പാടങ്ങളും, കാഴ്ചക്കുലകളും, ഉപ്പുമാങ്ങരെണിയും, കളത്തിൽ കുമിഞ്ഞുകൂടിയ നെൽക്കുവാരവും നഷ്ടമായിട്ടുണ്ട്. ആർക്കാണ് നഷ്ടപ്പെട്ടത് എന്ന് വ്യക്ത മാക്കാതെയാണ് നമ്മളിപ്പോൾ നഷ്ടത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നത്. പാണനും പുള്ളിള്ളാനും തിരാട്ടുനിരങ്ങി കൊട്ടിപ്പാടി നടന്നത് തന്റെ ജോടോ, പാടിനോടോ ഉള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടായിരുന്നില്ല, പട്ടിണി കൊണ്ടായിരുന്നു. ഈന്ന് അങ്ങനെ പാടി നടക്കാൻ ഏറെപ്പേരെയൊന്നും കിട്ടില്ല. കാരണം, ഏത് കുലിപ്പണിക്കാരനും നുറുരുപ അന്തര്ലായി വീടിൽക്കാണ്ഡുപോകാവുന്ന സാഹചര്യം സമുഹത്തിലുണ്ട്. പാണ പൂട്ടും പുള്ളിവപ്പാട്ടും സംരക്ഷിക്കലാണ് പ്രശ്നമെങ്കിൽ അതിന് വഴി വേഗ നോക്കേണ്ടിവരും.

കാളനും, ഓലനും, അവിയലും, അടപെമ്മമനും, പഴംനുറുക്കും, ഓൺ കോടിയും, ഉള്ളതാൽപ്പാടും, തിരുവാതിരകളിയുംകൊണ്ട് സർബക്രാന്തെന്തെ നല്ലകാലം കേരളിയ ജനസാമാന്യത്വിന്റെ ഭൂതകാലമല്ല! ഇനി അമവാ, അവരുടെ സ്മരണയിൽ അത്തരം ഒരു കാലത്തെ കുറിച്ചുള്ള അറിവു ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽത്തെനെ, തനിക്കും തന്റെ വീട്ടുകാർക്കും നിഷ്പയികപ്പെട്ടതിന്റെ പകയാണ് അവ മനസ്സിൽ ഉണ്ടതെന്നെതിര്. ദരികത്തേപോലും ഇത്തരം സംഭാഗ്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കാൻ അവ സരം ലഭിക്കാതെ പുറപോകിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ബഹുഭൂതിപക്ഷം, 'തങ്ങളുടെ ഓൺ കാലം നഷ്ടമായി' എന്ന് ഇപ്പോൾ വിലപിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? സാമ്പത്തികവും, ജാതി-ലിംഗ പരവുമായ പിന്നോക്കാവസ്ഥകാരണം നൃംഖുകളായി അനുഭവിച്ചുകൂടിയ ദുരിതങ്ങളപ്പാടും ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ 'പഴഞ്ചാല്ലുപോലെ നാടുവെളിച്ചും പരന്ന്' പൊന്നാണകാലമായി മാറിയതെങ്ങനെ? സവർബ്ബതിൽ നൃനപക്ഷം മാത്രമായിരുന്ന സമ്പന്നവിഭാഗങ്ങൾക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ട 'സംഭാഗ്യങ്ങൾ' തങ്ങളുടെയും നഷ്ടമായി കേരളിയ ജനസാമാന്യം കണക്കിൽക്കൊള്ളിച്ചതെങ്ങനെ?

സവർബ്ബമേധാവിത്വം ഭാഷയിലും ഭാഷണത്തിലും കൈശണത്തിലും വസ്ത്രത്തിലും കലയിലും സാഹിത്യത്തിലും എന്നുവേണ്ടാണീവിത തതിന്റെ സമസ്തഗീലങ്ങളിലും പ്രയോഗിക്കുന്ന അധികാരമാണ് ഇത്തരം ഒരു തോന്തരലിന് കാരണമാകുന്നത്. 'മലയാളത്തനിമ്', അല്ലെങ്കിൽ 'കേരളത്തനിമ്' എന്ന പേരിൽ കൊണ്ടാടപ്പെട്ടുന്ന ശീലങ്ങൾ മിക്കതും സമ്പന്നവർണ്ണ നൃനപക്ഷത്തിന്റെതാണ്. നാലുകെട്ടും നടുമുറവും, സർബ്ബക്ക്ഷസ്വീകരിക്കുന്ന നേരുത്തും, വള്ളുവനാട്ടിലെ ആധ്യാത്മയും, ഓലനും കാളനും, അവിയലും, പ്രമമനും, കമകളിയും, കർണ്ണാടകസംഗിതവും ഒക്കെയാണ് കേരളത്തനിമ എന്ന് സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, ഇതൊക്കെ നഷ്ടസംഭാഗ്യങളാണ് എന്ന ബോധത്തിലേയ്ക്ക് ഏറെ അകലമില്ല. സ്വന്തം വീട്ടിൽ, അല്ലെങ്കിൽ കുടുംബത്തിൽ, കാരണവന്മാരിൽ എത്ര പേര് ഇള സംഭാഗ്യങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്നു എന്ന ഒരു മറുപോദ്യം ഓരോ കേരളിയനും തന്നോടുതെനെ തിരിച്ചുചോദിച്ചാൽ, ഭൂരിപക്ഷം പേരുക്കും കിട്ടുന്ന ഉത്തരം നമ്മുടെ കണ്ണു തുറപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇതൊക്കെ മോശമാണ് എന്നോ, കേരളത്തിന്റെ ശീലങ്ങളേ ആയിരുന്നില്ലെന്നോ അറിമമാക്കുന്നില്ല. ഇതിനോടൊപ്പുമോ ഇതിനേക്കാൾ മുമ്പോ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടേണ്ടിയിരുന്ന നുറുക്കണക്കിന് വ്യത്യസ്താ ഭിരുചികളും ശീലങ്ങളും, തുപ്പലുപോലും കുട്ടാതെ നമ്മുടെ ഓർമ്മയിൽ നിന്നുപോലും മായ്ചുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ ചിലതുമാത്രം കേരളത്താനിമയായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടുന്നത്. ഇത് യാദുശ്ശികമല്ല. വിയർപ്പു

ശുക്കി പണിയെടുത്തവരുടെ നുറുക്കനക്കിൻ താളങ്ങളും, നാടൻ ഫാട്ടുകളും, നാടോടിശിലവുകളും, നുറുതരം പുഴുക്കും മീൻകുട്ടാനും, അവരുടെ കാവും നേർച്ചയും, തിറയും, കോഴിവെട്ടും, തെറിപ്പാട്ടും, പട്ടണിയും തിണക്കാപ്പാടകലങ്ങളും, അവരുടെ ചാളകളും മുഗതുലുമായ ജീവിതവും, അവരുടെ പോരാട്ടങ്ങളും, യാതനകളും, വിജയവും പരാജയവും എല്ലാകുടി ഉൾച്ചേർന്നതാണ് കേരളത്തനിമെ. ആരുടെ ശിലങ്ങളായാലും ആശ്യശിലങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടതുതന്നെയല്ലോ, എന്ന കേവലയുക്തികൊണ്ട് നമ്മുട്ട് ധാമാർമ്മത്തെ മുടിവെക്കാനാവില്ല. എല്ലാ സഹാഗ്രങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു തലമുറയാണ് പുതിയ തലമുറയെന്ന് ആവർത്തിച്ച് പറഞ്ഞുറപ്പിക്കുവോൾ എല്ലാ സഹാഗ്രങ്ങളും അനുഭവിച്ചവരായിരുന്നു പഴയ തലമുറ എന്ന പച്ചക്കളജ്ഞം നാം പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ്. നുറ്റാണ്ടുകളുടെ അടിച്ചുമർത്തലുകളും, ദുരിതങ്ങളും, അവയ്ക്കെതിരെയുള്ള പോരാട്ടങ്ങളും ക്രൂരമായ പിയനങ്ങളും, ചെറുതുനിൽപ്പും, അങ്ങനെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നും, നമ്മുടെ ഓർമ്മയിൽനിന്നും മാണസുപോകുന്നു. നമ്മുടെ പരമ്പരയിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും ഒരിക്കൽ പോലും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സഹാഗ്രങ്ങളുടെ ഭൂതകാലസമരങ്കൾ വിഞ്ഞകിട്ടുവോൾ, അയവിറക്കലിന്റെ ആലസ്യത്തിലേയ്ക്ക് നാം അറിയാതെ മയങ്ങിവീഴുന്നു.

മുൻഗാമികൾ, കണ്ണികുടിക്കാൻ വകയില്ലാതെ ചട്ടക്കശാസം വലിച്ച് നടക്കിച്ചവരായിരുന്നു എന്ന ധാമാർമ്മത്തിലും എത്രയോ സുന്നരമാണല്ലോ സർവസാഹാഗ്രങ്ങളുടേയും നടുമുറ്റത് ചാരുക്കേണ്ടതിന്റെ നികുന്ന ഒരു മുതുമുത്തേ പ്ലാനു സംപ്രദാനം കാണൽ! ചക്രിക്കുഴിയും പാടത്തെ ചെളിയും വിയർപ്പും നാറുന, വയരോട്ടി, എല്ലും തോലുമായ അമ്മയുടെ സ്ഥാനത്ത്, ഏഴരവെള്ളപ്പിന് എഴുന്നേറ്റ് കൂളിച്ച് കസവുമുണ്ടും നേരുതും ചുറ്റി, ചടനക്കുവരിയിട്ട്, ചിരിച്ചുതോഴുതു നിൽക്കുന്ന ഒരു ‘കാൽപ്പനിക മാതൃരൂപം’ ഓരോ കേരളിയനും കടമെടുത്തിരിക്കുന്നു. എനിട്ട്, ഇതാണ് തന്റെ അമ്മ എന്ന് അവൻ നിരന്തരം കളവുപറയുന്നു. ഇല്ലാത്ത പുർവകാല സ്മരണകളും, പൊയ്യപ്പായ നയകളുടെ പൊയ്ക്ക മകളും ആവാഹിച്ചുറപ്പിക്കുന്നത് കേരളിയൻ്റെ ഇതു കാൽപ്പനിക ജാടയാണ്. പുതിയ തലമുറ വഴിപിഴച്ചുപോയി എന്ന് പുരപ്പുറത്തു കയറി നിന്ന് വിജിച്ചുകുവുന്നത്, പൊയ്ക്കാലിൽ നിൽക്കുന്ന ഇത് “മലയാളത്തെ നിമ”യാണ്. ഇല്ലാത്ത തശ്പിനിനായി ആസനം തപ്പി സായുജ്യമടയുന്ന ഇവർ അറിയുന്നില്ല, ഇവരുടെ അഴ്വൻ ഒരിക്കൽപ്പോലും ആനപ്പുറത്തു കയറിയിട്ടിരുല്ലോ! ചിതയിൽ മാസിസം കടന്നുവരുന്ന പലവഴികളിൽ നന്നാണിത്. കഴിഞ്ഞുപോയ എല്ലാ തിനകളേയും മഹത്വത്തിൽക്കൊണ്ടാണിത്. കഴിഞ്ഞുപോയ എല്ലാ തിനകളേയും മഹത്വത്തിൽക്കൊണ്ടാണിത്.

ഇത്തിളിക്ക് പിടിയിൽ ഒരു മാവ്

പി. നാരായണകുമാർ

പാദപ പുജയോർത്താൽ പെപത്യുക; പുരുട്ടാതി-
ക്കാരനു തേരാവ്; - എൻ്റെ മരത്തെ പ്രാഹിക്കുവാൻ
പ്രവാസം വിശ്വസ്തി ഞാൻ പുജാപുഷ്പപമർപ്പിക്കാൻ
പ്രണമിക്കുവാൻ; - പക്ഷേ കണ്ണില്ലാണുമാ വുക്ഷം.
ഒടുവിൽ കാട്ടിത്തന്നു മുത്തച്ചുൻ - “പേടിക്കേണ്ടി-
തൊളിവിൽക്കഴിയുന്നു; മരിച്ചില്ലതുമുലം
കൊടുംഡികരരണ്ണാ നാടുവാഴുന്നു, ചുറ്റു-
വടിവാൾ വിശിക്കൊണ്ടു മണ്ണിൽ, ആകാശത്തിലും
ഇത്തിളിൽ കാട്ടിൽ, കുളവാഴക്കെട്ടുപാടിൽ, ഇ-
മട്ടിൽ നില്ക്കുകിൽ ആരും കാണില്ല തേരാവിനെ.
മുഷ്കരൻ ഉപദേവിക്കില്ലിത്തിർപ്പുടർപ്പിനെ,
മുന്നാറിയിലെ സ്ഥാപ്യകക്ഷിയായതു മഃലം”.

പൊതിയുമിത്തിർക്കാടിനിടയ്ക്കു കണ്ണൻ എൻ്റെ
വിധിദാതാവാം പുരാതനനെ, തേതമാവിനെ,
ഇത്തിർക്കാടനുവാദം കനിഞ്ഞെകുക മുലം
ഇത്താരിതിനേരം മാവിനടിതൊട്ടുകുപ്പുനോൾ
‘ഇതു നീതികടക്കിഞ്ഞയിത്തിർ - നാം നീക്കാം ചെയ്യാൻ
ഇനി വൈക്കരു’തെന്നായ് എൻ്റെ ധാർമ്മികദ്രോധം.
“അതു പാടില്ലാ കുണ്ണേത, അവർക്കു മരത്തിനേൽ
അവകാശമുണ്ടെന്നും നിയമം മറുപക്ഷം.
ഇത്തിർ ദുഷ്ടനായേക്കാം - എക്കില്ലുമവർ നൃന
പക്ഷമാണോർക്കു - നിംഗൾ വാക്കു പിന്നവലിച്ചുകു”
മുത്തച്ചുനേവം നല്കും മുന്നാറിയിപ്പിൻ പൊരുൾ
എതെ മേൽച്ചിക്കണ്ടിട്ടും വിചിത്രമെനേ തോന്തി.

നീ...

മരൈക്കാൻ. എൻ. നമ്പുതിരി.

ഒഴിവുവേജു; ഒടുങ്ങാത്ത സകട-
ച്ചുഴികൾ; ഓർമ്മതൻ മേശവലിപ്പിൽ നിൻ
നിംഗലൊളിക്കും വിവാഹവിളിക്കുറി!
വരുവതെങ്ങനെ? വന്നിടാതെങ്ങനെ?
വരിക, കൂളിലുടക്കി വലിക്കുന്നു....

കൊടികൾ, വെവദ്യുതദീപങ്ങൾ, പൊൻമൺ-
ക്കുടകൾ - നക്ഷത്ര കല്ല്യാണമണ്ണപം!
കപടമനസ്മിതം കോർത്തചുണ്ടുമായ്
കരഞ്ഞിഞ്ഞു കൃഷണ്ഞു നിലക്കുന്നു ഞാൻ!

കുശലമോതുവാനാവാതെ നെഞ്ഞതെന്താ-
രശനിപാതം കൊതിച്ചിരിക്കുണ്ടോഫും
കരൾ തിരക്കുകയാണു നിൻ സാന്തരം...
കവിത കണ്ണ കിനാക്കാല കുകുമം...

ചമയശ്രോഷം നിറുത്തുന്നു തോഴികൾ
സമയമായ് - നിൻപദങ്ങൾ പുഷ്പിക്കയായ്.....

വരണവേദിയിൽ വാടിയിരിക്കവേ,
ഇടയിട കണ്ണച്ചുവക്കുന്നതെന്തിനോ?
ഹടനിനോക്കുന്നതെന്തിനോ? നിൻ മിചി-
തടവിലെൻ്റെ പ്രസാധം തുളവുന്നു...
(വിഹലമീ വ്യർമ്മദ്വാഹസ്മാശാസം...?)

വിടതരുസവി, വയുകാണമാൻ നിരീ-
വലതുകളിലപര കരസ്പർശം!
അരനിമേഷത്തിൽ നാ, മന്ത്രരാവുന്നു...
അതിർവരദ്യുക, ഉർമപുർണ്ണങ്ങളും...

ബൗദ്ധായനം

മധു അലഫസ്

മുക്തി പമം താണ്ടുന

ഭിക്ഷുവാം പമികരൾ

കല്ലുകൾ

ജലിക്കുന്നു

(എനിലെ

കാവൽവെട്ടം?)

ശുദ്ധോദനരൾ

രാജധാനിയുറങ്ങും രാത്രി

എഴിലംപാലപ്പുവിൻ

ഗന്ധത്തെപ്പുണർന്നപ്പോൾ

നാഗങ്ങളാരായിരും

കൊത്തിയ മുറിവുകൾ

ചീണ്ടാലിക്കുനുനിനിൽ

എങ്ങാടുപോകുന്നു നീ....?

അനേപറ്റുകിടക്കുനോ-

രരയനാത്തെപ്പോലെ

നിന്മുടെ കിനാവുകൾ

പിടണ്ടാടുങ്ങീടുന്നു

നഗരക്കാഴ്ചകളിൽ

പൊട്ടീയകല്ലുകളും

ശരണാര്ഥയവുമായ്

ഭിക്ഷവാങ്ങുന്നു

സത്യം.

ഭിക്ഷാപാത്രവുമായി-

തത്തണ്ടുന

ചിന്താഭാണ്ഡം

ബോധിവുക്കഷ്ടത്തിൽത്തുങ്ങി-

യാടുന

കരിനിശ്ചൽ...

വെറുമൊരു പോഴൻ

നീലസ്വരൂർ മധുസുദനൻ നായർ

എനിക്കുവേണ്ടിയീ
വിരുദ്ധനു ചൊല്ലി-
തല്ലിൽത്തുനീ! പക്ഷേ-
യക്കതു വനപ്പോൾ
വിളസ്യകാരനായ്
വിയർക്കെന്ന വെയിൽ
മുവത്തടിക്കവേ
തിരിച്ചിറങ്ങുവാൻ
വഴിയടഞ്ഞു! എം-
നിലക്കെട്ടുകയ്യിൽ
പിടിപ്പിച്ചതാരെ-
നന്നിത്തു, നീ, ശിഷ്യൻ,
വിളിച്ചവൻ! മഹാ-
വിരുതൻ നീതെന
മെന്നതെ കിന്നരി
ശിരസ്സിലേറ്റിയെ-
നിളകിയാടുവാ-
നൊരുക്കിയീ, നിറം-
പതയും വേളയെ-
നന്നിയാ പോഴൻ എംൻ!

കതകുകള്ളാ-
മടയുന്നു; വിള-
സറയിൽ നിന്നിനി
മടയ്ക്കയേ ഗതി!

ഓർക്കിയ്

തകൾ. പി., എരുളിക്കോട്

സ്ഥാപിക്കുകളുടെ
സങ്കേതപമ്പതിൽ നിന്ന്
കാല്പനികതയുടെ,
സുപന്നലോകം കടന്നത്തിയ
ഓർക്കിയ്,
ആധുനികോത്തരതയുടെ
ടടില്ലിൽ .
പുത്തിരിക്കുന്നു.
എത്രയെത്രയിനങ്ങൾ!
വിവിധവർണ്ണങ്ങളുടെ
വിരുത്ത നൃത്തം;
വിലോഭങ്ങളുടെ അരക്കില്ലം,
കാലഹരണപ്പേട്ട ഇന്ദ്രപദ്മം.
വേനലവുതിയിൽ വറച്ചിയിലിട്ട
മനസ്സ്,
ഓർക്കിയുകളേ പൊതിയുന്നു!
വിശ്വലിയുടെ അശാനിഗീതം..
എൻ്റെ കല്ലുകൾക്ക്;
ആരുടെയെല്ലാം മുഖങ്ങൾ
അവ എനിക്കു തരുന്നു....!
സരദേശിയും വിദേശിയും...
പ്രണയികൾക്ക്
സന്ദേശവാഹക!
മുത്തേഫങ്ങളിൽ
ഇറുവീഴുന്ന കല്ലുനീർത്തുള്ളികൾ;
സീകരിക്കാനും
വിടപറയാനും
ഓർക്കിയുകൾ!

പടയാളികൾക്ക്
അപവിത്രമായ ഓർമകൾ
പ്രതീക്ഷകൾ;
കരിഞ്ഞുപോയ നിന്നവുകൾക്ക്
വിശുദ്ധ പുലരികൾ
ഇതാ നോക്കു,
എൻ്റെ ഓർക്കിയുകൾക്ക്
ശവമണം!
വിത്തും കൈകോട്ടും തേചിപ്പിന പക്ഷി
കരിഞ്ഞ ചിറകുകളുമായി
എൻ്റെ ഓർക്കിയുകളെ
കല്ലീരുകൊണ്ടുനന്ന് കുന്നു!
ഇന്ന് ഓർക്കിയുകൾ
എൻ്റെ വർത്തമാനവരുതി.
ശുശ്ക പ്രണയത്തിന്റെ
തെരുവോരങ്ങളിൽ
ചത്തെതരങ്ങ
ചമയങ്ങൾ!
ഇപ്പോൾ,
എൻ്റെ ഓർക്കിയുകൾ
പേശാക്കേയ്ക്കാണെല
നിശ്ചലപ്രതീകങ്ങൾ!
ഞാൻ,
അകർമ്മന്യതയ്ക്കു മുന്നിലെ
കാവൽക്കാരൻ!

ആകാശങ്ങൾ

പി. വിജയകുമാർ

കാലം പോയതറിഞ്ഞില്ല
 കാര്യം മാറിയതോർത്തില്ല
 ഇന്നീ വഴിതന്നോരത്ത്
 നന്നേപ്പുലരാൻ കാലഞ്ഞ
 എന്നെന്നതെടി നടക്കുമ്പോൾ
 ഞാനും മാറി, അറിഞ്ഞില്ല,

 കടലിൻ വക്കെത്തത്തുനു
 കടലല തല്ലിത്തിരിയുനു
 ചിതമല്ലാത്തതു കേൾക്കുമ്പോൾ
 ചിതരും മനമായ്പെട്ടാരിയുനു

 ഇളവില്ലാത്താരു വഴിയാണീ
 ഇളയിൽ പുല്ലകിപ്പായുനു
 കാണാനുള്ളതു കാണാതെ
 ലോകം മുഴുവൻ കാണുനു

 നേരം പോയതറിഞ്ഞില്ല
 നേരും മാറിയറിഞ്ഞില്ല
 ഇന്നതെത്താം നേരല്ല
 നാളത്തെപ്പുകൾ മെനയുനു
 ഇനും നാളെയുമൊന്തല്ല
 നീയും ഞാനുമതോർത്തില്ല.

 തിരിവിലെ ‘സൈബർമാട’ തതിൽ
 പണയം വച്ചു മനവും നാം.
 തിരിയാത്തത്ര തിരക്കായി
 പറിച്ചു നട്ടു നിന്നവും നാം.
 സപ്പനം കാണും യന്തങ്ങൾ
 ആകാശങ്ങളിൽ മെയുനു.
 വച്ചിപ്പോകും പെരിയാരോ
 ശാസം കിട്ടാതെരിയുനു.

 കാലം തിരിയുവതോർത്തില്ല
 നേരും മാറിയറിഞ്ഞില്ല.

 ഒരു വഴി തന്നോരു ദുരത്തിൽ
 ഒരു താരത്തിൻ വെച്ചതിൽ
 നമ്മയുമെങ്ങോ കളയുനു
 നാമെങ്ങാട്ടോ പോകുനു.

അത്താണി

ഡി. പദ്മാവതി

ഇറക്കും ചുമടെല്ലാം
നിയുംപദം പേരും നിന്മി-
മുതുകിൻ സൗജന്യത്തെ-
പൂർണ്ണാരോർമിക്കുന്നു.
തകർക്കും പേമാരിയിൽ,
പതയ്ക്കും മീനച്ചുടിൽ,
മകരക്കുളിരിൻ
തുളയ്ക്കും കാറിന്യത്തിൽ,
ചുമടും പേറിക്കിത്-
ചൃത്യുന്നോരെയും കാത്തു
ഹൃദയം കല്ലാക്കി നീ
നിൽക്കുന്നുണ്ടപോരാത്രം.
നിനക്കായ് വാദിക്കുവാ-
നാളെ നീ തേടുനീല
നിനക്കായാരും പുര-
സ്കാരങ്ങള്പീല.
ത്യാഗിവരുന്നാരുടെ-
നീണ്ടപേരേറിൽ നിന്മി
പേരുമാരാനും കുറി-
ചീടുവാനൊരുങ്ങുമോ?
ചുമടുതാങ്ങാൻ മാത്രം
പിരുന്നോൻ നീയെന്നോർത്തു
മറന്നു പോകുന്നല്ലോ
നന്തിൽ മാഹാത്മ്യത്തെ.
ഒട്ടാരു നിരാഗയും
നോവുമായ് നിൽക്കും നിനെ
തട്ടിമാറ്റുവാനായി
വീമികൾ കൊതിക്കുന്നു.
ചരക്കുമുതുകേറി-
ലോറികളനായാസം
ചരിക്കുന്നോൾ നിൻ മഹാ-
ത്യാഗമാരോർമിക്കുന്നു!

അവസരവാദി

വിഷ്ണുപ്രസാദ്

ഞാനും അവനും ഒന്നിച്ചാണ്
മലകയറിയത്.
മലമുകളിലെത്തിയപ്പോൾ
അവരെ കാണാനില്ല.
അവരെന്നു കല്ലായി മാറി.
ഞാനും അവനും ഒന്നിച്ചാണ്
കാട്ടിൽ പോയത്.
നടുകാട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ
അവരെ കാണാനില്ല.
അവരെന്നു മരമായി മാറി.
ഞാനും അവനും ഒന്നിച്ചാണ്
പുഴയിലിറങ്ങിയത്.
മുങ്ങിനിവർന്നപ്പോൾ
അവരെ കാണാനില്ല.
അവൻ ജലമായി മാറിയിരുന്നു.
ഞാനവരെ വിളിച്ചു:
'അവസരവാദി....'
അവൻ വിളിക്കേട്ടില്ല.
പക്ഷേ, അവൻ പറയാനുള്ളത്
എനിക്കരിയാമായിരുന്നു:
'അവസരങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ...'"

ഹരി ആനന്ദകുമാർ

രൂപകങ്ങളിൽ ഒരു നദി

അടുക്കിള
ഒരു ചതുരന്തി
പാത്രങ്ങൾ വണ്ണികൾ
സ്പൃശ്യകൾ മത്സ്യങ്ങൾ
ചിരവകൾ ചീകണ്ണികൾ

കരിപിടിച്ചാരി
അട്ടമാണാകാശം
എകിലും
ആത്മാവിന്റെ
ജാലകം തുറക്കുന്നോൾ
ഒരു മേഖലത്തിന്റെ
ചില്ല്
താഴ്ക്ക് വന്ന്
എന്ന തൊട്ടുരുമ്മി.

വാതിൽ;
തിരയടിക്കുന്ന
പുറം കാഴ്ചയുടെ
കലിലേയ്ക്കുള്ള
അഴിമുഖം.

ഓളങ്ങളില്ലാതെ
ഓരങ്ങളില്ലാതെ
ഓർമ്മയായി
പരിഞ്ഞിക്കാതെ
അടുക്കിള
ഒരു ചതുരന്തി.

തറവാട്

കണ്ണിപിഴിഞ്ഞുട്ടത്തെ
നിലാവ് ചുറ്റി
ഇരുശൈപ്പരമ്പിൽ
വെളിച്ചം
അളന്ന്
ചെരിഞ്ഞ്
പരത്തി
മുത്തയ്ക്കി
ചീകരിച്ചിക്കി
നടന്ന്
കണ്ണുമിഴിച്ച്
ഗസ്യം മുഴുവൻ
മച്ചിൽനിന്ന്
വിരിഞ്ഞുവന്നു.
മുറുക്കിച്ചാന്
തെച്ചിക്കുലകൾ
കമ്പറയാൻ തുടങ്ങി
വാവലുതുണ്ടിയ
മോന്തായംപോലെ
ഓർമകൾ
മാറാലപിടിച്ച് കിടന്നു
ധാരണയുടെ
പടവുകൾ നിരീയ
ഇച്ചുനിരഞ്ഞു
തറവാട്ടേല്ലെല്ലു
മുഴുവൻ
കാടുപിടിച്ചു കിടക്കുന്നു.

ഒരുചെറുനാളം

അവിടന്തല്ലെ വാസുദേവൻ

ഒരു ചെറുനാളം വിളങ്ങിട്ടുനുള്ളിൽ
പെരുമഴയത്തും പൊകാതെ,
ചീരകാലാർജിതമനുജസംസ്കാരോ-
ജജാലിതമാകുമൊരെളിയതിനാളം.
കരളിനുള്ളിലെ നിനവിന്റെ തട്ടിൽ
പ്രതിഭതൻ തിരിതലപ്പിലാളുന്നു.
അതുനെതളിയുവാനുത്തിരിനുർജമാ-
ണാടിയിലെള്ളായ് നിറന്തുനിൽക്കുന്നു.
പുകയുയർത്താതെ കരിപരതാതെ
പട്ടതിരിക്കതാതുദിച്ചുനിൽക്കുവാൻ
പണിയാണെന്നാലുമൊരല്പാമെകിലും
പരമജ്യോതിര്ല്ലു ചൊരിന്തുനിന്നാവു!
ഇരുളും ദഹഞ്ചുവും ദുരയും കൈയേറി
കുടികിടപ്പാകൾ നഹൃദയങ്ങൾ
അവയെന്നുമുതിക്കെടുത്താൻവെസുനാ-
തവിട ദിപ്പതമാം മഹനീയദ്യുതി.
പരുത്തദാഖ്യത്തെ തെളിഞ്ഞാരാതെമക്കു-
പരത്രതാലുന്നിപ്പുറത്തുതള്ളുക,
കടുത്തവെരാഗ്യകുരുക്കിനാൽകൈടി
ഞതിച്ചുകൊല്ലുക ദുരയെനിർദ്ദയം.
പണിയാണകിലുമകത്താളിമങ്ങാ-
തനിഗ്രമീനാളം തെളിഞ്ഞുനിന്നാവു!

എന്ന് ചെരുപ്പ്

ഡി. ഹരികുമാർ

അങ്ങനെ	തീരെ നനാക്കാൻ
ആദ്യമായി	പറാത്തവയെ
ഞാനനാരു	മുലയിലുള്ള
ചെരുപ്പു കൂത്തിയെ	പെട്ടിയിലേക്ക്...
ചെന്നുകണ്ണ.	
അത്യാവശ്യമൊന്നും	ടുവിൽ
തോനിയിട്ടല്ല.	എൻ്റെ ഉള്ളമെത്തി.
വീടരുടെ	സഹപാദങ്ങളിൽ
നിർബന്ധം.	മല്ലിനേൻ്റെ തന്നുപ്പ്.
തേൻ ചെരുപ്പിലൂടെ	കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത മനസ്സ്
തള്ളിവിരലുകൾ	കാടുകയറി.
മല്ലിൽത്തൊടുന്നു.	മനുഷ്യാ നീ...
ഓരുയുടെയും	കേരോക്കെ മുറിച്ചുമാറി
മകളുടെയുമൊപ്പം	പുതിയ തുകാലാടിച്ച്
ആഞ്ഞുനടക്കാൻ	മിനുങ്ങുന ചെരുപ്പ്
വിഷമം.	നവോന്നേഷമായിപ്പാതിയവ
ചെരുപ്പുകൂത്തിയുടെ മുന്നിലെ	ചെരുപ്പുകുത്തി;
തിരക്കപ്പോ!	സാറിന്റെ ചെരുപ്പ്
പലപരുവവും, പഴകവും	എറെ പഴഞ്ഞനായി.
വലുപ്പവും, ചെരുപ്പവും,	ഇതിടിനി
സർണ്ണക്കിനരി	കുത്തനേ
വർണ്ണപ്പുഃകൾ	കയറ്റങ്ങൾ കയറരുത്.
വെറുമൊഴുക്കൻ...	വഴുകലിൽ നടക്കരുത്.
ങ്ങു ദുനിയാവു തനെ!	വാഹനങ്ങൾ
തടിയും, മുടിയും	ഓടിപ്പിടിക്കരുത്.
മേടിയുമമർത്തിയും	ഇതിനി പൊട്ടിയാൽ
തിരിച്ചും, മരിച്ചും	ആ പെട്ടിയിലേക്ക്...
എക്സൈക്ലിംഗുകളാൽ	കയറ്റങ്ങൾ കയറാതെ
പരിശോധിച്ച്	നിരത്തുകൾ മുറിക്കാതെ
പശപുരട്ടിയെടിച്ച്	വണ്ണികളിൽ
പോളീഷടിച്ച്	ഓടിക്കയറാതെ,
തിരികെക്കിട്ടുന്നോൾ	ഇനി,
കല്ലിലെ തിളക്കം	സാവധാനം.....

താലബന്നേ ജമഗ്നഹോ

കെ. രാമകൃഷ്ണവാരീയർ

വിദ്യരണ്ടു ശ്രാമദ്ദേശ
സമിതം ജമഗ്നഹം പ്രതി
ഗതോർഹം ബാല്യകാലസ്യ
സ്മൃതിജാഗരണപ്പയാ.

പുരാതനേ ജീർണ്ണശീർണ്ണ
ഗ്രഹേ വസതി കോപിക്ക്,
നഗരേ ഷേവ വർത്തനേ
സർവേ ശൃംഖല മമ.

ദാരാലംബിതതാലസ്യ
വിവർണ്ണം വദനം തദാ
അപശ്യനാം സ്വപ്നഹാലേശം
വിനാപരിചിതം ധമാ.

അയം പിതലതാലോർഭ്യ
കിം നാമ പരിരക്ഷതി?
ഉച്ചിഷ്ടം വല്മഭുക്തസ്യ
പുർവ്വപുണ്യസ്യ കിം ഭവേത?

മുഷകാ ഗസമാർജാരാ
പരോഷ്ണാശ്വ പരസ്പരമ
ഗൃഹവാസാധികാരായ
കദാചിത് കുരുരാഹവമ്.

അഞ്ചറണ ശുഷ്കപത്രാണി
വിതതാനി സമന്തരാ
വൃക്കൈക്ഷർവിമുക്തബാഷ്പാണി
ഗൃഹദ്വിശമിതി ദർശനാർ.

തുളസീവേദികാ യാ മദ്-
വെനസ്യപുരാ സമിതാ
ക്ഷത്യാഃ പ്രതീകോ നൈർമല്യ-
നികേതശ്വ പുരാജവത്.

അദ്യതസ്യാദശാം ദ്യൗഷ്ണാ
പീഡാമനുഭവാമ്യഹിം;
വന്യസസ്യപ്രേരാഹേണ
വേദികാ മലിനികൃതാ.

ജവതി സ്ഥ പുരാ തസ്യാം
സാംസ്കാരിപോ ഭിനം പ്രതി;
തത്സമലം ഹന കാകസ്യ
പുരീഷണാദ്യ പുരിതമ്.

ആബാലാദ്യൈ മച്ചിത്രേ
ദ്യൗശരുപേണ സംസ്ഥിതാഃ
നാനാപാവനസങ്കല്പം
ഭിദ്യനേ ഇതി ഭാതി മേ.

നാഗദേവകുടിരാണാ-
മവന്മാ ശ്രോകദായികാ;
ന പുജാ ക്ഷീരദാനം വാ
ന ഭീപജാലനം തമാ.

നിർമോകാനത്ര സന്ത്യജ്യ
സർപ്പാഃ സർവേ പലായിതാഃ
മമ ഗേഹസ്യസംരക്ഷാ-
ഭാരാത്രേ ലഘുമോചനാഃ

ഉല്പകോ ഗുണ്ടജനം കുര്യാ-
ദത്ര രാത്രൈ മഹീരുഹേ;
ഭിനശഭുത ഭീർഭേപേണ
ക്രന്നേയുഃ ശുനകാസ്തമാ.

ഭൂതപ്രേപത പിശാചാനാം
സംഘ്രഹിക്കുന്ന നിശ്ചി സമാഗ്രതേ
നിർവഹനർത്തനം, ദന്താൻ
ദർശയൻ, വികൃതം ഹസൻ.

ഒഴുഖവേ പ്രേതസംബന്ധം-
കമാം നെനകാം ശ്രൂതാമധ്യാ;
പുനരുജ്ജീവനം പ്രാപ്യ
താമേ ഹൃദിസമുത്ഥിതാം

അന്തർഗ്ഗഹം ദ്രോഷ്മിക്കൻ
ഗവാക്ഷണ വിലോകനമ്
കർത്തും യതിതവാൻ, കിന്തു,
തമസാ ദൃഷ്ടിരാവൃതാ.

തമാർപ്പി ദൃഷ്ടവാനന്തർ-
നേത്രത്തണ സകലം സ്വഹൃദമ്;
പുജാഗൃഹലസ്ത്രീപ-
നാളം സുന്ദരമീക്ഷിതമ്.

കർപ്പുരാഗരുധ്യപാദി
വന്ത്തുനാം ഹൃദ്യസഹരഭം
നാസികാരന്ത്യയോരദ്യ
പ്രവിഷ്ടമിവ ഭാസതേ.

കസ്യവാമകരോ മനം
വിചലയ കർണ്ണയോഃ
ഘണ്ടാനാദസുധാധാരാം
പ്രവാഹയതി സന്ത്വതി?

സരയം നമതി മഴ്സിരഷം
പാണി പുടയതസ്തമാ;
ജീഹാ ജപതി നാമാനി
നയനേ ച നിമീലതഃ

ഗൃഹസ്യ സ്ഥാനമേകകകം
യത്രാഹം ജാതവാംസ്തമാ
ചലിതും മൃദുപാദാഭ്യാം
പ്രയത്നം കൃതവാൻ മുഹുഃ

യത്രഗുഹനകേളി ച
സഹരജീ സഹ വേലിതാ,
യദ്രോപവിശ്യ സന്ധ്യായാം
പ്രാർമ്മനാ നിരതോർഭവമ്,

ക്ഷാന്തഃ സൻ ഗാധനിദ്വായാം
യത്രാഹം മഹവാനിശി
പ്രേക്ഷിതം സ്വപഷ്ടുപ്പേണ
മമ മാനസചക്ഷുഷം.

രുദ്രാക്ഷധാരിണി മാതാ-
മഹി, ഭന്മവിലിപ്തവാൻ
മാതുലോ, ഘടനകാചോപ-
നേത്രയുക്താ മമ പ്രസുഃ

ഇത്യേതെ പുർവജാഃ സർവേ
തിഷ്ഠംനി പുരതോ മമ;
അവ്യാവേധയവിഭാവേന
നിർഭരം മമ മാനസമ്.

പുളകാഞ്ഞകിതഗാദ്രോർഹം
ആർദ്ദേ ച മമ ലോചനേ;
സഹസാ സ്വപ്നസാമ്രാജ്യം-
ദഹം ജാഗരിതോർഭവമ്

യദാ വിഹാലനേതാദ്യാം
പരിതോ വീക്ഷിതം മയാ
അപദ്യം തത്ര തിഷ്ഠംനം
പ്രതിവേണികുമാരകമ്.

ബാലോ മാം പുഷ്പവാനേവം
"ആഗ്ന്യതി കുതോ ഭവാൻ?"
നിർഭിശ്യ ശൃംഗാരകുല്യാ
മയോക്തം "ഇത ഏവ ച".

ശ്രീരം

അമ്മാവദ്യൻ വൈദ്യമംം ചെറിയ നാരായണൻ നമ്പ്രതിരി

കയ്തിപാന്തു ഗളത്തിലോ കടുവിഷം
കണ്ണാൽ വിരുപാക്ഷനും
മെഴുതി ചാരവുമായ് തലക്കു ജടയും
ഗംഗാംബു ചട്ടകലോ.
തിയ്യിൽ ചാട്ട, മുടുപ്പിനാനയുടെ തോൽ
മാറിൽ കപാലങ്ങളും
വയ്ക്കോതുവനി മഹാപുരുഷനുള്ളാ-
ധംബരാലംബനം

(1)

കാലൻ തനന കണക്കുനിത്യമവിടം
മുന്പാകെ ഭോധിക്കുവാ-
നാലംബിക്കണ, മല്ല വീഴ്ചവരുകിൽ
ശ്രീക്ഷക്കു കൈനീട്ടണം
ശീലം കർക്കശമെന്നു പോര, പെരുകും
മുൻസുണ്ഠി മുക്കത്തുതാൻ
കാലം നോക്കുകശീലമി, സ്ഥൂട്ടനെയാം
ശിക്ഷിക്കേ രക്ഷിക്കലും

(2)

ഇംമട്ടുള്ളാരു കാലവെവരികനിയാൻ
കൈലാസശ്രേഷ്ഠനിൽ
പ്രേമാദ്യർമ്മന ചെയ്തിട്ടുനു കരുണാ-
പുരം ചൊരിഞ്ഞീടുവാൻ
ആ, മാഫേശാരഭൂതനാമനെ വന-
ഞീടുനു മർബാവനാ-
സീമാന്തർഗ്ഗത ക്ഷതിയോടെ മനസാ-
സന്താപമാറ്റിട്ടുവാൻ

(3)

ഏറ്റാൻ നല്ലാരു കാളവാഹനമഹോ
 ഭൂതങ്ങളാട്ടേറിയാം
 പോറ്റാൻ, ലഹകിക സൃഷ്ടി സുസ്ഥിതി
     ഹൃതിക്കാരെന്നുമുദ്ദുക്തരായ്
 ഏറ്റാലാരുമെതിർത്തിഡേണ്ട മിചിയിൽ
     തീയാണ്ടിൻ മാരണം
 മാറ്റാനാർക്കുമെള്ളുപ്പമല്ല സകലം
     വെള്ളിരിലായ് പോയിട്ടും

(4)

താരവൻ്ത് നിഗുഡവ്യത്തിയിലുടൻ
     തുക്കള്ളിലെത്തീയിനാൽ
 ചാരം പോലെ കരിച്ചു, വത്രിപുരവും
     തത്തുല്യമാക്കിലയ്യോ
 നാരം, വെള്ള, മതാജടയ്ക്കൈമതും
     കാണാതെയീരുപമാം
 പാരം മണ്ണതിലിരിക്കു, മഴീവ മഹാ-
     ദേവനു കുപ്പുനു ഞാൻ.

(5)

മല്ലും വെള്ളവുമശിവില്ലു പകലോൻ
     ശീതാംശുവും പുരുഷൻ
 നല്ലുനാശ്വിഭൂതികൾക്കുടയവൻ
     കാക്കുനു പാരാകവേ
 കല്ലിൽ കാഴ്ചതരും ദിവാകര പിമാം-
     ശുകരൾക്കുമാധാരമാം
 പെൺ്ണിൽപാതി പകുത്ത ദേവനുടെയ-
     ക്കാൽത്താരിൻ വീഴുനു ഞാൻ.

(6)

ഇല്ലത്യാഗഹമൊന്നിനും ജനിമുതി-
 കുള്ളുമെത്തീടുവാൻ
 മെല്ലുതനെന നടന്നിട്ടുനു പഴതാം
 പുണ്ണപ്രകാശത്തിനാൽ
 തെല്ലും ക്ഷേമണണഞ്ചിടായ്വതിനുണ്ടാൻ
 മുർദ്ദാവിലായനിളി-
 തന്ത്രേറ്റുന മഹേരപാദകമലം
 വനിപ്പു മനേതരം!

(7)

കാകോളം ഗളമാർന്നു നീലനിറമായ്
 ശുഭ്രാക്ഷമാലാന്വിതം
 രാക്കേശകലചേര്ന്നതാം ജടയതിൽ
 ഗംഗാംബു ശുഡാലയം
 ആകാശോപമമായമാരുദരവും
 വീരാസനം ചുറ്റുമായ്
 പാകം നോക്കി ശുകാദി മാമുനികള-
 ഭ്രവനു കുപ്പുനു ഞാൻ.

(8)

കണ്ണും പുട്ടി സമസ്തലോകമകമേ
 കാണുനു കണ്ണാടിപോൻ
 മണ്ണും വിണ്ണുചരാചരങ്ങൾ മുഴുവൻ
 ചിത്രം വരണ്ണതാക്കവേ
 നണ്ണും നിദ്രയിലെനുകാണ്കിലെവനും
 ബോധോദയം കിട്ടിട്ടും-
 വണ്ണും നോക്കുകിലാത്മസത്യമതുരാ-
 നങ്ങേക്കഹോ വന്നനും

(9)

കന്തമ്പുരത്ത് കുറുക്കിയപാൽ

സി.എ. വാരിയർ

1. കിളിയുടെ നാവ് - പി.പി.കെ. പൊതുവാർ
വില: 45 രൂപ. വിതരണം - നാഷനൽ ബുക്സ് സ്റ്റോർ
2. ഒരു പെൻഷൻകാരൻ്റെ കുടുംബവർത്തമാനം - ഇ.വി.ജി. ഏലക്കുളം
വില: 45 രൂപ
സാഹിത്യപ്രവർത്തകസംഘം /പ്രസിദ്ധീകരണം
വില്പന നാഷനൽ ബുക്സ് സ്റ്റോർ

പണ്ട് വീടുകളിൽ പശുക്കാളെ വളർത്തിയിരുന്നപ്പോൾ അടുപ്പത്ത് ഉരുളിയിലാണ് പാൽകാച്ചുക. പാൽ തിളച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ തിയണ്ടുകും. ആ കണ്ണൽപ്പുരത്ത് ഇരിക്കുന്ന ഉരുളിയിലെ പാൽ അങ്ങനെയിരുന്ന് കുറുകും. ഇങ്ങനെ കാച്ചിക്കുറുക്കിയ പാൽ ഇളംചുടോടെ അല്ലപം ആസു ദിക്കാൻ ഇടവനിട്ടുള്ള ആരും അതിന്റെ ഹൃദയമായ സ്വാദ് എന്നും ഓർമ്മി കാതിരിക്കുകയില്ല. ഇന്നിപ്പോൾ ചിത്രപ്പണികളുള്ള ഫ്ലാറ്റിക് കവറുകളിൽ പരസ്യത്തിന്റെ അക്കവിയോടെ വരുന്ന പാകട്ടപാൽ കുകരിൽ തിളപ്പിച്ചതിന്റെ ഭൂസാദനുവിപ്പാനാണ്ടോള്ളാ വിധി. ഇതിനീട്ടിൽ എപ്പോഴുണ്ടാക്കിയില്ലെങ്കിലും മുൻപറിഞ്ഞ പോലുള്ള കാച്ചിക്കുറുക്കിയപാൽ കിട്ടുന്നത് വളരെ സന്തോഷകരമായ ഒരുന്നുവെമ്പത്രെ.

എൻ്റെ മുമ്പിലുള്ള ശ്രീ. പി.പി.കെ. പൊതുവാളിന്റെ "കിളിയുടെ നാവ്" ശ്രീ. ഇ.വി.ജി. ഏലക്കുളത്തിന്റെ "ഒരു പെൻഷൻകാരൻ്റെ കുടുംബവർത്തമാനം" എന്നീ രണ്ട് കവിതാസമാഹാരങ്ങളിലുണ്ടെ കടന്നുപോന്നപ്പാണ് ഈ അനുഭവത്തക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിച്ചത്. ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ കന്തമ്പുരത്തിരുന്നു കുറുകിയ കവിതയുടെ ആസ്ഥാദ്യത ഈവയിൽ മുറ്റിനിൽക്കുന്നു.

ഈ മലയാളകവിതയിൽ ശ്രദ്ധേയനായ ഒരു കവിയാണ് ശ്രീ പൊതുവാർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനാപാതയിൽക്കും നിദർശനങ്ങളായ ഷ്ട്രതാനും ആവ്യാസ കവിതകളും ഭാവഗീതങ്ങളുമാണ് ഈ സമാഹാരത്തിൽ. സമാഹാരത്തിന്റെ പേരുതന്നെന്നയുള്ള (കിളിയുടെ നാവ്) കെംച്ചുകവിതയിൽ ഈ കാലാവാദത്തിലെ ഏതൊരുക്കവിയെയും പോലെ, പ്രകാശത്തിവിഭവങ്ങളും തന്റെ ഉപദോഷത്തിനുള്ളതാണെന്നു ധരിച്ച സ്വാർമ്മിയായ മനുഷ്യൻ്റെ നേരെ വിരൽചൂണ്ടുന്നു. ഒടുവിൽ,

'കാടുകാട്'നോതുമീ തുണ്ണുവെത്ത കിളിയുടെ നാവിനിപ്പിച്ചുതുപുതേച്ചുണക്കിംബാം.

എന്ന് കവിത അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ അരുതെന്നു പറയുന്നവരെ
നില്ക്കുമ്പരാക്കി പ്രകൃതിയുടെ വരദാനങ്ങളെ മുടിക്കുന്ന സ്വാർധികർക്കു
നേരെയുള്ള കവിയുടെ രോഷം ജൂലിച്ചുനില്ക്കുന്നു.

മെമ്പ്രേതയീ എന്ന കവിതയിൽ ജനകമഹാരാജാവിന്റെ പണ്ഡിത
സദസ്തിലെ രത്നമായിരുന്ന യാജന്നവല്കുമഹർഷി, തന്റെ പ്രിയപ
ത്തനിയും വിദുഷി രത്നവുമായ മെമ്പ്രേതയിയോട് സന്ധാസത്തിന് അനു
മതി തേടുന്നതാണ് സന്ദർഭം. പലപ്പോഴായി രാജാവ് സമ്മാനമായി
നൽകിയ ആയിരക്കണക്കിന് പശുകളും അവയ്ക്ക് മേയാനുള്ള കാടു
കളുമൊക്കെയായി താൻ സന്ദരംനായിരിക്കുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി പറയു
മ്പോൾ-

മറ്റാരിക്കലാനുപൻ കുസൃതിക്കല്ലാലെറ്റി
"മുട്ടുചോദ്യങ്ങൾക്കായോവനുനീ, പെപകൾക്കായോ"
"രണ്ടുമിഞ്ചിഷ്ടും" ചെന്നേൻ, രാജർഷിമുട്ടിക്കുടി-
ക്കുന്ന പെപക്കിടാവാകെ, ചുരുത്തും പശുവായ് ഞാൻ.

എന്ന് യാജന്നവൽക്കുൻ അനുസ്മരിക്കുന്നു. ഇവിടെ തന്റെ സദ
സ്ത്രിലെ പണ്ഡിതനാരിൽനിന്ന് വിജഞാനം പകർന്നു കിട്ടുവാനായി
വിണ്ടും വിണ്ടും ചോദ്യങ്ങളുന്നയിക്കുന്ന ജിലഞ്ചാസുവായ ജനകമഹാ
രാജാവിനെ എത്രദേഹിയായി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു!

എതായാലും സന്ദര്ഥിലും പ്രശസ്തിയിലുമൊക്കെ വിരക്കിവനി
രിക്കുന്നു. ഇനി സന്ധുസിക്കണം. അതിനെനുമതി തേടുകയാണ് മെമ്പ്രേ
തയിയോട്. സ്വപ്നാരണ്യകോപനിഷത്തിൽ രണ്ടാമല്ലൂയത്തിലും നാലാ
മല്ലൂയത്തിലുമായി രണ്ടുതവണ സമ്മതം ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാമത്
സമ്മതം ചോദിച്ച് സന്ധുസിക്കാൻ പോയതായും പറയുന്നുണ്ട്. അതു
കൊണ്ട് ആദ്യം സമ്മതിച്ചിരെല്ലുന്നും പോയിരെല്ലുന്നും കരുതണമല്ലോ. ആ
സന്ദർഭമാണിവിടെ കവിതയ്ക്ക് വിഷയമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഭൗതികവും
ആത്മിയവുമായ സുവഞ്ചേളപ്പറ്റി പലസംശയങ്ങളും വിദുഷിയായ
മെമ്പ്രേതയി ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. പലതിനും മറുപടിപറയാൻ യാജന്നവ
ല്കുന്ന വിഷമിക്കുന്നുമുണ്ട്. മെമ്പ്രേതയിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന് തിളക്കം
ചേർക്കുന്നതായെത്തു ഇത് സംഖ്യാദം. ഒടുവിൽ "മുനിവരുന്ന പ്രേമാഞ്ച അനു
കൂലനം ചെയ്യും മട്ടിലോനാഗ്രേഷിച്ചും"കൊണ്ട് മെമ്പ്രേതയി മന്ത്രിക്കുക
യാണ്-

"തീവ്രഗൈത്യമേകിട്ടും തീനാളമൊന്നുള്ളിൽ
ആളുന്നു; സമസ്തദ്വാഃവഞ്ചളുമകലുന്നു.
ശേഷിപ്പുപ്രജ്ഞനാനത്തിന്തരിയെയാണ്-അതീ ഞാനാം
നീയുമാം-സമുദ്രമീറ്റാനിതനമുത്തരും"

ഹവിടെ ആത്മീയതയുടെ പരിവേഷത്തിൽ നിന്ന് കാര്യങ്ങൾ യാമാർമ്മയ്ക്കിന്റെ തലത്തിലേയ്ക്കുകൊണ്ടുവരുക എന്ന കുസ്തി കൈകൈകാണ്ട് സന്ദർഭോച്ചിതമായ സമാപ്തിയിലെത്തിക്കുന്നു.

കവിയുടെ ഈ കുസ്തി പത്രതീർത്ഥം എന്ന കവിതയിലും കാണാം. സമകാലിക കവികളായിരുന്ന ഉള്ളായിവാരിയരും കുഞ്ഞൻ നമ്പ്യാരും ഒരുമിച്ച് പത്രതീർത്ഥത്തിൽ കുളിച്ച് ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ ദർശനം നടത്തുന്ന ഒരു സന്ദർഭമാണ് ഈ ഹവിടെ കവിതയുടെ വിഷയമായിരിക്കുന്നത്. ഈ കവിഗ്രേഷ്യംന്മാരെക്കുറിച്ച് നാം കേട്ടിട്ടുള്ള ഏതിഹ്യങ്ങളെ അനുസ്മർത്തിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് തുടക്കം. കുളികഴിഞ്ഞ അവലത്തിൽ പ്രദക്ഷിണം വെയ്ക്കുന്നോൾ നടപ്പുരത്തുണ്ടുകളിലെ രംഗി ശില്പങ്ങൾ കണ്ണില്ലെന്നുനടിച്ച്, മനസ്സിൽ ഭക്തിയുറപ്പിച്ചാണ് ഉള്ളായി വാരിയർ നിജങ്ങുന്നത്. കുസ്തിയായ കുഞ്ഞൻ നമ്പ്യാർ അല്പപാ കലശൻ കുട്ടിനോക്കുന്നുമുണ്ട്. ഒടുവിൽ ക്ഷേത്രത്തിനാകത്തുകടന്ന് തൊഴുതുക്കുത്തി മുവമണ്ഡപത്തിനടുത്തതുനോഡാശ ഹനുമാൻ പ്രതിമ. ശ്രീരാമഭക്തനും ബ്രഹ്മചാരിയയുമായ മാരുതപുത്രത്തെ തൊഴുതു കഴിഞ്ഞ പ്രോശാകട്ട അപ്പുറത്ത് പുരുഷന്മായും കാമോസ്യകയുമായ യക്ഷിയുടെ ശില്പം! ഹവിടെ കുഞ്ഞൻ നർമോക്കി-

"ഭക്തിതൻ പിരകിലേ ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന ഭോഗാ-
സക്തിയും കണ്ണാലുമെൻ തോഴരേ, മനസ്സിന്റെ-
ശുഖിനഷ്ടമായപ്പോയിതെക്കിലോ, തൊഴാംവീണകും
പത്രമാഭേദ, ബ്രഹ്മഗണ്യിയാം മുകുന്ദനെന"

എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു. മനസ്സിന്റെ ശുഖിവീണകുടുക്കാൻ വീണകും തൊഴേണ മുകുന്ദൻ ഭോഗഗായിയാണോള്ളോ! ഇങ്ങനെ വാക്കുകൾ സന്ദർഭോച്ചിതമായി പ്രയോഗിക്കാനുള്ള പൊതുവാളിന്റെ പാടവം ഈ കവിതകളെ ധന്യങ്ങളാക്കുന്നു.

"സാന്ദ്രാനന്ദം" എന്ന കവിതയിൽ മേല്പുത്തുർ നാരാധാര ഭട്ടി റിയേയും തുംബവെത്തശുത്തശ്ശേനയുമാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. വാതരോഗബാധിതനായി കിടക്കുന്ന ഭട്ടിൽ, രോഗശാന്തിക്ക് ഗുരുവായുരപ്പനെ സ്തുതിക്കുന്ന കൃതി എങ്ങനെനയെഴുത്തണം എന്നതിന് ഉപദേശം തേടി തന്റെ വാല്പുകാരരെ കയ്യിൽ ഓലയെഴുതി തുംബവെത്താചാര്യർക്ക് കൊടുത്തയയ്ക്കുകയാണ്. ആചാര്യർ എപ്പോഴും ലഹരിയിലാണോള്ളോ! അത് മദ്യലഹരിതനെനയെന്നു കരുതുന്ന വാല്പുകാരൻ കുറെനേരം കാത്തു നിന്നശേഷം ഓലകൊടുക്കുന്നു.

"മീൻതൊട്ടുകുട്ടിടട്ട പട്ടേരിപ്പാട്" എന്നാണ് തുംബവെന്റെ മറുപടി. അതുകേട്ട് രൂക്ഷമായി തന്നെ നോക്കി പെട്ടെന്ന് സ്ഥലംവിട്ട വാല്പുകാ

രെന നോക്കി അദ്ദേഹം ചിരിക്കുന്നു. തുംബത്താചാര്യൻ മദ്യലഹരിയി പാശാനന്നും അതിനാലാവാം മീൻതൊട്ടുകുട്ടാനാണ് പറഞ്ഞതെന്നും, തിരുവുള്ളളക്കേടുണ്ടാവരുതെന്നും ഭൂത്യൻ ടെതിരിയെ അറിയിക്കുന്നു. ദീന പ്ലായ യിൽക്കിടക്കുന്ന മെല്ലപ്പുതുർഭവതിരിയുടെ മുഖം ക്രമേണ തെളിഞ്ഞ് വരുന്നു.

"ഹൃതിലോ വൈവസ്തമനുവിൻ കൈക്കുന്നിളിൽ
മഞ്ചുമെന്നപോൽ വളരുന്നു കാവ്യത്തിൻപിജം"

ഈ വരികളിലെ ബിംബകൾപ്പനയിലൂടെ ദശാവതാരകമകളിൽ ഗുരുവായുരപ്പുനെ സ്ത്രുതിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയുടെ രൂപകൾപ്പന അതീവ ചാതുര്യത്താടെ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

കൃതിര എന കവിതയിൽ തന്റെ മുതുകത്തിരുന്ന് കാണാക്കരണങ്ങളിൽ ജീനിപിടിച്ചു, തന്റെ ചലനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന സർവ്വശക്തനായ നിയന്താവിനെന്നാണ് ലജിതസുന്ദരമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. ഒടുവിൽ-

പുറത്തുമാത്രമല്ലോ, നീ-
യക്കരും കുടിപാർപ്പിതോ?
നിന്റെ ഭാരമതല്ലായ്ക്കിൽ
എന്തെ സുവദമായ്വരാൻ.
അനിഴ്സാപുർവ്വമെന്നുള്ളിൽ
വാഴും കാരുണ്യപുരമേ!
അമവാ തോളിലേന്തുന
തെനെനനീയായിരിക്കുമോ?

എന്ന് കവിത അവസാനിക്കുന്നേപോൾ ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നനു പരമതത്ത്വത്തിലേക്ക് കവി നമ്മു എത്തിക്കുന്നതായിക്കാണാം.

കാഴ എന കവിതയിലും മനുഷ്യരുടെ കാര്യം തന്നെന്നാണ് കവി പറയുന്നത്. പുർബ്ബിക്കനാർക്ക് കറിനമായ ദേഹാഖ്യാനം വേണ്ടിവനി രൂന്നു. ഭക്ഷണം കുറിവുമായിരുന്നു. ഇന്നിപ്പോൾ യന്ത്രത്യന്ത്രങ്ങളാക്കേ യായി. അധ്യാരം കുറഞ്ഞു. ഭക്ഷണവും മരുന്നും സുലഭം. പക്ഷേ നമ്മൾ വെറും ഉപഭോഗവസ്തുകളായി തരംതാണുപോയില്ലോ? ഈ വസ്തുത ഹൃദയസ്പർശിയായി ചിത്രീകരിച്ചതുനോക്കുക:

കഴുത്തിൽ കത്തിതന്മുർച്ച്-
യാഴ്ന്നിറങ്ങിയ കാരണം
നുകത്തണ്ണിന്റെ ദുവങ്ങൾ
ഗോത്രസ്ഥരനമാത്രമായ്.
ഉപ്പും മസാലയും ചേർത്തി-
ടുണ്ട് മേശത്തളിക്കക്കും

ഇളംപൊയത്തിലേ ഞങ്ങൾ
പൊരിഞ്ഞത്തുനിതുറമായ്.

ഇങ്ങനെ എടുത്തുചേർക്കാവുന്ന വരികൾ ഇതിലെ കവിതകളിൽ ഏറെയുണ്ട്.

ഇ.വി.ജി.യുടെ കവിതാ സമാഹാരത്തിൽ കവിതകൾ മുന്നാഭാഗ മായി തിരികപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ കുട്ടികൾക്കുള്ള ഏതാനും കവിതകളാണ്. അദ്യാപകനായിരുന്ന ഇ.വി.ജി. കുട്ടികളുടെ ഭാവനകൾ സാങ്കുന്ന തരത്തിൽ താളാത്മകമായി പാടി ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയുന്ന കുറെ നല്ലകവിതകൾ ഇവിടെ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒംഭാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ ഹാസ്യകവിതകൾ എന്നു പറയാവുന്ന ചില രചനകളാണ്. ഹാസ്യം തനിക്കുവശങ്ങുന്ന രസമല്ല എന്ന് ഇ.വി.ജി. തന്നെ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയവും മറ്റുമായ ചില കാര്യങ്ങളോടുള്ള ഹാസ്യാത്മകവിമർശനമാണ് ഈ കവിതകളിൽ.

മുന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിലാണ് മറ്റു കവിതകൾ. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക മണ്ഡലങ്ങളിലെല്ലാം സജീവമായി പങ്കെടുത്തിരുന്ന ഇ.വി.ജി.യെ സംബന്ധിച്ചേട്ടെന്നൊളം അത്തരം റംഗങ്ങളിലൂണ്ടായ സംഭവങ്ങളാടുള്ള പ്രതികരണമാണ് മിക്കും വിതകളുടേയും പശ്ചാത്യലം. ഇവയിൽ തന്റെ സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ ദോധനങ്ങളാട്ട് നീതിപുലർത്തുന്ന സമീപനമാണുള്ളതെന്നതും സ്വാഭാവികം തന്നെ. ഇത്തരം ചില സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി ഉടനെയുണ്ടായ പ്രതികരണങ്ങളാണ് ഹാസ്യകവിതകളെങ്കിൽ കുറേക്കുടെ അവധാനതയോടെ കവിതകിണങ്ങിയ പശ്ചാത്യലമൊരുക്കിയുള്ള രചനകളാണ് മറ്റുകവിതകളെന്നു മാത്രം. കുട്ടാംബവർത്തമാനങ്ങളെന്നു പറയാവുന്ന കവിതകളിൽ പോലും സാമൂഹ്യമായ പശ്ചാത്യലം തെളിഞ്ഞുകാണ്ണാം.

കോത എന കവിതയിൽ കുടിയാനായ ഒരു കർഷകത്താഴിലാളിയുടെ കമയാണ്. പാട്ടം കൊടുക്കാൻ കഴിയാതെ വിഷമിക്കുന്ന കോതയെ ജനി ഷിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും കർഷകസംഘത്തിൻ്റെ പിൻബലത്തോടെ കോത അതിനെ ചെറുത്തുനില്ക്കുന്നതും മറ്റുമാണ് പ്രമേയം.

വിത്തുംവല്ലിയുമായും, ചാളയിൽ
വെച്ചുകുടിക്കാനായും
ഉപ്പും മുളകിനുമായും നശത-
ഒട്ടുമറയ്ക്കാനായും
ഇത്തിരിയങ്ങനെ വാങ്ങിയതാകെ
'ഇത്തിരിയൊന്നായ്' കാണിക്കെ
അന്നംവിട്ടുപുലയൻ, കുഞ്ഞതമ്പി-

പന്തം കണ്ണതുപോലെ.

പത്തിനാറുക്കണക്കിനിരിക്കും

പാട്ടത്തിൻ കമയോർക്കെ

അവനുടെ തൊണ്ടയിൽ നിന്നുലോകമോ-

രന്മജ്ഞാലക്കണക്കെ.

എങ്ങിലുമവനുടെ സകല്പങ്ങൾ

പൊൻകതിർ ചുടിയിരുന്നു.

"മുണ്ഡകനെല്ലിനു ചുണ്ഡുചുവന്നാൽ

കുണ്ഡാമണ്ഡികൾ തീർന്നു"

എന്നിങ്ങനെ കോതയുടെ ജീവിത യാമാർമ്മങ്ങളും സ്വപ്നങ്ങളും വിവരിക്കുന്നോഴും സന്ദർഭോച്ചിത്തമായ ബിംബകല്പനക്കാണ് കവിതക് മുൻതുക്കം കിട്ടുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധേയമായേ.

മരണപത്രം എന്ന കൊച്ചുകവിത സമ്ഭർഹിച്ചിരെ അനുസ്മരിച്ചുള്ളതാണ്. വഴിവക്കിൽ കിടക്കുന്ന ജയത്തേപ്പറ്റി-

"കവിയാണിയാളിവഴിയിൽ വെച്ചു

കളവിൻമുവത്തുവിളക്കിച്ചു.

ഉടുത്തുണിയില്ലാതെ നിന്നവരോ-

തത്താരുമിച്ചിവനേപ്പിടിച്ചറുതു"

എന്നുപറയുന്നിടത്ത് കൊലയാളിവർഗ്ഗത്തെ തൊലിയുതിച്ചു കാണിക്കുന്ന ബിംബകല്പനത്തെന്ന സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

അവിടെക്കിടക്കുന്ന പേനനോക്കു

അതു നിനക്കായി ഞാൻ തനിടുന്നു

മഷ്ണിയല്ല, ഹൃദകതമല്ലതിൽഞാ-

നൊരു സുരൂക്കിരണം നിറച്ചിരിപ്പു.

മനുജ സംസ്കാരപ്പടംവരയ്ക്കാൻ

മരണത്തെവല്ലും മുവംവരയ്ക്കാൻ.

എന്ന വരികൾ നോക്കു. മഷ്ണിക്കുപകരം ഹൃദകതം കൊണ്ടഭുതുക എന്നു പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവിടെ സുരൂരശ്മിയാണ് പെന്നിൽ നിറച്ചിരിക്കുന്നത്. സകലജീവജാലങ്ങൾക്കും ഉൾജവും ചെച്ചതന്നുവും പകരുന്ന സുരൂരശ്മിക്കാണ്ടല്ലോ മരണത്തെവല്ലുന്ന മുവം വരയ്ക്കാനാകു.

സമാഹാരത്തിന്റെ പേരിലുള്ള കവിതയിലാക്കട്ട വാർഡകൃദശയിലെത്തിയ ദബതിമാരുടെ പരസ്പരസാന്തരത്തിന്റെ ഹൃദ്യമായ ചിത്രമാണ്.

നാരുനാരായിത്തുനിനാമൊരുജനംകൊണ്ടു
നേടിയകുട്ടിനകമടിച്ചും തളിച്ചും നീ
ഹപ്പോഴും വിയർക്കുവോൾ, വരുതെ ചിന്തിക്കുനേ-
നിക്കുടിലടയിരിക്കാനിനിക്കിളിയേതോ.
ഹളംകിളികൾ ചിറകിനുറും കിട്ടി, പറന്നുപോയി വേരെകുടുണ്ടാക്കി.
വൃദ്ധസ്വത്തികൾ തനിച്ചായി!

അടിച്ചുതളിച്ചിട്ടുനോളേ, നീ പ്രപഞ്ചത്തി-

നാരുകും മുക്കും തുടച്ചുകുകളയുന്നു.

ഹരുശ്രത്തുളരിച്ചുറിപ്പാനെടുക്കുന്നു; ഞാനി-

തനിപ്പാൻതരികൾക്കെന്നള്ളുക്കു തുറക്കുന്നു

എന വരികളിൽ വിട്ടമയുടെ സാന്തരനസ്പർശത്തിന്റെ ഉള്ളഷ്മ
ഒത്ത് അനുഭവപ്പെടുന്നു.

ഓൺപ്പുടവ എന കവിതയിലും പെൻഷൻകാരൻ്റെ പരാധീനത
തനെ വിഷയം. പേരകൾിടാവിനൊരു ഓൺപ്പുടവ വാങ്ങാൻ പെൻഷൻകാ
രൻ്റെ ഉത്സവബന്ധത തികയുകയില്ലെന്ന ദുഃഖസത്യത്തെ

രണ്ടും മുട്ടിച്ചുടക്കുവാനാവാത്ത

മുണ്ടാണടുത്തുണ്ടതോനുകൊണ്ടേ

നാണം മറയ്ക്കും ഗൃഹസ്ഥനെപ്പോലേതു-

ണാണവസ്ത്രോടന്മാലവേറേ?

എന വരികളിൽ കവി ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

എലി എന കവിതയിൽ ശല്യകാരനായ എലിയെ തച്ചുകൊല്ലാൻ
ടോർച്ചും വടകയുമായി അടുക്കളയിലേക്കു ചെല്ലുന്ന കവിയുടെ നേരെ,
സന്നോഷത്തോടെയോ അതിശയത്തോടെയോ ടോർച്ചു വെളിച്ചതിൽ
കുണ്ഠിക്കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കുന്ന കുണ്ഠതലിയെയാണ് കാണുന്നത്.

"ഹരയ്ക്കിരുട്ടത്തുതനിച്ചോ പോന്നതൊ-

രച്ചാൻ ജിവിതം തികച്ചിടാത്തനീ"

മനസ്സുമന്ത്രിക്കെയുയർന്നക്കരയുന്നേ

പതുക്കെത്താഴുന്നു, വിളക്കണയുന്നു?

...അക്കത്താരു കുണ്ഠിക്കരച്ചിൽ, പിന്നെയു-

ണ്ടുറക്കുപാട്ടിന്റെ കുളിർത്തതാരീണവും

എന്ന കവിത അവസാനിക്കുവോൾ, സമസ്തജീവജാലങ്ങളും
സമഭാവനയോടെ കാണുന്ന ഔഷ്ഠിതുല്യമായ ഒരു കവിമനസ്സ് അനാവ
രണ്ടും ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

ഹൃദോഗ ചികിത്സാവിദ്യഭാഗം ഭാഷാശാസ്ത്രവും *

കെ.ജി. കാർത്തികേകരൻ

ഹൃദോഗ ചികിത്സാ വൈദഗ്ധ്യവും ഭാഷാശാസ്ത്രവും തമിൽ എന്നു ബന്ധമെന്ന് വായനക്കാർ സംശയിച്ചുകാം. പ്രസ്ത ഹൃദോഗ ചികിത്സാ വിദഗ്ധഭാഗം ഒരു ജനകീയ ഡ്യോക്ടുറുമായ ഡോ. കെ. സുഗതരൻ ഭാഷാശാസ്ത്രസംബന്ധിയായ ലേവനങ്ങളുടെ സമുച്ചയമാണ് ‘മൊഴിയറിവ്’. ‘മൊഴിയറിവ്’ രൂപംകൊണ്ടെത്തൻ നന്ദയൻ ഗ്രന്ഥ കാർത്താവ് ‘മുൻ ഉറ’യിൽ ഇങ്ങനെ രേവപ്പട്ടത്തുനു “ഭാഷ പഠിക്കാനും ഭാഷകളുട്ടി പഠിക്കാനും പുസ്തകങ്ങൾ ഏററായുണ്ട്. താൻ ചില പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു. വായിച്ചപ്പോൾ അറിവുണ്ടായി. അതിന്റെ കുടെ കുറേ സംശയങ്ങളും അടുക്കും ചിടയുമില്ലാതെ ആ അറിവുകളും സംശയങ്ങളും ഏഴുതിക്കൂട്ടിയപ്പോൾ ഒരു പുസ്തകമായി”.

‘ഭാഷത്തറവാടുകളും’ കുറിച്ച് വിചിന്നനം നടത്തുന്ന ആദ്യലേ പനത്തിൽ, “മലയാളം, തമിഴ്, കനായ, തലവുകൾ എന്നി നാലുഭാഷകൾ തമിലുള്ള അടുത്ത ബന്ധമാണ് അവരുടെ (മലയാളിയുടേയും തമിഴഞ്ചേരിയും കനായക്കാരഞ്ചേരിയും തലവുകൾ എന്നും - ലേവകൾ) ഏല്ലാവരുടെയും കണ്ണും മുക്കും ഒരുപോലെ ആകാൻ കാരണം. ഈ നാലു ഭാഷകളും ഭാവിയം എന്ന തരംവാട്ടിലെ അംഗങ്ങളാണ്” എന്ന ഡോ. കെ. സുഗതരൻ ഉൾക്കൊച്ചപ്പെട്ടെന്നു തന്നെ.

‘ലിലാതിലകം’ മലയാളത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ വ്യാകരണം ആകാത്തതിന്റെ യുക്തി ഡോക്ടർ ഇങ്ങനെ നിരത്തുന്നു : (ഭാഷയുടെ പേര് എന്ന ലേവനം) “പണിയിൽ ജവാഹർലാൽ നെഹർഗുഡിന്റെ ജീവചരിത്ര ത്തിൽ മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ പുസ്തകം വളരെ കാര്യങ്ങൾ ഏഴുതിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആ പുസ്തകം മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ജീവചരിത്രമാകുമെങ്കിൽ ലിലാതിലകം മലയാളത്തിന്റെ വ്യാകരണമാകും”.

ലിലാതിലകം സംസ്കൃതവും മലയാളവും ചേർന്ന ഒരു മിശ്രഭാഷയുടെ സാഹിത്യശാഖയായ മൺിപ്പൊളാത്തിന്റെ ലക്ഷണപുസ്തകമാണ്. മിശ്രഭാഷയിൽ മലയാളമുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെപ്പറ്റി ചില കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ട് എന്നു മാത്രം. മലയാളത്തെ ‘കൈരളി’ ആക്കുന്നതിനോടുള്ള ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ എതിർപ്പ് നോക്കുക : “മലയാളം എന്ന പേര് കളഞ്ഞിട്ട് കൈരളി ആക്കണം എന്ന് പറയുന്നതിലെ ശുട്ടൻസ്

* മൊഴിയറിവ് : ഡോ. കെ. സുഗതരൻ

കോഴിക്കോട്, മാതൃഭൂമി പ്രിഫീസിംഗ് ആൻഡ്
പ്ലാഷിംഗ് കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്, 1999, പുറം 185 വില 100 രൂപ.

എന്നാണെന്ന് നോക്കാം. മലയാളം എന പേര് തനി കണ്ടുടി ആയിപ്പോ യില്ലേ എന തോന്നലായിരിക്കും. അന്തന്റു കുടാൻ സംസ്കൃതപ്പേരോ കിയാലോ? ഭാവിശകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട അമധ്യേര തൊലി കരുപ്പായ തിനാൽ മകൾക്ക് വിഷമം തോന്നിക്കാണും. പേരിലെക്കില്ലും അല്പം ആരുത്തവും അഴകും അമധ്യക്കാണും അമധ്യക്കിലെക്കാൻ ഉള്ള അവരുടെ മോഹം കാണുന്നോൾ അമധ്യക്കു ചിരിവരാതിരിക്കില്ല”. (പുറം 16)

വ്യാകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം

കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ട് ഇറക്കിയ ‘അടിസ്ഥാന വ്യാകരണം’ വായിച്ചാൽ കുട്ടികൾക്കു “തലവേദനയുണ്ടാകും എന കാരും ഉറപ്പ്” എന്നു പറയുന്ന ലേവകൾ ഇപ്പുസ്തകത്തിലെ ലേവനങ്ങൾ വായിക്കുന്ന ആർക്കും ഉസാഹം ഉണ്ടാകും. അറിയാനുള്ള ഉസാഹം തന്നെ. കുട്ടികളെ വ്യാകരണം പഠിപ്പിക്കേണ്ടത് വാക്കുത്തിൽ നിന്ന് വാക്കുകളിലേക്കും വാക്കുകളിൽ നിന്ന് വർണ്ണങ്ങളിലേക്കും ആശാന നാശ് ലേവകൾ അഭിപ്രായം. ഭാഷ പഠിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർക്ക് മന നൂറിലാ കാൻ പ്രയാസമുള്ളതും ആശയക്കുഴപ്പം ഉണ്ടാക്കുന്നതുമായ ‘അടിസ്ഥാന വ്യാകരണം’തിലെ ഒട്ടരെ പ്രസ്താവനകൾ ഗ്രന്ഥ കർത്താവ് ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുമെങ്ക്.

“ഉച്ചാരണത്തിന്റെ എളുപ്പത്തിനുവേണ്ടി വാക്കുകളിലെ വർണ്ണങ്ങളെ മാറ്റിക്കുകയെന്നത് മലയാളിക്ക് ഒരു ഹരമാണ്” എന്ന് യോ. സുഗതൻ. അങ്ങനെന്നയാണ് അമ്മാമധ്യും അപ്പാപ്പനും അമ്മുമധ്യും അപ്പിപ്പനും ആയി മാറിയത്. സംഗിതത്തെ ‘സങ്കീതം’ ആക്കിയതും ഈ ഹരം കൊണ്ടുതന്നെ.

മലയാളത്തിന്റെ പിരിവി

‘മലയാളത്തിന്റെ പിരിവി’യെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്ന സുഭീർജ്ജമായ പ്രഖ്യാസം ഈ സമാഹരണത്തിലെ ലേവനങ്ങളിൽ വേറിട്ട് നിൽക്കുന്നു. മലയാളത്തിന്റെ പിരിവിയെക്കുറിച്ച് വിഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്തു പോകുന്ന ലേവകൾ, “മലയാളം തമിഴിൽ അമധ്യാണെന്ന് ഉള്ളൂർ പറഞ്ഞത് പുണ്ണിച്ചു തജ്ജോണ കാര്യമില്ല” എന അഭിപ്രായക്കാരുംാണ്. “പഴയ തമിഴിൽ നിന്ന് - ഇന്നത്തെ മലയാളവും പഴയ മലയാളത്തിൽ നിന്ന് ഇന്നത്തെ തമിഴും ഉണ്ടായി എന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല” എന ദേഹം തുടർന്ന് രേവപ്പെടുത്തുന്നു. മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവായി എഴുത്തച്ചേരുന്ന അവരോധിക്കുന്നതിനോടും ലേവകൾ യോജിക്കുന്നില്ല. “പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ച രാമാനുജനുത്തപ്പേരു മലയാളത്തിന്റെ തന എന്നു വിളിക്കുന്നത് മാത്രംഭാഷയെ അപമാനിക്കലാണ്. മലയാളത്തിന്റെ അച്ചന്നായാൽ അദ്ദേഹം നമ്മുടെയൊക്കെ അപ്പുപ്പനാകുമ്പോൾ. എഴുത്തച്ചേരുന്ന ആരുമലയാളമെന്ന സാഹിത്യഭാഷയുടെ അച്ചന്നാക്കുന്ന തിൽ തെറ്റില്ല. അതെയും മതി. അതിനപ്പുറം പോകേണ്ട്” (പുറം 98)

ആരുലിപിയിൽ എഴുതുന്നതും ആരുസ്യാധിനം ഉള്ളതുമായ മലയാളം ആരുമലയാളമെന്ന് വിശദീകരിച്ചശേഷം “ഇന്ന് അറിവിന്റെ ഭാഷണം ഇംഗ്ലീഷാണ്. അത് ലോകഭാഷയാണ്. അത് ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ്റെ ഭാഷയല്ലാതായികഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ ലിപി ഇന്ന് ലോകലിപിയാണ്. ആരുമലയാളം വളരും. അത് ലോകഭാഷയിലെ വാക്കുകളും ലോകലിപിയും സ്വീകരിച്ച് ലോകമലയാളമാക്കും” എന്ന് എഴുതുന്നത് ഡോക്ടറുടെ മാതൃഭാഷാ പക്ഷപാതിതാത്തയാണ് കാണിക്കുന്നത്.

സംസ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷും

അടിസ്ഥാനവാക്കുകളും വ്യാകരണനിയമങ്ങളും പരിശോധിച്ചാൽ സംസ്കൃതത്തോട് മലയാളത്തിന് കുടുംബവ്യാപകമില്ലെന്നും, സംസ്കൃതത്തിന് ഇംഗ്ലീഷിനോട് കുടുംബവ്യാപകമുണ്ടെന്നും സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ‘സംസ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷും ഒന്നുതന്നെ’ എന്ന ലേവന്തതിൽ. താരതമ്യത്തിനായി അദ്ദേഹം ഏകാടുകുന്ന പട്ടികയിൽ ചിലത് ചുവടെ ചേർക്കാം.

ഇംഗ്ലീഷ്	സംസ്കൃതം	മലയാളം
ഹാതർ	പിതാ	അപ്പൻ, തന്ത, അച്ചൻ
മതർ	മാതാ	അമ്മ, തായ് ,തജ്ജ
ബൈതർ	ഭ്രാതാ	അഭ്രാൻ, തന്തി
സണ്സ്	സൃനു	മകൻ
രഫ്	അഹരം	ഞാൻ, ഏൻ
വി	വയം	ഞങ്ങൾ, നമ്മൾ
ദൗ	ത്രം	നീ
വൺ, എ, ആൻ	എക്കം	ഒന്ന്, ഒരു
ട്ടു, ഒബ്യ, ഒഡൈ	ദ, ബ	രണ്ട്, ഇരു
ത്രീ	ത്രി	മൂന്ന്
രെന്റ്, നവം	നവ	ഒൻപത്
ഹാൻഡ്രേഡ്, ഓസ്റ്റോ	ശത	നൂർ
സണാസ്	നാസാ	മുക്ക്
ടുത്ത്, ഐസ്റ്റോ	ആസ്യം	വായ്
സെപ്റ്റ്	സോദ	വിയർപ്പ്
ഡെസ്മോസ്	പര്മ	തൊലി

ഇങ്ങനെ നാമങ്ങൾ, സർവനാമങ്ങൾ, സംഖ്യകൾ, ശരീരഭാഗങ്ങൾ എന്നിവയുടെ താരതമ്യത്തിലുടെ തന്റെ അഭിപ്രായം സാധ്യകരിക്കുന്നു മുണ്ട് ലേവകൻ. സംസ്കൃതവാക്കുകളുടേയും ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളുടേയും അടുപ്പം കാണിക്കാൻ വലിയ ഒരു ലിറ്റ് തന്നെ ഏകദൃഢത്തിട്ടുണ്ട്. പ്രബന്ധകാരനു സ്വന്തമായി പറയാനുള്ള കാര്യം ഇതാണ്: “സംസ്കൃതത്തോട് പണ്ട് കാണിച്ച മനസ്ഥിതി ഇന്ന് ഇംഗ്ലീഷിനോട് കാണിക്കുന്ന തിൽ എന്നാണ് തെറ്റ്? ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവും ചേർത്ത് ഒരു മിശ്രഭാഷ നാം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാക്കരുത്. സാംസ്കൃതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ചെയ്ത കോമാളിത്തും ആവർത്തിക്കരുത്. പക്ഷേ, നമുക്ക് ആവശ്യമുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകൾ ദൈത്യടക്കുന്നതിൽ നാണക്കേട് തോന്നേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഇംഗ്ലീഷിനെ വിദേശിയെന്ന് വിജിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു അർമ്മവുമില്ല. നമ്മുടെ അയൽക്കാരനായ സംസ്കൃതത്തിന്റെ അടുത്ത ബന്ധുവല്ലോ ഇംഗ്ലീഷ്? നിന്റെ അയൽക്കാരനെ നിന്നെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുക. നിന്റെ അയൽക്കാരൻ്റെ ബന്ധുവിനെ നിന്റെ ബന്ധുവിനെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുക. സ്നേഹിച്ചില്ലെങ്കിലും വെറുകാതിരിക്കുക. വെറുത്താൽത്തന്നെ ആവർക്ക് നഷ്ടമെന്നുമില്ല, നഷ്ടം നമുക്കാണ്”. (പുറം 128)

മലയാളികൾ ചില ശീലങ്ങളുടെ അടിമകളാണ്. അകാരത്തെ എകാരമാക്കിയാണ് നമ്മൾ ഉച്ചരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നമ്മൾ ഉച്ചരിക്കുന്നതുപോലെ എഴുതി ശീലിക്കുന്നതല്ലോ നല്ലത് എന്നാണ് ലേവകൻ ചിത - റെയിൽ, റെറ്റ്‌ഹൗസ്, ഗ്രാമിംസ്, ജൈററൽ, രേജിസ്ട്രർ, രഹാദേവി, ബൈംഗാൾ, ജൈലം, ബൈലം, ദൈ എന്നാക്ക. എയുടേയും ഒയുടേയും ഉപച്ചിഹം വ്യഞ്ജനത്തിനുശേഷം വരുന്നതാണ് ശരി എന്ന അഭിപ്രായവും ഡോക്ടർക്കുണ്ട്. കെ ട്രീ; കൊ - ക്കു ഇങ്ങനെ. വ്യഞ്ജനസ്രൂക്കം എങ്ങനെ ശരിയാക്കുകയും ചെയ്യാം.

നമ്മൾ ‘തൊല്ലുറ്റാവതിലെ മണ്ഡലാർ’ എന്നാണ് ലേവകൻ അഭിപ്രായം. അതിനാലും പറയുന്ന ന്യായം ഇതാണ്. “ഒരു നൂറ്റാണ്ടിന് 100 വർഷം ആണെങ്കിൽ രണ്ടായിരാമാണ്ട് ഡിസംബർ 31ന് മാത്രമേ ഈ നൂറ്റാണ്ട് അവസാനിക്കു. പക്ഷേ, 1-1-2000 മുതൽ ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ട് തുടങ്ങുന്ന എന്നാണ് പലരും പറയുന്നത്. അതായത് ഈ നൂറ്റാണ്ടിന് 99 വർഷം മതി എന്ന്. കുറേക്കഴിയുമ്പോൾ തെറ്റ് കണ്ണുപിടിച്ചു കുടുന്നില്ല. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ അന്നത്തെ മനുഷ്യർ തൊല്ലുറ്റാവതിലെ മണ്ഡലാരെ ഓർത്തുചീരിക്കും”. (പുറം 178) സംഗതി ശരിയല്ല?

തെളിഞ്ഞ ചിന്ത, സരളമായ പ്രതിപാദനം എന്നിവ ഈ കൃതിയുടെ മുഖ്യമുദ്ദയാണ്. “ദാവിഡം എന്ന ഒരു ഭാഷ്ടതറവാട്. ആ തറവാടിലെ അമ മുല ദാവിഡം. ആ അമയുടെ മകളിൽ നാലുപേരാണ് മലയാളവും തമിഴും കന്നധയും തെലുങ്കും. വേരെയും മകളുണ്ട്”. (പുറം 4) മരുഭൂമിപരാഹരണം: “പലപ്പോഴും നമ്മുടെ സഹായത്തിനെ തുന്ന അകിളിതെനയും ആർട്ടിയേയയും മലയാളത്തിലുണ്ടുവിൽ കൂടിയിരുത്തുക തന്നെ വേണം. ധനശ്രീ കണക്കിന് അനുവാകുകളുടെ കുടെ ഒരു അകിളിയും ഒരു ആർട്ടിയും ഇരുന്നൊട്ട്”. (പുറം 175) ഈ രീതിയിലാണ് പുസ്തകരചന നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. വിരസമായ ഒരു വിഷയത്തെ (‘ഒരു ഉണക്കസബ്ജക്റ്റായ വിംഗിസ്റ്റിക്സ്’ എന്ന ശ്രദ്ധകാരൻ) എങ്ങനെ രസകരമായി അവതരിപ്പിക്കാനാവുമെന്ന് ഈ പുസ്തകം കാണിച്ചുതരുന്നു. ഗഹനമായ വിഷയങ്ങൾ ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാത്ത ഭാഷയിലേ എഴുതാൻ കഴിയു എന്ന് ശറിക്കുന്നവർക്ക് ഒരു വെള്ളവിളിയായിരിക്കും ‘മൊഴിയറിവ്’.

പുസ്തകത്തിൽ മുപ്പത്തിനാല് ലേവനമുണ്ടക്കിൽ ഉള്ളടക്കത്തിൽ 30 എണ്ണമേ കൊടുത്തിട്ടുള്ളു. റഹരൻസ് ശ്രദ്ധങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ മലയാള പുസ്തകങ്ങളുടെ പേരുകൾ മലയാളത്തിൽ കൊടുക്കാതിരുന്നത് ഒരു പോരായ്മയായി അനുഭവപ്പെട്ടു; റോമൻലിപി മലയാളത്തിന് പെട്ടെന്ന് വഴിയുകയില്ല. അതിന് അദ്യാസം കൂടിയേ തീരു. “റോമൻ ലിപിയിൽ എഴുതുന്നേം സംഗതി കൂടുതൽ കൂടിയർ ആകും” എന്നതിനോട് ഫോജിക്കാനാവുന്നില്ല.

ഹൃദയത്തിന്റെ ശാസ്ത്രം മനസ്സിലാവുന്ന രോൾക്ക് ഇതര ഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുമെന്നും മാതൃഭാഷയെ അമയെപ്പോലെ സ്കൈഫികാൻ കഴിയുമെന്നും നമ്മുണ്ടുതന്നുന്നു, ഡോ. കെ. സുഗതത്തെ ‘മൊഴിയറിവ്’. മഹലികച്ചിനകൾ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന ഈ കൃതി ഭാഷാശാസ്ത്ര മണ്ഡലത്തിൽ ഉപരിചർച്ചകൾക്ക് വഴിയൊരുക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

ശാസ്ത്രമത്ത്‌ജരി

(ഡോ. എ.പി. ജയരാമൻ. റാസ്ത്രകലാപണിശേഷം പ്രവർദ്ധിച്ചിട്ടും, സോംസൈ. വില: 35 രൂപ).

കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ

സുര്യനിൽ നിന്മാരാൾ

(നീലമ്പേരുർ മധ്യസുഖനൻ നായർ. ചിന്ത പണ്ഡിഷ്ട്സ്,
തിരുവനന്തപുരം- 695001. വില: 42 രൂപ.)

അനുഭവതീവ്രങ്ങളായ അൺപത് കവിതകൾ, ശ്രീ. നീലമ്പേരുർ മധ്യസുഖനൻനായരുടെ "സുര്യനിൽനിന്മാരാൾ" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിരുക പൊട്ടി ഉറവെടുക്കുന്നവാക്കുകളാണ്, ശ്രീ. നീലമ്പേരുർന്നീൻ, കവിത. തനിക്കുചുറ്റുംതിളച്ചുമറിയുന്ന, ഉടലുപൊളിയ കാഴ്ചകൾ അദ്ദേഹം തന്റെ ജ്യാലിക്കുന്നവാക്കുകളിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. 'നാമുഴുതത്തങ്ങളിൽവാണിം മേളമോടികൾ' പെരുക്കുന്നതു അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിയുന്നു. നാം മുളപ്പിച്ച കാടുകൾ നക്കിൽത്തുടച്ച ലോഭത്തിന്റെ ആരവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ വേദനിപ്പിക്കുന്നു. നേരിനെക്കുറിച്ച് പാടുന കവിയുടെ വാക്ക്, വേവാത്തതായി വായനക്കാരന് തോന്നാം. കയ്ക്കുന്ന തായും. പക്ഷേ, 'വേദിരസ്യശിഥിനപ്പിലും പുവിഞ്ഞയോർമത്തുരുത്തിലും ഞാൻ പെറ്റ കയ്പ്പുണ്ട് എന്ന് വിളിച്ചു പറയാനും, ഈ കയ്പ് എന്തേ രക്തവും മാംസവും എന്ന് അവകാശപ്പെടാനും അദ്ദേഹത്തിനു തെള്ളിം മടിയില്ല. ശുലമുനയിൽ കാലംകൊരുത്തു കിടക്കുന്നു. വാർത്തകേട്ട് ചെയ്യണമെന്തിയിലെ മണ്ണ് പുകയുന്നു. പുകമുടിയ കണ്ണുതുറക്കാൻ വാക്കുക ടണ്ഠ മന്ത്രയുംവിഭാഗം തേണ്ടുന്നു. അരുവിപ്പുറത്തെ വാക്കുകൾ, ശിവഗിരിയിലെ നീം? ശിവഗിരിയിലെന്നാം? എന്ന് ആവർത്തിക്കുന്നോൾ, ശിവഗിരികേരള മാകുന്നു; ശിവഗിരി ഇന്ത്യയാകുന്നു. ഇന്ത്യൻ നത്തിന്റെ ചെതന്യും, നീലമ്പേരുർ മധ്യസുഖനൻ നായർ എന്ന കവിയെ ചന്തയിൽ ഒറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ.

താളം

(അഷ്ടിബ- നവകം പണ്ണിക്കേഷൻസ്, അയക്കലം 679594.
വില: 25 രൂപ)

അഷ്ടിബയുടെ പ്രമമകാവൃസമാഹാരമാണ് "താളം". പതിനാറു വയസ്സുകാരിയായ ഒരു കോളേജുവിദ്യാർമ്മിനിയാണ് അഷ്ടിബ. സ്കൂൾ തലം മുതൽതന്നെ നല്ല പ്രോത്സാഹനം ലഭിച്ചുപോന്ന അഷ്ടിബ, ധാരാളം എഴുതുന്നു. കവിതയെഴുതുന്നത് ഒരു 'നിത്യശിലമായ' എന്നാണ് അഷ്ടിബ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. തന്റെ പരിചയസീമയിൽ വരുന്ന എന്നും കവിതയ്ക്ക് വിഷയമാക്കുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ, 'ഞാനാർ'? എന്ന അനേകണം മുതൽ "മരണഭൂതൻ" വരെ "തുറ കാഞ്ഞ വാ തിൽ"മുതൽ "കവിതാദർശനം"വരെ, അഷ്ടിബയുടെ കവിതയിൽ തെളിയുന്നു എന്നുകൂടി ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

കവിതയോടുള്ള അടങ്ങാത്ത ആ ആഭിമുഖ്യവും എഴുതാനുള്ള ആവേശവും അഭിനന്ദനം അർഹിക്കുന്നു. നല്ല കവിതയെഴുതാനാവശ്യമായ താളംബോധം, അർമ്മബോധം, പദസംസ്കാരം തുടങ്ങിയ അവസ്യസിലികൾ, നിരന്തരമായി വായിച്ചും എഴുതിയ്ക്കില്ലിച്ചും അഷ്ടിബ നേടിയെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാലാൺതിലും ജീവിതാനുഭവവുംസന്ധനമാവേണ്ടതുണ്ട്. ഉത്തമമായ കവിതിക്കാശിയിൽരുക്കിരതജ്ഞിയുമ്പോൾ, അഷ്ടിബയുടെ "താളം" സഹൃദയനില്യത്തുന്ന പ്രതീക്ഷ സഫലമാവും.

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ.

"ക്ലാർക്കിൻ്റെ വീടിൽ കവർച്ച", "പുശകൾ", "ആനവാൽ",
"കോഴിക്കോട്" തുടങ്ങി എൻവിയുടെ ശ്രദ്ധയാളായ
ഈപതിൽപ്പരം കവിതകളുടെ സമാഹാരം -

“പുശകൾ”

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയൻ

വില: 30.00

പ്രസാധനം :
മാതൃഭൂമി, കോഴിക്കോട്

സമാഹാരണം നിർവഹിച്ചത് :
എൻവി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്മാരകട്ടസ്സ്

കത്തുകൾ

ബഹുമാന്യപത്രാധിപർ,

കവനകളമുണ്ട് എനിക്കു തുടർച്ചയായി കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പൊതുവെ മാസികയിലെ സാഹിത്യപരവും വിജ്ഞാനപരവുമായ ലേവ് നഞ്ചൻ ഉയർന്ന നിലവാരം പുലർത്തുന്നു എന്നു പറയുവാൻ സന്ദേശമുണ്ട്.

കഴിഞ്ഞ മാസിക (Vol II issue 4) തിൽ ചേർത്ത ശ്രീ. കലേജു റബ്ബേ കവിതാനിരുപ്പണത്തിൽ ‘വിചിന്തനം’ എന്ന എൻ്റെ കവിത നിരുപ്പണം ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു വന്ന ഒന്നും അബദ്ധയാരണ കൾ ചുണ്ടിക്കാണിക്കേട്ട്. ഒന്നാമത് ഞാൻ പരബ്രഹ്മവും പരമഖ്യമവും ഒന്നാല്ലെന്നു തിരിച്ചിറയാതെയല്ല, പരമഖ്യമം എന്ന പദം ചേർത്തത്. പരമഖ്യമം എന്നാൽ ദ്രേഷ്ഠം മായ കേവലഖ്യമം എന്നാണ് നാർമ്മം. വൃത്യാസം വേദാന്തം ശ്രദ്ധിച്ചു പറിച്ചാൽ വ്യക്തമാവും. രണ്ടാമതായി അറിവുണ്ടായാലും പോരാ എന്നു ഞാൻ പറയുമ്പോൾ അറിവു വേണ്ടണ നല്ലാല്ലോ പറയുന്നത്. അറിവായതു പറയുമ്പോൾ കല്ലുറിയുന്നതു തടയാൻ ഉള്ളക്കും ധനവും സുല്പം ആര്ജിക്കണമെന്നല്ല വ്യാഖ്യിപ്പിച്ചത്.

അവിടത്ത്യുർ വാസുദേവൻ.

പ്രിയപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻ,

കവനകളമുണ്ടിയുടെ 600 ലക്കത്തിലെ കവിതകളെ വിലമ്പിരുത്തി കൈകാണ്ട് കലേജു എഴുതിയ കത്ത് വായിച്ചു. അദ്ദേഹം എല്ലാ ലക്കത്തിൽ വരുന്ന കവിതയേയും ഇതുപോലെ വിമർശനാത്മകമായി വിലമ്പിരുത്തണം. അതു നട ചെയ്യോ.

വി.സി.ബാലകൃഷ്ണൻപണിക്കരേ ഓർത്തുകൊണ്ടുള്ള എൻ്റെ സപ്താദ്യക്കൾ വായിച്ചു അദ്ദേഹം എഴുതിയ വിമർശനത്തിന് ആദ്യമേ നാഡി പറയുന്നു. വി.സിയേ പറിയുള്ള വിവരങ്ങൾ മുഴുവൻ വ്യതംതെറ്റാതെ സുക്ഷമതയോടെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ച പ്പോൾത്തെനെ എൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യം സാധിത്തമായെന്നു സമാധാനിക്കുന്നു. ചെസ്പല്ലേരി എന്നത് ശ്രേ യായതും ഭേദവിസ്തവം, മാലതിദേവി സുക്തം, ചിന്മാൻ എന്നീ സമസ്തപദങ്ങളിലെ ‘ഇത്’ കാര, ‘ഇത്’ കാരാഡികൾ എവിടെ നിർത്താമായിരുന്നു എന്നു കാണിച്ചുതരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാക്കുത്തിൽ. വ്യതം പിശയ്ക്കാതെ വാക്കുകൾ പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ അതെല്ലാം സാഭാവികമാണ് എന്നാണിന്തിട്ടും വെരുതെ കുറേപ്പട്ടംതെന്നില്ലെന്നില്ല. അതൊക്കെ കവിയുടെ സാത്യത്വമാണെന്ന നദ്ദേഹത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കേട്ട്. പിന്നെ ആയുഷ്കാലത്തെ പറിയാൻ. സാഹിത്യ നികഷ്ടത്തിൽ 26 എന്നാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയ വയസ്സ്. ഞാനതു വിശ്വസിച്ചിട്ടാണ് 2600 വയസ്സിൽ എന്നാണുത്തിയത്. 1982ൽ കാൺഫെഡ് സമ്മേളനം തുണ്ടപ്പറിവിൽ നടത്തിയ സാംസ്കാരികജാമ സംഘടിപ്പിച്ചത് ഞാനായിരുന്നു. അന്ന് മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ മൺമറണ്ട സാഹിത്യകാരമാരുടെ ജയസ്ഥലത്താക്കെ പോയി. ഉള്ളകത്ത് വന്നപ്പോൾ അവിടത്തുകാർക്ക് പോലും വി.സിയേ പറ്റി അറിയില്ലായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടാണ് 7 ചിമിശിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒരുക്കി പ്രചരിപ്പിക്കാനൊരുണ്ടായത്.

സന്നേഹാദരങ്ങളോടെ

പി.എ.പരേഷ്.

സർ,

കവനക്കുമുണ്ടി (ലക്കം മുന്ന്) വായിച്ചു. വിലപ്പെട്ട പ്രബന്ധങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഒരു ശ്രദ്ധമായിട്ടാണ് എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്. ശ്രീ. ജയപ്രകാശ് മല്ലേയുടെ “കേരളഖാമണിരും, പുനർന്നിവാസ സിഖാ തയ്യും” എന്ന പ്രബന്ധം എന്ന ഏറ്റെ ആകർഷിക്കുകയുണ്ടായി. അതിലെ യുക്തിപിന്തകൾ സ്ഥോടനാത്മകമാണ്. ഏറ്റെ സ്വീകാര്യവും.

നമ്പുതിരി എന്ന പദ്ധതിയിൽ ഉറവിടത്തെപ്പറ്റി ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന യുക്തിയെ ബലപ്പെട്ടതുനന്തരത്തിലുള്ള വാമമാഴികൾ ഇന്നും മല്ലുകേരളത്തിൽ തീരദേശങ്ങളിൽ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. മുക്കുവൻ്റെ തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണവ കിടക്കുന്നത്.

കലിൽ തോണി തുശയും ഉപയോഗിക്കുന്ന തണ്ട് എന്ന ഉപകരണത്തിന് പ്രധാനമായും മുന്നു ഭാഗങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. രണ്ടു മാറ്റുന്നിട ഒരു തണ്ട്, അതിന്റെ ഒരു തലയ്ക്കൽ കൈപ്പത്തിയുടെ ആകൃതി അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പതലബ്ദ (പലക), ഒന്നര മുഴം നീളമുള്ളതും ഒരുതലയ്ക്കൽ ‘കൊട’ മട്ടതുമായ ഒരു മരക്കഷ്ണം - ലതിന് മുക്ക് എന്നും നമ്പ് എന്നും പറയും. തോണിയുടെ വില്പിയെൽ അകത്തായി ഘട്ടപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ‘തുള’യിൽ മട്ട “നമ്പ്” മള്ളക്കിവെക്കുന്നു. അതിന്റെ മുകളിലെ കൊതയിൽ തണ്ട് കൈടി ഉറപ്പിക്കുന്നു. തോണിയുടെ പടിയിലിരുന്ന് തണ്ട് വലിക്കുന്നോൾ, തോണി ചലിക്കുന്നു.

അനന്നത്തെ പണി കഴിഞ്ഞുപോരുന്നോൾ തോണി തീരത്തുകയറ്റിവെക്കുകയും ഒരോ തുശകാരനും അവനവൻ്റെ നമ്പ് ഉള്ളിരെയെടുത്ത് തണ്ടും പതലയുമായി കൂടില്ലുകളിലേക്ക് മടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. പിറ്റേന് ഇതുമായി വിശ്വാം വരുന്നു. ഇത് മരക്കാരൻ്റെ ഒരു അവകാശപിന്നം കൂടിയാണ്.

പശ്ചിമ തീരത്തുവന്ന പരശുരാമൻ തന്റെ കാലശ്രേഷ്ഠവും, മന്ത്രത്തുഭാഗികൾ മുടക്കം കൂടാതെ തുടർന്നു കൊണ്ടുപോകുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുണ്ടാം. അതിനായി അദ്ദേഹം അവിടെ കണ്ണടത്തിയത്, ഒരേ തൊഴിൽ മാത്രം ചെയ്തുപോന്ന പേരില്ലാത്ത ഒരു ജനത്തെയൊന്ന്. ശ്രീ. ജയപ്രകാശ് മല്ലേ പറയുന്നതുപോലെ പരശുരാമൻ മുക്കുവരുടെ ബലയിൽ നിന്ന് മുന്നിടക്കിരിയെടുത്ത്, തന്നോടൊപ്പം വരാനും, തന്റെ ഇംഗ്ലീഷും അനുസരിക്കാനും തയ്യാറുള്ളവരുടെ ദേഹത്തിൽ അവരെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള അടയാളമെന്നോണം, ചാർത്തതിയിരിക്കുണ്ടാം. ഇതായിരിക്കുണ്ടാം ബാഹമണിൽ ഇന്നു കാണുന്ന പുണ്ണിലിന്റെ ആദിമരുപം.

മന്ത്രത്തുഭാഗികൾ പറിക്കാനും അങ്ങനെ തൊഴിലിന്റെ മറ്റാരുമേലു കണ്ണടത്താനും പോയ ഇക്കുടർ മത്സ്യബന്ധനത്തിനായി, കലിൽ പോകാൻ പിന്നിട് തിരിച്ചെത്തിയിട്ടില്ലായിരിക്കാം. പരശുരാമൻ്റെ പ്രേരണയാൽ ഇവർ പണിനിർത്തി, അവനവൻ്റെ നമ്പ് ഉള്ളിരെയെടുത്ത് പോയിരിക്കാം. ഇവരെ തിരിച്ചറിയാൻ വേണ്ടി നമ്പ് ഉള്ളിരെയെടുത്ത് പോയ കുടർ എന്ന ഇതരെ മനസ്സിൽ കരുതിയിരിക്കുണ്ടാം. അങ്ങനെ നമ്പ് ഉള്ളിരെയെടുത്തവർ ‘നമ്പുരി’മാരായതാവാം. തങ്ങളുടെ പിരിഞ്ഞുപോകിനുണ്ടെങ്കിൽ മുക്ക് വഹിച്ചു കലിൽ പോകാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തെ, ഇല്ലാനും നമ്പുരിയാർ ‘മുക്കുവർ’ എന്ന അടയാളപ്പെട്ടതിയാണവാം.

വരുണൻ

കവിതിലകൾ കൊട്ടാരത്തിൽ ശക്കുള്ളി

വർഷം കടുപ്പമീ വർഷത്തിലെന്നഹോ!
മർഷം മുദിരണ്ടാർക്കില്ലെന്നായോ?
തർഷവും തീർന്നാശുഹർഷവും പോയിട്ടു
കർഷകരാക്കരഞ്ഞിടുന്നു.
കനിക്കുഷിയിഹ കണ്ടത്തിലെന്നല്ല,
കുന്നിയുകളിലും നാസ്തിയായി.
ഉച്ചിയിൽത്തേതാടും പുഴകളും വെള്ളത്താ-
ലാഴിപോലായിച്ചമണ്ണുചിത്രാ!
പിന്നുയും വർഷം ശമിച്ചില്ലിടിയൊടു
മിനലും തെന്നലും ഓലാരമേറ്റാ
തുസിക്കൈവല്ലത്തിലയ്യോ! പെയ്തിടുന്നു
തുസില്ലി മാരിക്കിനൊന്തുചെയ്യാം?
കുലിക്കാരെങ്ങുമേ വേലകളില്ലാതെ
മാലിയന്നേറ്റമുഴനീടുന്നു,
വേലകവിന്തിങ്ങു വെള്ളം വരുന്നേരം
വേലകൾ ചെയ്തിപ്പാനാർക്കുതോന്നും?
നാട്ടിലും കാട്ടിലും മേട്ടിലുമെന്നല്ലാ
റോട്ടിലും 'വേല'കളില്ലെന്നായി.
പട്ടണംതന്നിലും പാവപ്പെട്ടോരെല്ലാം
പട്ടിണിക്കാരായിത്തിർന്നു കഷ്ടം!
മാലക്കരേത്രീ മാലോക്കരേക്കാല്ലുവാൻ
കാലനയച്ചതാണാകയാലെ
"കാലവർഷ"മെന്നിതിനിഹ നാമമി-
കാലത്തുരപ്പതു യുക്തം തന്നെ.
മാരണമായ്‌വന്നു മാരിയിതിനുള്ള
കാരണമെന്നെന്നതാരറിഞ്ഞു?
കാളാംബുദ്ധാളിയാം കാളി വെൺമിനലാം
വാളാശു മിനിച്ചിള്ളക്കിരുക്കാണ്ഡും
ഞട്ടലുംണാംവിധം വെട്ടുമിടികളാ-
മടപ്പാസംഞ്ഞാഞ്ഞിട്ടുകൊണ്ഡും,
വേനലാം ദെത്തുനേരുക്കാല്ലാനടുത്തപ്പോൾ
മാനവരാനന്ദം പുണ്ഡുപാരം;
ഈകാലമീവിധം വന്നു ഭവിക്കേയാ-
ലുൾക്കാണിലേവർക്കും ദുഃഖമേറി
പണ്ടിത ഓലാരമാം വർഷമിങ്ങാരുമെ

* കവനക്കൗമ്യം - പുസ്തകം : 18/1, 1098 കർക്കിടകം നമ്പർ 10

കണ്ണടിട്ടില്ലിനിതിൻ ബന്ധമെന്തോ?
 വാരാളും മേലഞ്ചേളരോപ്പ് ബോസ്യുകൾ
 യാരാളും കൊണ്ടു തുള്ളണ്ടുപോയോ!
 ചടകവർത്തിക്കെഴുമെമ്പര്യും കണ്ണടിട്ടു
 ശക്രന്താൻ താപാദ്രു തുകീടുനോ!
 കണ്ണീരാണാനാകിലിത്രമാത്രമിഹ
 വിണ്ണീനു വിചുമോരെയേനാർക്കേണ്ട,
 കണ്ണുകളായിരുമുണ്ടവതുകും നീർ
 മണ്ണുമുഴുവനും മുടാൻപോരും.
 വിണ്ണവരാറ്റിലങ്ങറ്റും കൊണ്ടാളങ്ങൾ
 തിണ്ണമിവിടെയ്ക്കു വിച്വതാവാം.
 മുക്കണ്ണൻതന്റെ മുടിയിൽത്തടയാണ്ടാ-
 ലിക്കേണ്ട മന്ത്രു മുടുമല്ലോ.
 എന്തിതെനാകിലും കാലസ്ഥിതി നല്ല-
 പണ്ടിയല്ലെന്തു തിരീച്ചതനെ.
 രോട്ടാറുപോലായിട്ടിംബൾ വഹിക്കുന
 മോട്ടാറു പോകാതെയായി കഷ്ടം!
 സൈട്ടിപ്പ്‌തപാല്യും കൊണ്ടാടുന മർത്തുരും
 ദൃഷ്ടി മിച്ചിച്ചിങ്ങു നിന്നീടുനു.
 വൃത്താന്തപത്രങ്ങളാനും ലഭിക്കാണ്ടി-
 ടുശ്രത്താപമേറുനു ലോകർക്കൈല്ലാം.
 കത്തുകൾ കാലത്തിൽക്കിട്ടായ്‌ക കാരണം
 കത്തുനു കാരുസമ്മാർക്കും ചിത്രം.
 ഉദ്യാഗസമ്മാർക്കുള്ളുത്തരവത്രമേ-
 ലുദ്യാഗസമ്മാരയച്ചാലെനും
 സദ്യാലഭിക്കാണ്ടുപാരം കുഴങ്ങുനു
 സദ്യാഗശാലികളായുള്ളാരും.
 പ്രാവൃട്ടിനുള്ള തണ്ണുപ്പുങ്ങുപോയിതോ?
 ഹാ! വൃശ്ചികാലത്തും താപമാർക്കും!
 തെണ്ടിത്തിനാടും ജനങ്ങൾക്കും വെള്ളത്താൻ
 മണ്ഡിത്തിരിക്കുവാൻ വയ്ക്കാതായി.
 വച്ചണിക്കൊക്കമാർക്കൈ, പുരുഷർക്കും
 പട്ടണിത്തനെ ശരണമായി.
 എന്നിട്ടും വക്ഷ നിന്നിട്ടില്ലിവിധം
 വന്നിട്ടും ദൈവമേ! പോരായേനോ?
 കല്പപാന്തകാലമടുത്തിതോ ദൈവമേ!
 കൈല്പാർക്കുമില്ലിതു നീക്കാനിപ്പോൾ.
 ആപരത്താഴിച്ചവിലേശരൻതാനിഹ
 താപത്രേതതീർത്തു തുണച്ചിടേണം.
 മഞ്ചലശേഷമൊഴിച്ചു ജഗദീശൻ
 മംഗലം മേനേൽ വളർത്തിടട്ട.

ഒരു അനന്തമായ പാരമ്പര്യം. ഒരു ഇതിഹാസം.

കോട്ടച്ചൽ ആധുവൈദ്യശാല

(Ayurveda, The Authentic Way)

ബിവംഗതനായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ ദീർഘ അർശനവും മാർഗ്ഗദർശിതവുമാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിയത്.

- ⦿ ഇവിടെ മാറാരോഗ്യികൾക്ക് ആശാസം നൽകുന്ന ഫലപ്രദമായ നാനാതരം ഔഷധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു.
- ⦿ നവീന സൗകര്യങ്ങളൊടുകൂടിയ ഇവിടത്തെ നഷ്ടസിംഗ് ഹോമിൽ വസ്തി, നസ്യം മുതലായ പഞ്ചകർമ്മങ്ങളും ധാര, പിഴിച്ചിൽ, നവരകിഞ്ചി മുതലായ മറ്റു സ്നേഹ-സേവ കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.
- ⦿ അവശർക്ക് ആശാസക്രമങ്ങളും ധർമ്മാശുപത്രി നടത്തുന്നു.
- ⦿ ആയുർവ്വേദ കോളേജിന്റെ നടത്തിപ്പിന്റെ ധനസഹായം നൽകി ആയുർവ്വേദവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നു.
- ⦿ ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ വളർച്ചകാഡി ആയുർവ്വേദസമിനാറുകളും പ്രബന്ധമത്സരങ്ങളും നടത്തുകയും ആയുർവ്വേദ പുസ്തകങ്ങളും “ആധുവൈദ്യൻ” (ഇംഗ്ലീഷ്) ലൈഖൻസികയും പ്രസി ലൈക്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- ⦿ കമകളിയുടെ പരിപോഷണത്തിനായി പി. എസ്. വി. നാട്യ സംഘം നടത്തുന്നു.

സ്ഥാപിതം : 1902

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ

ആധുവൈദ്യശാല

കോട്ടച്ചൽ - 676 503

Phone : HO. 742216-19, 742561-64 & 742571 (EPABX), TDBX 200 Lines)

Fax: 0493-742210, 742572

ശാഖകൾ : കോഴിക്കോട്, പാലക്കാട്, തിരുവൻനാട്ടുമലം, ആലുവ, തിരുവനന്തപുരം, മട്ടിരാശി, കണ്ണൂർ, കോയമ്പുത്തുരു, നൃമംഗലം, കല്ലേരി, കോട്ടച്ചൽ, കോട്ടയം കുടാതെ 800-ൽ പരം എജൻസികളും